SHELL SCOTT

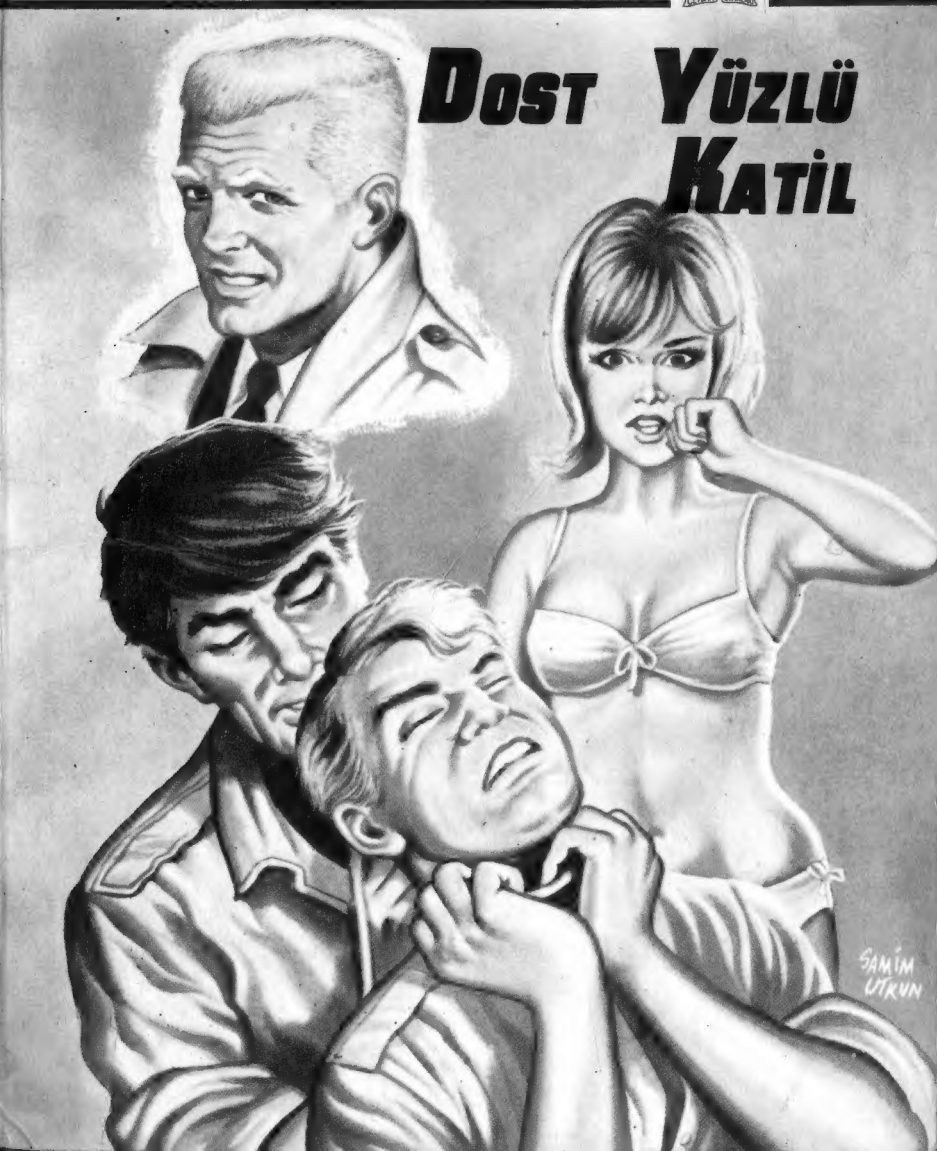

Bu kitap CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ tarafından 1967 Nisan ayında Ceylan Yayınları Matbaasında Elektronik Justo writer dizgi makinelerinde dizilmiş ve Roland Ofset makinelerinde basılmıştır.

Kapak Baskısı ve Lâkesi:

CEYLAN YAYINLARI
MATBAASI

Cağaloğlu, Tasvir Sok. 1/1
- I S T A N B U L -
Tel: 22 83 63

POLİS ROMANLARI SERİSİ: 1

DOST YÜZLÜ KATİL

Çeviren : Gülten Suveren

Bazı şeyler değişir. Bazıları ise değişmez. Meselâ insanların zevklerini ele alalım. Bunlar, zaman zaman değişebilir. Fakat seks? Ben bunun değişeceğine asla inanmam.

Yüzme havuzunun yanındaki Amerikan bara dayanmış duruyordum. Elimdeki viskiden bir iki yudum alıyor ve etrafı seyrediyordum. Daha doğrusu biraz ilerideki kadınla erkeği süzüyordum. Alan Preston'u şöyle böyle tanıyordum. Fakat konuştuğu kadının sadece ismini biliyordum. Bu kadarı da kâfi değildi tabii. Eve adındaki bu kadın uzun bacaklı, şahane vücûtlü, nefis göğüslü, cana yakın bir mahlûktu. Alan da yakışıklı ve medenî bir insandır. Fakat Eve'le konuşurken tamamiyle değişmişti. Şu anda kadını saçlarından sürüyüp götürmeye hazırlanan bir mağara adamına benziyordu. İçimden ona hak verdim. Bu kadının yanında kim olsa aynı hale girerdi.

Genç kadına biraz daha baktıktan sonra içimi çekerek döndüm... Neyse şimdi bunları bırakalım... Önce kendimi takdim edeyim. Adım Shell Scott. Aslında hususi hafiyeyim. Fakat buraya bir şey aramaya gelmemiştim. Öyle etrafı tetkik ettiğim de yoktu. Yalnız dediğim gibi gözümü o nefis kadından pek güç ayırabiliyordum. Hattâ benim yerimde dedektifle ilgisi olmayan bir ama bulunsaydı, o da aynı şeyi yapardı. İnsan bu kadını görmekle kalmıyor, aynı zamanda hissediyordu.

O gün işime gitmemiştim. İş deyince aklınıza yanlış bir şey gelmesin. Los Angeles'de bir

bürom var. Patronum olmadığı için kimseye tabii değilim. Bu yüzden de bugün çıkıp Laguna Beach'e geldim. Denizden içerilere doğru uzanan 6000 dönümlük arazi satılıyordu. Daha doğrusu buraya büyük bir golf kulübü yapılmış, yollar açılmış ve iki düzine de şirin villa oturtulmuştu. İşte bu evlerle malikane yapmaya elverişli arsalar satışa çıkarılmıştı.

Bütün bu iş, Alan Preston'la ortağı Jim Paradise'ın kafasından çıkmıştı. Jim, beni açılışa davet etmişti. Lüks evlerden birinin yüzme havuzunun önündeydim. Üç yüz dört yüz kişi etrafta dolaşıp evlere bakıyorlardı. Deniz iki yüz metre kadar ileride kalıyordu. Bu semtin yakında çok canlanacağından emindim. Buraya Laguna Cenneti adını takmışlardı. Satış yapılan büro biraz geride, denizin hemen yanındaydı. Büronun üstünde araziyi gösteren plastik bir harita vardı. Bir ev veya arsa satıldığı zaman haritada o kısım ışıklanıyordu. Aynı anda bir spiker mikrofonla neşeli neşeli bu satışı bildiriyordu. "On altı numaralı arsa meşhur film prodüktörü Daniel Graymount'a satıldı." Veya yeri satın alan adam başka birinin ismini söylüyordu. İsim bir kaç kere tekrarlandığı için alıcı da memnun oluyordu tabii. Hattâ bu yüzden sevince kapılıp ikinci bir arsa satın alanlara da rastlanıyordu.

Bu arada beş kişilik bir orkestra cazdan Grump'a kadar her şeyi çalıyordu. Twistten sonra Amerika'da Grump meşhur olmuştu. Bütün bunlar yetişmiyormuş gibi Jim Paradise ile Alan Preston altı tane de model kız tutmuşlardı. Hollywood'un en başta gelen model ajanı Alexandra'nın kızlarıydı onlar. Eve de onlardan biriydi. Topuklu siyah ayakkabılar, siyah file çoraplar, kısacık beyaz şort ve tüylü beyaz süveter giymiş olan bu dilberler mühim müşterilerin suallerine

cevap veriyorlardı. Modelleri görenler de hemen yaklaşıp sual soruyorlardı tabii. Hattâ bu yüzden iki müşteri yüzlerine tokat da yediler.

Jim Paradise boylu boslu, yakışıklı bir erkekti. Apollo'nu andıran adam on sekizinci asırda doğmuş olsaydı muhakkak korsanlığa yeltenirdi. Neyse Jim, bir müşteriyle konuşmayı bitirip yanıma geldi. Bizim ikimizi görenler gayri ihtiyarı dönüp bakıyorlardı. Zira ikimiz de iri yarıyız. Üstelik aramızda epey tezat vardır.

Bir seksenbeş boyundayım. Üç viski içmeme rağmen halâ doksan sekiz kiloyum. Zira bugün yemek yemeye fırsat bulamadım. Jim, benden on kilo zayıf olmasına rağmen üç santim daha uzundur. Kısa kesilmiş saçlarım ve kavisli kaşlarım beyaz sanılacak kadar açık sarıdır. Gözlerim ise gri. Buna mukabil Jim'in saçları simsiyahtır. Gözleri de deniz gibi mavimsi bir yeşil...

İkimiz de güneşten epey kararmıştık. Fakat Jim, daha da bronzlaşmıştı. Açıkçasını isterseniz Jim, bir hayli yakışıklıdır. Gözlerindeki küstah ifadeyi, düzgün burnunu ve müstehzi bir tavırla bükülen dudaklarını kadınlar pek beğenirler.

Jim, bardan bana bir içki getirip elime tutuşturdu. Kendi viskisinden bir yudum aldıktan sonra, "Shell," dedi. "Galiba muvaffak olduk. Bir erkek bir milyon dolarla ne yapabilir?"

Masum bir tavır takındım. "Parayı saklar tabii. Başka ne yapacak?"

Kaşlarını çattı. "Bu hiç aklıma gelmemişti."

-"Yoksa parayı har vurup harman savurmak niyetinde misin?"

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Şarap, kadın ve şarkı...."

-"Allah kahretsin, ben..."

-"Böyle bir budalalık mı düşünüyorsun?"

diye güldüm. "Neticede saklanılan bir milyon kazanılmış bir milyon demektir."

Jim, heyecanla başını salladı. "Bunun hiç manâsı yok. Sen çok haklısın. Parayı saklıyacağım."

-"Yani çılgınlık etmiyeceksin. İçkiye filan el sürmeden sâkin bir hayat geçireceksin."

Ciddi, ciddi, "Doğru," diye mırıldandı. "Bunun şerefine içelim. Dürüstlük, ayıklık, ve buna benzeyen bütün sıkıcı şeyler şerefine..."

Sözlerinin gerisini duyamadım. Gözlerimi dikmiş karşıdan gelen kadına bakıyordum. İnsanı bir kalp krizi neticesi öldürebilecek bir mahlûktu o. Sırtında Alexandria modellerinin giydiği kıyafet vardı. Demek henüz tanışamadığım iki modelden biriydi o. Fakat yalın ayak, timsahların arasından geçmem icab etse bile onunla tanışacaktım.

Arkadaşımı dürttüm. "Jim, bu kadın kim? Doğrusu senin gibi iyi bir dost bulunmaz. Neden beni onunla tanıştırmadın?"

Jim, sözlerime aldırış etmedi bile. "Evet, sakin oturmamız şerefine içelim. Ben..."

Lafını kestim. "Şimdi bunları bırak, Jim. Ben sâkin yaşamaktan filan vaz geçtim. Sen bana kadının kim olduğunu söyle."

Kadın bir altmış beş boyunda vardı sanırım. Göğüs çevresi doksan yedi buçuk, beli elli beş kalçaları da doksanbeşti galiba. Fakat bunlar kuru sözlerden ibaret. O biçimli vücûdü, platin rengi saçları, pırıltılı gözleri ve hafif bir tebessümle aralanmış nefis dudakları görseydiniz ne demek istediğimi anlardınız.

Jim, "Galiba Laurie'yi soruyorsun," dedi.

-"Laurie mi? ... Ah.... " Bu kadın yere inmiş bir melekti. Bu vücûdü, bu yüzü görenler çılgına dönerlerdi muhakkak.

Arkadaşım devam etti. "Laurie Lee. Kendisinin genç bir kadın olduğunu fark ettin sanırım. Her halde kendisiyle tanışmak istiyorsun." Cevabımı beklemeden seslendi. "Laurie!"

Genç kadın yaklaştı. Gülünce inci gibi dişlerini gördüm.

-"Merhaba, Jim. Bu gece işler iyi gidiyor, değil mi?"

Yakından daha da fevkalâdeydi. Bal rengi gözlerini yüzüme dikerek uzun uzun baktı. Sonra Jim'e döndü. Fakat bu bakış beni mahvetmişti. Nazarlarının içime işlediğini hissettim. Bu kalbi durduracak kadar güzel bir yüzdü. Genç kadına bakan bir vejeteryen sadece sebze ve meyva yemesi lâzım geldiğini unutup şöyle kanlı bir biftek ısmarlardı. Evet, insanın aklını başından alan bir mahlûktu o.

-"Merhaba," diye atıldım. "Nasılsınız? Ne var ne yok? Sizi tanıdığıma memnun oldum..."

Daha da devam edecektim. Fakat Jim, lafımı kesti. "Daha sizi tanıştırmadım." Müstehzi bir tavırla güldü. "Laurie, bu gorilin adı Sheldon Scott. Shell, Laurie Lee. Kendisi hususi hafiye, Laurie. Onun için pek yanına yaklaşmasan iyi olur..."

-"Bana 'Goril' demekle neyi kasdediyorsun?" diye bağırdım. "Seni bencil ve..."

Laurie, baygın baygın gülümsedi. "Nasılsın Sheldon?" Sesi tatlı ve sıcaktı. Hele bakışı öyle ateşliydi ki bununla kestane kızartmak bile kabildi.

Yüreğim ağzıma geldi. "Kestane kebabı. Yani böyle demek istememiştim. Şey... Biraz kafam karıştı da. Bana Shell demeni rica ederim. Kimse bana 'Sheldon' diye hitap etmez. Hattâ düşmanlarım bile."

-"Her halde korkunç düşmanların vardır," diye fısıldadı. Hoş bu sözlere pek inanmamıştı ya.

Jim, yine araya girmez mi. "Şaka değil, Laurie. Zaten yüzünü bu hale sokanlar da düşmanları. Burnunun kırılmasına kaşının üstündeki yara izine, sol kulağının üstünden bir parçanın uçmasına hep düşmanları sebep oldu. Matrak, muşta, kurşun ve kıskanç kocaların yaptığı tahribatı gördün. Onun için bir an evvel Shell'den uzaklaşsan..."

Ama Laurie, arkadaşıma aldırmadı. Bana iyice sokulup, "Doğru," diye mırıldandı. "Sol kulağının bir parçası eksik." Nedense bir çocuk gibi sevinmişti.

-"Seni memnun edecekse diğer kulağımı da Gaugin gibi kesebilirim."

Jim, "Van Gogh," diye düzeltti.

Devam ettim. "O çılgın gibi kulağımı kesebilirim." Laurie, fazla yaklaşmıştı. Ilık nefesini yüzümde hissediyordum.

Birdenbire, "Bu iş nasıl oldu?" diye sordu. "Bu benim üstüme vazife değil tabii."

Hemen atıldım. "İstediğini sorabilirsin! Arzu ettiğin her şeyi anlatırım."

-"Peki nasıl oldu bu?"

-"Ha, o mu? Serserinin biri bana vurmaya kalktı ama isabet ettiremedi. Daha doğrusu kurşun kulağımın bir parçasını koparıp geçti."

Billur gibi bir kahkaha attı. "Aman siz erkekler! Doğrusunu istersen Shell, sen Jim'den de betersin."

Ben kurumlu şef garsonlara benzemem. Onun için lokantada kafamı bir yere sıkıştırmış olmama imkân yoktu. Belki de köşedeki garajda çalışırken kulağımı bir yere kıstırdığımı sanmıştı. İşin komiği kulağımın ucunu kopartan hakikaten bir serseriydi. Fakat kendisi bir daha kimsenin kulağını uçuramadı.

O sırada acaip bir şey oldu. Daha doğrusu gangster taslaklarıyla silâhları düşünürken dönüp

o serseriyi görmem bana garip geldi. Laurie'ye sağlam kulağımı göstermek için başımı çevirmiştim. İşte o zaman serseriyi fark ettim.

Sıska suratlı, kısa boylu zayıf bir adamdı o. Yan taraftaki masalardan birine dayanmış Alan Preston'la konuşuyor ve elindeki tabağa doldurmuş olduğu küçük sandöviçleri yiyordu. Onu bir yerden tanıyordum. Nereden olduğunu çıkaramamıştım ama bu serseri bana hiç de yabancı değildi.

Birdenbire rahatsız oldum. Bu serseri iyi niyetli bir mahlûk değildi.

* *
*

İKİNCİ BÖLÜM

Evet, sıska adam öyle dürüst bir insana benzemiyordu. Koyu mavi elbisesi pahalı cinstendi. Fakat omuzları biraz fazla genişti. Ceketin beli de epey içeriye girikti. Çok sivri burunlu siyah ayakkabıları pırıl pırıl cilâlıydı. Başına da kısa kenarlı bir siyah fötr şapka giymişti. Başını çevirip bizden tarafa bakınca sivri burnunu ve kötü bakışlı gözlerini de gördüm. Tehlikeyi sezmiştim fakat bunun nasıl bir şey olduğunu kestiremiyordum. Bu da beni rahatsız ediyordu tabii.

Laurie'nin bir şey söylediğini anlıyarak döndüm.

Genç kadın, "Gitmem lâzım," dedi. "Biraz daha tembellik edersem, patron beni kovar."

Jim, güldü. "Yok canım."

Genç kadın yanımızdan ayrılırken seslendim. "Saat onda iş bitiyor değil mi? Konuşmamıza o zaman devam ederiz. Sana Mafia'nın beni çimentoya batırıp denize atmasını anlatırım."

-"Sahiden seni denize attılar mı?"

-"Yoo. Ama çok heyecanlı bir hikâye bu."

-"Şey..."

Arkadaşım, "Fena olmaz," diye atıldı. "Belki dört kişi çıkarız." Laurie'nin bu teklifi uygun karşıladığını görünce devam etti. "Hollywood'da gezebiliriz. Hepiniz orada oturuyorsunuz değil mi?"

-"Ben Alexandria'nın bir blok ilerisinde Claymore da oturuyorum."

Jim, "Peki diğer kızlar da orada değil mi?" diye sordu.

-"Sadece Judith... Bir de Eve. Yalnız Eve, bir iki gün evvel acentaya geldi. Bana oturabileceği uygun bir yer sordu. Kendisine Claymore'dan bahsettim. Oraya yerleşti. "Diğer kızlar," Hafifçe güldü. "Kocalarıyla beraber oturuyorlar."

Jim, yüzünü buruşturdu. "Eve, biraz evvel villalardan birine girdi. Gidip kendisine bir bakayım." Yanımızdan ayrılıp biraz sonra genç kadınla döndü. Eve'i kandırmaya çalıştığı belliydi. Fakat kadın nedense inad ediyordu.

Eve, "Her halde çok eğlenirdik," diye mırıldandı. "Ama imkân yok. Yapılacak..." Susup biraz düşündü. "Belki bir çaresini bulurum. Size yarım saat sonra haber versem olur mu? Halletmem lâzım gelen bir şey var."

-"Her halde genç kadını gezmeye götürmek isteyen üç dört erkek var," diye düşündüm. "Los Angeles'de dolaşacaklar. Belki de Eve'i hafta sonu için Bermuda'ya davet etmişlerdir. Zira Eve Angers gibi kadın kolay kolay bulunmaz."

Laurie, dediğim gibi bir altmış beş boyunda vardı. Vücûdü de harikaydı. Fakat Eve'in yanında adetâ bir çocuk gibi kalıyordu. Eve bir hayli uzun boyluydu. Sanırım bir yetmiş beş boyundaydı. Belki de daha uzundu. Fakat sıska filan değildi. bilâkis dimdik göğüsleri, yuvarlak kalçaları, uzun ve mevzun bacakları dikkati çekecek kadar güzeldi. Hele o göğüsleri o tüylü beyaz kazağın altında fevkalâde duruyordu.

Laurie, güneşten yanmıştı. Halbuki Eve'in cildi beyazdı. Laurie çok hareketliydi. Buna mukabil Eve ağır ağır yürüyordu. Hareketleri son derece zarifti.

Genç kadına dikkatle baktım. Gözleri bir Burma kedisininki gibi açık yeşildi. Bu çekik göz-

ler pek manâlı ve tehlikeliydi. Siyah, içine kıvrılmış saçları omuzlarına düşmüştü. Alnındaki kâhküller cildinin beyazlığını büsbütün ortaya koyuyordu. Kaşlarını ve kirpiklerini boyamıştı sanırım. Dolgun ve somurtkan dudaklarına mercan rengi bir ruj sürmüştü. Tırnak cilâsı da aynı renkteydi...

Jim, "Pek alâ," dedi. "Yalnız bize kabil olduğu kadar çabuk haber ver. Bu heyecan beni öldürebilir."

Genç kadın manâlı manâlı gülümsiyerek yanımızdan ayrıldı. Kalçalarını sallayarak yürüyüşünü seyrettim. Bu çok hoş bir manzaraydı doğrusu. Laurie de sonra görüşeceğimizi söyliyerek gitti. Açıkçasını isterseniz Laurie'nin yürüyüşünü daha beğendim.

Yalnız kalınca Jim'e döndüm. "Alan'la konuşan adam kim?"

Ortağına bir göz attıktan sonra dudak büktü. "Şimdiye kadar görmediğim biri. Neden sordun?"

-"Sadece merak ettim. Kendisini gözüm ısırıyor."

Jim, bardaklarımıza viski koymak için bara sokuldu. Ben de bir iki adım atıp yiyeceklerin durduğu büyük masaya yaklaştım. Bir tabağa küçük sandöviç, peynir, hindi, istakoz ve kaz ciğeri koydum.

Sıska adam, "Breal" denilen bir şeyden bahsediyordu. Onun, "Fikrini değiştirsen fena olmaz, ahbap," dediğini duydum. "Bu gece kararını vermelisin."

Alan, komik bir şey söylenmiş gibi neşeli, neşeli, güldü. "Canımı sıktığının farkında mısın, dostum? Konuşulacak bir şey kaldığını sanmıyorum."

-"Bana böyle yukarıdan atma. Ben Pasedena'dan gelmiş yaşlı bir kadın değilim. Hem on-

lar gibi kibarlık da tastlamıyorum. Bu iş bizimkiler için çok önemli..."

-"Şimdi sizinkilerden başlarım." Alan'ın neş'eli halinden eser kalmamıştı. Sesi de bir hayli sertleşmişti. "Allah seni kahretsin! Şartlarımı biliyorsun. İsterlerse kabul etsinler isterlerse etmesinler. Bana vız gelir."

Sıska serseri konuşacakken vazgeçti. Bir kaç saniye sonra birinin omuzuma vurduğunu hissettim. Dönünce karşımda yine o namussuzu gördüm. Parmağıyla beni dürtüştürüp, "Seni tanıyor muyum, ahbap?" diye homurdandı.

-"Böyle bir şey olmadığını ümit ederim."

-"Beni dinle..." Yine beni dürttü.

Tatlı tatlı gülümsiyerek, "Kırarım," dedim.

-"Ne?... Ne yapacaksın?"

-"Parmağın... Bir daha beni dürtecek olursan o parmağı kırarım." Halâ tebessüm ediyordu.

Serseri nedense tebessümüme mukabele etmedi. Fakat fazla ısrara da kalkışmadı. Bunun yerine kuru bir sesle söylendi. "Gelecek sefere görüşürüz ahbap."

Ne görüşeceğimizi soramadan Alan'a döndü. "Demek böyle?"

Alan'ın kaşları çatılmıştı. "Evet."

O tatsız sıska serseri yürüyüp gitti.

Alan'a, "Ne oluyor?" diye sordum.

Omuzunu silkti. Alan'ın omuzları bir kapıdan farksızdı. "Başa çıkamıyacağım bir şey yok, Shell." Sesinden bu bahsi münakaşa etmek istemediğini anladım. Ben de üstelemedim. Yiyecek doldurduğum tabağı alıp serserinin peşinden gittim.

Sıska, boş bir arsanın önünde duran mavi renkli bir Ford Galaxie'ye girip gaza bastı ve oradan ayrıldı. Stop lâmbaları biraz sonra gözden kay-

boldu. Onun sağa dönüp Coast Bulvarına saptığını anlamıştım. Belki de boşuna sinirlenmiştim ama ben tehlikenin kokusunu hemen alırım.

Geri dönerken Eve'in yan taraftaki villalardan birinin önünde durduğunu gördüm. Kadınlı erkekli guruplar eve girip çıkıyorlardı. Eve'in konuştuğu adam daha ziyade Noel Babaya benziyordu. Yalnız sakalı yoktu. Bir hayli şişmandı. Kahverengi gabardin elbise giymiş, ağızlıkla sigara içen bir Noel Baba. Pencerenin önünde durdukları için içeriden akseden ışıkta Eve'in profilini çok iyi seçtim. Kadın az bulunacak kadar güzeldi. Elimi salladımsa da görmedi. Ben de tekrar Jim'in yanına döndüm.

Arkadaşımla getirdiğim şeyleri yerken Alan da yanımıza yaklaştı ve bizimle bir kadeh içki içti. Serseriyle konuşmasını unutmuşa benziyordu. Her zamanki gibi canlı ve neş'eliydi.

Alan, benim boyumdadır. Yalnız benden daha da ağırdır. İri kemikli, kocaman elli, kalın boyunlu ve geniş göğüslü, hoş bir erkek. Kırk bir yaşında olduğunu biliyordum. Kısa kesilmiş saçları siyahtı. Şakakları hafifçe ağarmıştı. Gözleri de Jim'inki gibi mavimsi yeşildi. Son derece samimi ve cana yakın bir insandı. Teksas'lı olduğunu duymuştum. Dürüst ve kafalı bir insan olduğundan emindim. Kocaman bir öküzü tutup kaldıracak kadar da kuvvetli gözüküyordu.

Alan'la Jim iyi arkadaştılar. Jim, kadınlara ve eğlenceye çok düşkün olmasına rağmen bir hayli de çalışkandı. Ne pahasına olursa olsun elindeki işi bitirirdi. Alan da çapkındı ama yine de Jim kadar kadınlara düşkün değildi. O daha ziyade işleri plânlardı. Jim de tatbik ederdi. Işıklı haritayı, mikrofonu ve Alexandria'nın modellerini de Alan düşünmüştü. Jim, arkadaşının çok kabiliyetli olduğundan bahsederken, "Belki binlerce orijinal fikri var," derdi.

Jim, bütün işleri düzene koymuş, kredi temin ederek, lüzûmlu parayı bulmuş ve böylece Laguna Cenneti ortaya çıkmıştı.

Onlar iyi iş arkadaşı olmakla kalmıyorlardı. Aynı zamanda birbirlerini çok seven iki arkadaştılar. Zaten bu konuşmalarından ve hallerinden de belli oluyordu.

Alan Preston, saatine bir göz attı. "Bu gece burasını sen mi kapatacaksın, Jim? Yoksa Wally'e mi bırakacaksın bunu? Benim vaktim yok. Bir randevum var da..."

Jim, gülmeye başladı. "İyi eğlenceler. Wally'nin kapatması daha münasip."

Alan, "Sen sinsi bir mahlûksun, Jim," dedi. "Yine bir işler karıştırıyorsun galiba. Neyse yarın görüşürüz." Bana da gülümsedi. "Gelebildiğin için memnun oldum, Shell." Sonra yanımızdan ayrıldı.

Alan, gidince Jim, etrafına baktı. Kalabalık dağılmaya başlamıştı. "Bu sefer muvaffak olduk sanırım, Shell. Bir iki hafta daha satış yapabilirsek sırtımız yere gelmez. Ne kadar rahatladığımı bilemezsin."

Jim'in ne demek istediğini biliyordum. Alan'ın bu işe kaç para yatırdığı meçhulumdü. Fakat Jim'in bütün parasını bu proje uğruna harcadığı malûmdu. Üstelik arkadaşım bir hayli de borç almıştı. Laguna Cenneti projesi muvaffak olmadığı takdirde Jim iflas edecekti. Arsa ve evler satışa çıkalı altı gün olmasına rağmen şimdilik vaziyet çok iyiydi.

Jim uzun uzun gerindikten sonra kaşlarını çattı. "Bu kadınlara da ne oldu bilmem ki? Eğer sevgilim beni atlattıysa..."

Sözünü kestim. "Sevgilin olmadığına göre atlaman da bahis konusu değil."

Bana kötü kötü baktı. Fakat sonra yüzü gül-

dü. O zaman Laurie'yle Eve'in geldiğini anladım.

Genç kadınlar bir ağızdan, "İşte geldik," diye bağırdılar.

Birdenbire neş'elendim tabii. Jim, "Bu iş için fevkalâde bir gece," diye atıldı.

Laurie biraz şüphelenmişti. "Hangi işten bahsediyorsun."

Jim, "Şey.... Şey...." diye kekeledi. "Ah... Ben..."

Yalnız Eve, hiç de sinirlenmemişti. Manâlı manâlı güldü. "Ben de aynı fikirdeyim, Jim." Sonra ellerini kalçalarına dayayarak omuzlarını arkaya itti. Böyle bir manzaraya az rastlanırdı doğrusu. Masum bir seyirci bile bu durumla alâkalanıp kendisine bir pay çıkarmaya kalkışırdı. Gözlerini kadına dikmiş, hiç kımıldamadan bakan Jim beni bir kenara itti. Beni bu işe karıştırmak istemediği belliydi.

Bir an onun hücûma geçeceğini sandım. Neyse o gidip Eve'in yanında durdu. Daha doğrusu hızını alamıyarak genç kadının etrafında bir daire çizdi. "Nasıl olsa Los Angeles'e dönmemiz lâzım. Evim Sunset Strip'in nihayetindedir. Geç vakit orada yemek yer miyiz?"

Eve ve Laurie, bir ağızdan, "Fena fikir değil," diye kabul ettiler.

Jim, devam etti. "Yemekten sonra enteresan bir şeyler yapabiliriz. Meselâ satranç oynayabiliriz. Yahut Proust'un romanlarını yüksek sesle birbirimize okuyabiliriz. Veya kumar oynayabiliriz..."

Eve, gülümsedi. "Kumar mı?... Üstelik sen Sunset Strip'de oturuyorsun." Laurie'ye baktı. "Şekerim ister misin bize Strip Poker teklif etsinler."

Birdenbire yüzümde bir sıcaklık hissettim. Kanım beynime çıkmıştı anlaşılan. Strip Poker,

çok eğlenceli bir oyundu. Kaybeden para verecek yerde soyunuyordu. Yani her kaybedişinde üstündekilerden birini çıkarıp veriyordu. Heyecanla, "Fevkalâde," diye bağırdım. "Elimde ful var."

Laurie, omuz silkti."Ben de de kare."

-"Sen bu oyunu bilmiyorsun, kızım."

Jim, "Münakaşa etmeye lüzûm var mı." diye araya girdi. "Zaten kaybın olmıyacak ki.."

Laurie'nin güldüğünü görünce memnun oldum. Hepimiz neş'elenmiştik. Yalnız etraftaki insanların bize baktıklarını fark edince sustuk. "Bir an evvel buradan çıkalım," diye teklif ettim. "Bizi tuhaf tuhaf süzüyorlar. Zaten yapacak işimiz de kalmadı."

Fakat, Eve bu fikirde değildi. "Dur bakalım. Önce konuşalım. Düşünülecek bazı şeyler var." Onun kendi kendine müthiş şeyler düşünebilen bir tip olduğunu sezmiştim zaten.

Bir kaç dakika daha konuştuktan sonra daha geç buluşmağa karar verdik. İki kadın da buraya arabalarıyla gelmişlerdi. Eve'in beyaz bir Thunderbird'i vardı. Laurie ise kırmızı bir MG kullanıyordu. Bu yüzden hepimiz şehire ayrı ayrı dönmeye mecburduk. Kadınlar tam gece yarısı Jim'in evine gelmeye söz vermişlerdi.

Genç kadınlar uzaklaştıktan sonra Jim, kadehini kaldırdı. "Muvaffakiyetin şerefine içelim."

-"İnşallah bütün arsaları satarsın."

Güldü. "Evet. Bu da var. Fakat bu ara satışı düşünmüyordum. Eve'e ne dersin, Shell? Altı günden beri kendisini kandırmaya çalışıyorum. Fakat şimdiye kadar bana yüz vermedi. Bu bir kibritle bir eisbergi eritmeye benziyordu. Bu geceye kadar bana gayet soğuk davrandı."

-"Birdenbire erimeye karar verdi demek."

-"Inatla bir çok şeyi elde etmek kabil dostum. Kafasını kullanan insan muvaffak olur .

Bu arada talihin de yardım etmesi lâzım tabii. Eve, Strip Pokerden bahsedince az kalsın sigaramı yutuyordum. Maamafih, bunun bir şaka olduğunu anladım." Kaşlarını kaldırıp beni süzdü. "Yoksa samimi miydi? Ne dersin, Shell?"

-"Pek sanmıyorum, Jim. Laf olsun diye söyledi galiba... Yoksa... ciddi miydi?"

Arkadaşım, "Bilmem," diye mırıldandı. "Ben de bunu merak ediyorum."

Doğrusunu isterseniz ben de merak ediyordum. Eve dönene kadar da bunu düşündüm.

* *
*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Los Angeles'e bir saatte döndüm. Saat onda Laguna Cennetinden ayrılmıştım. Eve gidip, duş yaparak giyindim. Koyu mavi ipek gabardin elbisemi seçmiştim. Ceketimin sol kolunun altında silâhımı gizleyecek bir bolluk vardır. 38'liğimi kılıfına yerleştirdim. Bu ceketin altından belli bile olmadı. Bir de bordo kravat seçtim. Aslında tabancaya ihtiyacım yoktu ama alışkanlıkla takmıştım.

Saat on biri yirmi geçe üstü açık Cadillac'ıma binmiştim. Jim, Forest Knoll Drive'ın sağ tarafında oturuyordu. Evi caddeden epey yukarıda kalıyordu. Bu sekiz odalı tek katlı modern bir binaydı. Jim, evini bir tepenin üstüne yaptırmıştı. Evin ön kısmını kalın beton direkler tutuyordu. Ev, Sunset Strip'in tam üstünde duruyordu. Sissiz gecelerde aşağıda kalan şehrin ışıklarını seyretmek çok zevkliydi doğrusu. Yeri dolayısıyla arkadaşımı pek rahatsız eden yoktu. Hem etraftaki ulu ağaçlar ve sık mazılar yüzünden gelen geçen de bir şey göremiyordu.

Sunset'den geçip Forset Knoll'a saptım ve tahta merdivenlerin önünde arabamı park ettim. Jim'in evine çıkan merdiven bir hayli yüksekti doğrusu. Nihayet düzlüğü çıktım. Biraz ileride geniş bir rampa vardı. Buradan evin tahta verandasına çıkılıyordu. Jim'in oturma odasına açılan kapının önünde durdum. Tam kapıya vuracağım sırada sol tarafta bir şey dikkatimi çekti.

Etrafta türlü türlü tropik ağaçlar, ve bit-

kiler vardı. Sol taraftaki Senegal Hurma ağacının arkasına biri gizlenmişti galiba. Zira bir şey hareket etmiş gibi gelmişti bana.

-"Jim." diye seslendim. "Sen misin?"

Cevap çıkmadı. Fakat orada birinin gizlendiğinden emindim. Hem bu sefer daha hızlı hareket etmişti. Üstelik gizlenen şahıs benden uzaklaşmaya çalışıyordu. Dikkatle bakınca onun bir erkek olduğunu fark ettim. Adam eğilmiş, Jim'in evinin arkasında kalan dar yola doğru gidiyordu.

Bu sefer, "Dur! " diye haykırdım. Aynı anda ön odadaki ışıklar yandı. Jim'in bana seslendiğini duydum. Arkadaşım kapıyı açınca etraf daha da aydınlandı ama ışık o adamın üstüne düşmemişti. Aydınlıkta kalan bendim.

Tekrar bağırdım. "Dur!" Adam, peşinde canavarlar varmış gibi koşmaya başladı. Onu ben kovalıyordum. Fakat ileriye atladığım sırada ayaklarım otların üstünde kaydı. Ayaklarım havaya kalktı ve ben yere düştüm. Doğrulduğum zaman adam çoktan uzaklaşmıştı. Sadece uzaklaşan ayak seslerini duydum. Bunu bir araba gürültüsü takip etti. Yola çıktığım zaman sadece otomobilin stop lambalarını görebildim. Sonra araba gözden kayboldu.

Geri döndüğüm zaman, Jim, "Ne oluyor Allah aşkına?" diye sordu.

-"Orasını ben de bilmiyorum. Adamı görebildin mi?"

-"Hayal meyal fark ettim. Kimdi o?"

-"Meçhul..."

Adamın kim olduğunu bilemiyorduk. Konuşmaktan vazgeçip içeriye girdik. Jim'in oturma odasına iki basamakla iniliyordu. Gizli oparlörlerden tatlı bir melodinin nağmeleri yayılıyordu.

Basamaklar ve bütün zemin halı kaplıydı. Zaten bu evde halı kaplı olmayan bir yer yoktu.

Duvarların kaplaması sedir ağacındandı. Yatak odası sağ tarafta kalıyordu. Sol taraftaki iki geniş basamakla oturma odasının arka tarafından çıkılıyordu. Burada büyük bir şömine vardı. Önüne de krem rengi kocaman bir divan konulmuştu. Üstü madeni oymalı renkli cam fanus İran'dan gelmişti sanırım. Burada divandan başka yine krem rengi büyük bir koltuk ve renkli dört minderden başka bir şey yoktu.

Jim, "Biraz dinlendin sanırım," dedi. "Rahat rahat nefes alabiliyorsun. Onun için sana nefesini kesecek bir içki vereyim."

Sırıttım. "Ne vereceksin? Nitro gliserin mi?"

-"Hayır, Martini. Bu benim kendi buluşum. Cini buzla çalkalayıp sulandırıyorsun. Vermut yerine de Votka koyuyorsun. Yoksa bir Füze kokteyli mi içersin?"

-"Anlattığın bir içki mi?"

-"Hayır, bunu ateşleyip patlamasını bekliyorsun. Ama anlaşılan sen karar veremeyen bir insansın. Onun için sana hususi Martinim'den vereceğim. Bunu bir bira dublesine dolduracağım. Böylece münakaşaya da lüzûm kalmaz.

Amerikan barın iskemlelerine iliştik. O zaman Jim'in sözlerinde samimi olduğunu anladım. Arkadaşım votkayla cini karıştırıp tehlikeli bir kokteyl yapmıştı. Jim, kokteyli şampanya şişelerine doldurup içi buz dolu gümüş kovalara yerleştirdi.

-"Ya kadınlar cin ve votkadan yapılmış Martini'yi sevmezlerse?" diyecek oldum.

Arkadaşım üzüntülü üzüntülü içini çekti. "O zaman bunları biz içeriz. Yahut bunu gazı kaçmış ucuz şampanya diye yutturmaya çalışırız." Göz kırptı. "Şerefine."

İçki fena değildi. Fakat iyi de değildi. Doğ-

rusunu isterseniz berbat bir şeydi.

İçkimden bir yudum daha aldım ve o zaman aklım başıma geldi. Laguna Cenneti'nde gördüğüm sıskanın kim olduğunu hatırlamamıştım. Fakat şimdi Alan Preston'la konuşan adamın kim olduğu aklıma gelivermişti.

O yılan gibi gözleri son gördüğümden beri seneler geçmişti. Bu yüzden de serseriyi unutmuştum tabii. Fakat artık hatırlıyordum. Adı Micney M. ydi . Daha doğrusu sabıkalılar arasındaki lâkabı buydu. Bir kaç sene evvel yunan Lou adında biri birkaç serseriyi etrafına toplayıp bir çete kurmuştu. Bunlar kanunsuz bütün işlerde şanslarını deneyip para kazanmaya bakıyorlardı. İşte bu serserilerden biri Mickey M. diğeri de Karınca Cini'ydi. Belki de bu arada Mickey M. namuslu olmuştu. Fakat sabıkalıların içinde tövbekâr olan pek yoktur. Bana kalırsa Alan Preston'un ahbabı halâ kirli işlerle uğraşıyordu.

Jim'e baktım. "Alan, şimdiye kadar gangsterlerle veya sabıkalılarla iş gördü mü dersin?"

Hayretle beni süzdü. "Bu da nereden aklına geldi? Hiç böyle şey duymamıştım."

Mickey M. hakkında bildiklerimi anlatıp, kendisini Alan'la gördüğümü de ilâve ettim. "Bu işin mahiyetini bilemiyorum. Yalnız o sıska serseri kendisinden emin bir tavırla konuşuyordu. Hem, Laguna Cenneti gibi bir kaç milyonluk bir iş gangsterlerin ağzını sulandırır. Kendilerine de biraz hisse çıkarmak için yapmıyacakları yoktur, Jim."

Arkadaşım biraz düşündü. Kaşları çatılmıştı. "Demek o sıska adam Brea'dan bahsetti?"

-" Evet, fazla bir şey duymadım zaten. Bir tek bu kelime ilgimi çekti. Belki de bir isimdir bu. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu, Jim?"

Jim rahatlar gibi oldu. "Her halde adam Brea Adasını kasdetti."

-" Brea adası da nedir?"

-" Sahilden elli mil ileride küçük bir ada. Laguna projesi muvaffak olursa diğer işlere girişeceğimizi her halde tahmin edersin, Shell. California'nın Baja şehrinde de aynı tip bir şey düşünüyoruz. Buna da 'Monterey Cenneti' diyeceğiz. Sonra Torrey Pines civarında da böyle bir şey yapmamız ihtimal dahilinde. Bu arada beni asıl ilgilendiren bir şey var. 'Cennet Adası' " Dalgın dalgın duvara baktı. Bu mevzuyu düşündüğü belliydi. "Bu Brea'da olacak. Büyük oteller, yüzme havuzları, plâjlar, villalar golf sahası ve kayık ve kotraların çekilebileceği küçük bir tamirhane ve atölye....."

-" Ada senin mi?"

-" Hayır, Alan'ın. Geçen Ekim.. Yani ilk karşılaştığımız zaman bana o adayı almış olduğundan bahsetti. Bu adayı ne yapacağını bilemiyordu. Fakat ortaklık kurup 'Laguna Cenneti'ni ortaya çıkarınca odayı modern bir hale koymaktan bahsetmeğe başladı." Jim, güldü. "Laguna'da batmazsak bunu deneyeceğiz. Birlikte adaya birkaç kere gittik. Alan da son aylar zarfında adada epey kaldı. Kendisi bu işle çok ilgileniyor. Hattâ yanında işçi götürüp adanın bir kısmını temizletti ve bir kulübe yaptırdı. Bu hesaba göre gelecek sefere 'Cennet Adası' Plânını tatbik edeceğiz sanırım. Ne dersin, Shell?"

-" Mükemmel. Açılış için bana da bir yer ayır. Peki bunun Mickey M'yle ne alâkası var."

-" Belki de hiç ilgisi yok. Fakat sen adamın Brea'dan bahsettiğini söylüyorsun." Kaşlarını çattı. "Çok tuhaf. Geçen Pazar günü Laguna Cenneti'ni açtığımız sırada bir adam gelip Alan'la yine o adayı konuştu. Adayı kendisine satmasını istiyordu."

-" Mickey M. gibi biri mi?"

Jim, bir kahkaha attı. "Yok canım. Bu kimseye zarar verecek bir tipe benzemiyordu. Lorimer adında biriydi. Horaca Lorimer."

-" Peki Lorimer, neden adayı istiyormuş?"

-" Adanın Kuzey ucunda bir fabrika varmış. Anladığıma göre...."

-" Dur... Bir dakika dur. Adada fabrika olur mu? Hem bu ne biçim fabrikaymiş? Ne imâl ediyorlarmış?"

-" Konserve yapıyorlar sanırım. Galiba firmanın adı da Handi Food, İnc."

-" Doğrusu bu pek garip. Peki konserveleri nasıl naklediyorlarmış? İşçiler adada mı oturuyorlar?"

-" Lorimer'in bir yatı varmış. Konserveleri bu sahildeki limanlara nakledebilmek için yatta biraz tadilât yaptırmış. Zannedersem işçiler de adada kalıyorlar. Lüzûmu olduğu zaman o yatla limana geliyorlar. Aslını istersen bu hususta pek malûmatım yok. Zaten o fabrikayı da görmedim. Yalnız Alan, adaya bir kaç defa gittiği için sana izahat verebilir. Böylece merakını giderebilirsin."

-"Merak ettiğimi saklamayacağım. Lorimer, ada hakkında Alan ve seninle Pazar günü mü konuştu?"

-" Sadece Alan'la konuştu. Bana bir şey söylemedi. Villalardan birine girmişlerdi. Ben de Alan'ı arıyordum. Bu yüzden de konuşmanın bir kısmını duydum." Gözlerini kıstı. "Şimdi aklıma geldi. Nedense beni görünce sustular. Neyse sonra Alan'a bu işi sordum. Arkadaşım adayı aldığı zaman Kuzey kısmının kiralanmasını kabul ettiğini söyledi. Bu hesaba göre Lorimer'in fabrikasını kaldırması bahis mevzuu değilmiş. Yani adam istediği kadar orada kalabilecekmiş. Fakat şimdi Lorimer, adayı satın almak istiyormuş. Alan'la

aramızda sadece sözlü bir anlaşma var. İşi kâğıda dökmedik. Zaten ada da onun. Bunu ne isterse yapabilir. Fakat Alan bu adayı büyük bir kârla bile satmak istemediğini söyledi. Brea'nın Güney kısmını modern bir hale sokmak için elimizden geleni yapacağız."

Martinimden daha doğrusu o feci içkiden bir yudum daha aldım. Sonra ciddi ciddi dilimin eriyip erimediğini düşünmeğe başladım. "Yalnız ben Mickey M.nin bu işle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamak istiyorum.

Jim, " Allah Mickey M.'yi kahretsin," diye sözümü kesti. "Şu ara böyle tatsız işlerle uğraşmak istemiyorum, dostum. Bu gece ben...." Susup uygun bir kelime aradı. Sanki cevap verirmiş gibi aynı anda zil çaldı. Zilin sesi de pek tatlıydı.Bu daha ziyade bir silefonun nağmelerine benzeyen sesler çıkarıyordu.

Saatime bir göz attım. Daha on ikiye on vardı. Demek ben buraya geleli henüz on beş dakika kadar bir şey olmuştu. Kızlar da on ikiye kadar sabredememişlerdi anlaşılan. Doğrusu buna pek sevindim.

Jim, "Kapıyı açayım," diye doğruldu.

-" Belki beni arıyorlardır."

-" Yok canım!" Koşup kapıyı ardına kadar açtı. Neşeli neşeli "Sevgilim, demek geri geldin!" diye bağırdı. Sonra kızartırken ekmeği yaktığı için genç kadını dövdüğüne üzüldüğünü söyledi. Daha buna benzer bir sürü saçma lâf etti. Fazla sevinmişti anlaşılan. "Ne var? Neden içeriye gelmiyorsun? Yoksa korkuyor musun?"

Kimse içeriye girmediği için merak etmeye başlamıştım. Acaba kapıdaki kimdi? Nihayet Eve, kırıtarak içeriye girdi. Kalçalarını kıvıra kıvıra Jim'in yanından geçti. Beni görünce elini salladı. Jim'i işaret edip 'Deli' der gibi başını gösterdi.

Ben de "Doğru,' dedim. " Zavallı beklerken çıldırdı."

Jim, kapıyı kapatıp Eve'i bara getirdi. Omuzundaki portakal rengi pardösüyü alıp bir adım geri çekildi. Hayranlığını göstermek için de dayanamıyarak bir ıslık çaldı.

Arkadaşıma hak vermiştim doğrusu. Jarse denilen bir kumaş vardır. Kadınlar bundan elbise yaparlar. Jarse vücuda iyice yapışır. İkinci bir deri gibi vücûdu sarar. İşte Eve'de jarse giymişti. Elbise parlak portakal rengindeydi. Son derece sade bir biçimi vardı. Yakası cömertçe açıktı. Açıkçasını isterseniz fazla cömert bir yakaydı. Elbise her an kayıp düşecek gibi duruyordu. Daha açık fikirli biri Eve'in elbiseyi çıkarmaya çalıştığını da sanabilirdi.

Jim, "Fevkalâdesin," diye mırıldandı. "Kafamdan geçenleri bir bilsen her halde beni affetmezsin."

Eve gülümsiyerek berberden yeni çıkmış siyah saçlarına hafifçe dokundu ve arkadaşıma teşekkür etti. Sonra gözü zehirli şampanya şişelerine ilişti. "Bunlar da nedir yoksa şampanya mı içiyordunuz?"

Jim, "Şey.. Hayır," dedi. "İstersen bir tecrübe et."

Eve, gözlerini Jim'e dikip manâlı manâlı gülümsedi. "Bir kere tecrübeye değer." Sadece dört kelime söylemişti ama bu sözlerde neler gizliydi, neler. Koca bir kitap okusaydınız bu kadar tesirli olmazdı.

Jim, bir kadehe o içkiden koydu. Eve, bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Aman Yarabbi! Offf!."

Jim sırıttı. "Çok lezzetli değil mi?"

-" Fevkalâde," Arkadaşımı süzdü. "Sülfrik asitle mi yaptın bunu?"

-"Beğenmedinse başka bir içki vereyim."

-"Yok istemem. Zaten başka bir şey de içsem bir kere ağızımın tadı bozuldu. Hiç bir şeyin lezzetini anlıyamayacağım."

O sırada yine kapı çalındı. Bu sefer ben yerimden fırladım. "Rahatsız olmayın.... Ben bakarım."

Kapıyı açınca asabımın gerildiğini hissettim. Laurie'yi ne zaman görsem heyecanlanıyordum. Genç kadın 'V' yakalı siyah bir elbise giymişti. Yumuşak kumaş vücudunun nefis hatlarını ortaya koyuyordu. Bir kelime söylemeye mecalim kalmamıştı. Gözlerimi dikip genç kadına baktım. Laurie, bir insanın kalbini kolayca doldurabilirdi.

Benim konuşmıyacağımı hisseden Laurie, "Merhaba,' diye güldü. "Beni hatırladın mı?"

O zaman kendime gelir gibi oldum. "Tabii... Tabii..... Hatırlamaz olur muyum. Sen... Şey Lucysin...yok Annie.... Arly? Cathy? Rachel? Joy?" Durdum. "Francine? Frank? Bill?"

Bir kahkaha attı. "Saydıklarının hepsi benim." Sonra yanımdan geçerek içeriye girdi.

Biraz sonra hepimiz barın başına toplanmıştık. Laurie de içkiyi tattıktan sonra, "Fevkalâde" diye hıçkırdı. "Nefis," fakat yüzünden hiç de öyle düşünmediği belliydi.

Gülümsedim. "Biraz sert galiba."

Güzel gözlerini yüzüme dikti. "Beni Vermuttan dişleri olan bir Cin yılanı ısırdı."

Jim, "Kokteylde vermut yok," demez mi.

Arkadaşıma döndüm. "İsterseniz Füzeyi tecrübe edelim."

-" Yok....yok olmaz. Yalnız aklıma fevkalade bir fikir geldi. Sıcak Votkaya ne dersiniz. Votkanın buharını da burnumuza çekeriz."

-"Fena olmaz," diye atıldım.

Laurie, kıkır kıkır güldü. "Bir tecrübe edelim." Eve içkisini bitirmişti. Jim tekrar kadının kadehini doldurdu.

O korkunç içkiden üçer kadeh içtikten sonra birbirimize baktık. Jim, "Artık yemek yiyelim mi?" diye sordu.

Laurie, hemen kabul etti. Yalnız Eve, iştahının açılması için bir kokteyl daha istedi. İçki kadehi çatlatmadan bunu hemen başına dikti.

Arkadaşım, ayağa kalktı. "Siz biraz istirahat edin." Ben derin bir nefes aldım. Eve, uzun uzun esnedi. Laurie de oturduğu sandalyeden yere kaydı. Jim, bir şey olmamış gibi devam etti. "Akşam yemeğimizi hazırlıyacağım. Bu alevli bir yemek olacak ne dersiniz?"

Eve, "Haydi git yemeği yap," diye mırıldandı.

Laurie de ilâve etti. "Kâğıt tabak kullan. Bulaşık yıkayacak halim yok."

Jim uzaklaşıp gözden kayboldu. Sonra beni çağırdı. Birlikte tabak vs.yi kadınların yanına taşıdık. Biraz sonra hepimiz yerdeki rahat yastıklara oturmuştuk. Jim de yemeği hazırladı.

Jim, yemek dolu sıcak kayık tabaklarını yere dizdi. Doğrusu kendisi iyi bir ahçıydı. Üstelik yemeklerin manzarasını da beğendim.

Önce baharatı bol bir çorba içtik. Ondan sonra da lezzetli bir filet mignon yedik. Mantarlı sufle de nefisti doğrusu. Nihayet fevkalâde bir crepes suzette geldi. Jim, konyak kadehlerine azıcık Remy Martin koyup tutuşturdu. Mavi alevler konyak kadehlerini iyice ısıttı tabii. Sonra kadehlere konyak doldurduk. Bu nefis içkiyi içerken hayatımdan çok memnun olduğumu hissettim. Doğrusu iyi bir yemekten sonra konyak içmek zevkli oluyordu. Hele insanın yanında son derece güzel iki kadın bulununca bu daha da keyifliydi.

Lezzetli yemeklerden dolayı Jim'i tebrik ettim. Arkadaşım teşekkür edecek yerde, "Haydi artık film seyredelim." dedi.

Saçlarımın dimdik olduğunu hissettim. Doğrusu böyle bir şey beklemiyordum. Bir dolaptan on altı milimetrelik bir projeksiyon makinesi çıkaran arkadaşıma sokuldum. "Jim.. Buna ne lüzûm var? Bunun manâsı nedir?"

Jim, gülümsemekle iktifa etti. Biraz sonra her şeyi anlayacağımı söyledi.

Zaten ben de bundan korkuyordum. Aslında açık saçık filmlere itirazım yoktur. Fakat durup dururken kadınlara böyle bir şey göstermeğe kalkışmak kabalık olacaktı. Jim, ekranı açtığı sırada şüpheli bir tavırla, "Film mi?" diye sordum.

Galiba Jim'in kafası da pek çalışmıyordu. "Evet film."

Şüphem artmıştı. "Ne biçim film?"

Gülümsedi. "Nasıl olsa göreceksin."

Jim'in amatör bir fotoğrafçı olduğunu biliyordum. İyi resim ve film çekerdi. Bu yüzden de sık sık pahalı fotoğraf makineleri ve kameralar satın alırdı. Belki de bu filmi Havai'ye gittiği zaman çekmişti. Yalnız ben Jim'in Havai'ye gitmediğini biliyordum.

İnanır mısınız, neredeyse yüreğime inecekti. Film başlar başlamaz neler göreceğimi tahmin ediyordum. Kocaman bıyıklı bir İspanyol bir pencereden içerisini gözetleyip soyunan bir dilbere bakacaktı. Hoş bunun daha kötüsü de vardı. Aklımdan türlü türlü şeyler geçiyordu.

Çaresiz gidip minderleri topladım. Hep beraber oturma odasına geçtik. Ekranın karşısına yerleştik. Jim ışıkları söndürüp projeksiyon makinesini işletti. Sonra, "Bu filmi ben çektim," diye izah etti.

Ağzım açık kalmıştı. "Ne.. Ne yaptın?"

Jim, neşeli neşeli, "Bu filmi ben çektim" diye tekrarladı.

Demek arkadaşım en sonunda açık saçık filmlere merak sarmıştı. İçimi çekip döndüm ve gözlerimi ekrana diktim. Doğrusunu isterseniz bu vaziyet hiç de hoşuma gitmemişti.

* *
*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Önce ekrandaki şeyleri pek fark edemedim. Fakat dikkatle bakınca endişem geçti. Zira film sandığım gibi açık saçık değildi. Halâ ne olduğunu anlıyamamıştım ama ortada çıplak İspanyol dilberine benzeyen bir şey yoktu.

Sonra Jim, izah etti de durumu anladım. Filmden de zevk almaya başlamıştım.

Arkadaşım. "Kamerayı Sunset stiripe bakan bir yere yerleştirmiştim," dedi. "Makineyi çok ağır çalıştırdım. Yani böylece her an beş saniye de sadece bir tek poz kullanılmış oldu. Halbuki normal bir vaziyette her saniyede on altı film harcanırdı. Yani aslında 960 resimlik bir film bir dakikada harcanırken makinem bunu ancak dört saatte harcadı."

Jim'in anlattıkları pek enteresan değildi. Fakat filmi beğenmiştim. Makine on beş saniyeden fazla hareketsiz kalan şeyleri alabilmişti. Hareket eden arabalar bu yüzden birer nokta gibi duruyorlardı. Jim, caddeyi almakla kalmamıştı. Gök yüzü de gözüküyordu. Onun için film hiç de fena değildi.

Nihayet film bitti ve Jim ışıkları yaktı.

Laurie, "Çok beğendim," diye gülümsedi. "Filmi göstermeden evvel ne olduğunu söyleseydin her halde görmek bile istemezdim."

-" Zaten bunun için söylemedim ya," Jim, bana bakarak sırıttı. Kafamdan geçenleri biliyordu tabii. "Eh artık Meksika Hududundan gizlice içeriye soktuğum filmlere sıra geldi."

-"Olmaz!" diye haykırdım.

Fakat kadınlar gülmeye başladılar. Jim de şaka yaptığını söyledi. Yine bara gidip içki içtik. Fakat bu seferki içkilerimiz öyle tehlikeli cinsten değildi. Jim'le ben viski içtik. Laurie, Alexander istedi.Eve de konyağı tercih etti.

Bir şey kafamı kurcalıyordu. Jim'in çekmiş olduğu filmde bir şey görmüştüm. Fakat bunun ne olduğunu bir türlü çıkartamıyordum. Zaten Jim'le Brea Adasından bahsederken biraz şüphelenmiştim. Arkadaşım bana her şeyi anlatmamıştı galiba. Bir de bu filmi görünce kafam iyice karışmıştı. Sebebini bilmiyordum ama endişelenmeye başlamıştım. Fakat genç kadınlar neşeli neşeli konuşmaya dalınca bunu unuttum. Laurie gibi güzel bir mahlûkun yanında böyle şeyleri düşünmenin sırası değildi.

Jim, pikaba plâkları yerleştirmişti. Bunlardan biri Strip Polka'ydı. Nasıl oldu bilmiyorum söz yine Strip Poker'e döndü. Jim, bir kutudan bir deste iskambil çıkardı.

Zaten Eve, daha evvel Strip Pokerden bahsetmişti. Yalnız Laurie, bu işe pek yanaşmıyordu. Jim, genç kadını kandırmak için dil dökmeğe başladı. Bu arada arkadaşıma yardım ettiğimi de saklamıyacağım. Nihayet Laurie, "Pek alâ," diye mırıldandı.

Eve de atıldı. "Hadi Jim, kartları dağıt bakalım."

Jim, hemen kartları karıştırdı. Strip Poker normal pokere benzemez. Oyuncular ortaya para koymazlar. Sadece kâğıt dağıtan şahıs üstünden çıkardığı bir şeyi ortaya bırakır. Bir de kaybedenler yine üstlerinden çıkardıkları şeyleri verirler.

Laurie'nin talihi vardı. Daha doğrusu biz şanssızdık. İlk üç eli genç kadın kazandı. Jim'le

ben ceketlerimizi ve ayakkabılarımızı kaybettik. Fakat henüz tehlikeli bir durum yoktu. Zira Jimle benim genç kadınlardan daha fazla şey giymiştik. Bu üçüncü elden sonra iyice anlaşıldı. Eve iki ayakkabısını da kaybetmişti Üstelik çorap da giymemişti.

Genç kadın Laurie'ye bakarak. "Aman Yarabbi, " dedi. "Vaziyetim iyi değil. Sen bir şey kaybetmedin değil mi?"

Laurie, kıkır kıkır gülerek bana baktı. "Hayır hiç bir şey kaybetmedim."

Doğrusu bu işe sinirlenmiştim ama sesimi çıkarmadım.

Jim, güya hiddetlenmiş gibi, "Eve, sallanmaktan vaz geç," diye homurdandı.

Eve, için çekti. "Mahvoldum," Kısa bir sessizlik oldu. Sonra genç kadın Laurie'ye yaklaşıp onun kulağına bir şeyler söyledi. Ben Eve'nin ne dediğini merak etmiştim tabii. Nihayet Eve, Laurie'ye arkasını döndü. Laurie, elbisesinin kopçesini açtı. Sonra uzun fermuarı aşağıya doğru çekti, çekti, çekti.

Fermuarın sesi iç gıcıklayıcıydı. Böyle bir ses daha olabileceğini tahmin etmiyorum.

Sonra Eve, ayağa kalktı. Kollarını hafifçe oynattı. Portakal rengi elbise ağır ağır omuzlarından sıyrıldı. Göğüslerinden ve kalçalarından aşağıya inip yere düştü.

Eve, elbiseyi ayağıyla iterek bir adım attı. Yine bir sessizlik olmuştu. Laurie'yi çok beğenmeme rağmen yine de Eve'e bakmaktan kendimi alamadım.Genç kadın Laguna Cennetinde o kısacık beyaz şortuyla da çok cazipti. Fakat şimdi açık pembe sütyen ve bikini gibi kısa pembe külotuyla insanı sersem edecek kadar fevkâdeydi. O küçük pembe külotla sütyen kadının çıplaklığını pek örtemiyordu.İri ve dik göğüsleri pembe kumaşı delecek gibi duruyordu.

Eve, bacaklarını altına alarak mindere oturdu.Sonra bir elini kalçasına dayayarak Laurie'ye. "Sen de bir an evvel kaybetsen fena olmaz şekerim." diye güldü. Evet, bana gülmemişti ama genç kadının tebessümü fevkalâdeydi ... Kadın birdenbire hiddetlenip. "Bundan sonra devam edemem," diye haykırsaydı Jim'le ben her halde saklanacak bir yer arardık. Halbuki, Eve iyi niyetli olduğunu böylece belirtmişti.

İçim rahat etmişti. Biraz sonra Jim, kartları dağıtmaya başladı. O tehlikeli an geçmişti. Yine neşeli neşeli konuşmaya başladık.

Laurie'ye dönüp gözümü kırptım. "Artık kaybetmelisin."

Manâlı manâlı beni süzüp dilini çıkardı. "Kaybetmek için elimden geleni yapacağım."

Jim, bu sefer kartları açık vermişti. Önümde dört karo ve bir de kupa vardı. Renge gitmeye kalktım ve kaybettim. Bu arada Laurie de kaybetmişti. Ben bir çorabımı çıkardım. Laurie de ayakkabısının tekini uzattı. Neyse genç kadın soyunmaya başlamıştı.

Ertesi eli Eve kazandı. Bir çorap daha verdim. Ayaklarım çıplak kalmıştı. Laurie ayakkabısının öbür tekini de çıkardı. Bu arada Laurie'nin çorap giymemiş olduğunu fark etmiştim.

Kartları bu sefer Eve, dağıtıyordu. Neyse bana üç ruva verdi.

Eve'nin "Eyvah!" diye sızlandığını duydum.

Laurie de söylenip duruyordu.

Jim, "Ben de iki as var," diye atıldı. Neyse tekrar kart aldık. Fakat Jim, iki asta kalmıştı. Genç kadınların elinde ise bir çift bile yoktu. Böylece ben kazandım.

Jim, gömleğinin düğmelerini çözerek şikayet etti. "Ben ne zaman kazanacağım kuzum."

Eve'le Laurie de manâlı manâlı birbirlerine

baktılar.

Nihayet Laurie, "İşi açıklamam doğru olacak," diye mırıldandı. "Zaten bunu biraz sonra da anlıyacaksınız. Şey.. Ben sütyen giymem."

İşte buna memnun olmuştum.

Eve, manâlı manâlı genç kadını süzdü. "İstersen elbisenin fermuarını acayım şekerim."

Laurie, düşünceli bir hal almıştı. Bal rengi gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti.Yan dönüp durdu. Eve kopçeyi açıp fermuarı indirdi. Bu seferki sesi daha beğenmiştim.

Eve de Laurie'ye döndü. "Sen de şu sütyenimi açıver." Laurie, erkeklerin kolay kolay çözemiyeceği o acaip kopçeleri filân açtı.Son kopçe de açılınca sütyen biraz aşağıya kaydı.Fakat fazla aşağıya inmemişti. Genç kadın geri çekilip bizleri süzdü. Laurie omuzlarını geriye attı ve elbise omuzlarından kaydı. Fakat Laurie, halâ bunu tutuyordu.

Eve daha cesaretliydi anlaşılan. Beyaz omuzlarını silkince pembe sütyen kadının kucağına düştü. Sedef gibi parlak göğüsleri bir an titredikten sonra durdu. Eve, sütyeni alıp bir kenara attı. Yalnız ben halâ Laurie'ye bakıyordum.

Laurie de beni süzüyordu. Gözlerini kısmıştı diliyle dudaklarını yaladı. Sonra eliyle siyah elbiseyi çekti. İşte o anda telefon çaldı.

Laurie, sıçradı. Fakat ben daha fazla zıplamıştım. Otururken zıplama rekoru diye bir şey olsaydı muhakkak ben rekoru kırardım. Bana kalırsa altmış santim kadar havaya fırladım.

Jim, "Allah kahretsin," diye homurdandı. "Bu saatte arayan da kim?"

Ben hemen atıldım. "Bir şey yok. Her halde telefon sandığın şey çalar saat olacak." Ama sözlerimi yalanlamak istermiş gibi yine telefon çaldı.

Laura, hareketsizdi. Siyah elbiseyi sıkı sıkı tutmuş duruyordu.

Allahın cezası telefon da susmak bilmiyordu.

Jim, "Allah belâlarını versin!" dedi. "Siz bir dakika bekleyin. Ben hemen o serserinin işini halledip dönerim." Kalkıp telefona gitti. Ahizeyi kaldırdı. "Alo."

Telefon yakındaydı. Duvarın dibindeki küçük masanın üstünde duruyordu. Onun için Jim'in yüzünü görebiliyordum.

Laurie, "Galiba telefon bizi kurtardı," diyecek oldu. Fakat neş'emiz kaçmıştı. Genç kadın elbisesini yukarıya çekerek giydi. Eve'in de sütyenini taktığını gördüm.

Sonra Jim'in yüzünü fark ettim. Arkadaşım sapsarı kesilmişti. Ağzı açık kalmıştı. Muvazenesini temin etmek ister gibi elini uzatıp duvara dayandı. Birkaç kelime mırıldandıktan sonra telefonu kapattı. Fakat halâ orada duruyordu.

-"Jim, ne var?... Ne oldu?"..."

-"Alan ölmüş."

-"Ölmüş mü? Nasıl olmuş bu?"

Jim'in yüzü allak bullak olmuştu. Hafif bir sesle, "Alan ölmüş," diye tekrarladı. "Onu vurmuşlar... Öldürmüşler..."

* *
*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cadillac'ımı Alan Preston'un evinin önünde park ettim. İki polis arabası köşede duruyordu. Jim de benimle beraber gelmişti. Fakat arkadaşım ağızını açıp konuşacak halde değildi.

-" Ne hissettiğini anlıyorum, Jim." dedim. "Fakat kendini biraz toplamaya çalış. İçeriye girince...." Durdum. "Peki neden seni çağırdılar? Yoksa Laguna Cennetiyle alâkalı bir iş mi bu?"

-"Hayır," diye sözümü kesti. "Ben...." Susup yutkundu, Sonra içini çekti. "Şey... Onun asıl adı Alan değil Aaron'du." Yüzüme baktı. "Aaron Paradise.... Benim ağabeyimdi o."

Bir şey söylememe vakit kalmadan arabadan indi. Sessiz sedasız ön kapıya kadar gittik. Üniformalı bir polis kapıda duruyordu. Bizi beklediği için içeriye girmemize müsade etti.

Wesley Simpson adında sivil bir memur oturma odasında not alıyordu. Kendisini iyi tanırım.İşine düşkün bir baş komiserdi. Bana dönüp. "Biraz müsadeni rica edeceğim," dedi. "Ondan sonra bol bol konuşuruz Shell."

Jim, yanımda duruyordu. Rengi kireç gibi olmuştu. Kolunu tutacak oldum. "Jim...."

Kolunu çekti. "Sonra Shell, sonra....."

Simpson defterini kapatıp yanımıza yaklaştı. Jim'e bakarak. "Mr. Paradise, sizsiniz değil mi?" diye sordu. Biraz konuştular. Başka bir memur Jim'i yandaki odaya götürdü . Demek Polis Jim'le ölen adamın kardeş olduklarını biliyordu.

Bu hesaba göre öldürülen adamın Aaron Paradise olduğunu öğrenmişlerdi.Acaba polis bildiği için mi Jim bunu bana itiraf etmişti?

Simpson, benim yanımda kalmıştı. Kendisi otuz sekiz yaşında iri yarı bir erkekti. Daima temiz giyinirdi. Yalnız bu sefer yüzü epey solgundu.Gözleri de kanlanmıştı. Belki de kendisini uykudan kaldırmışlardı. On ikiyi geçtiği için Hollywood Merkezinin kapanmış olduğunu biliyordum. Bu yüzden de vak'a mahalline Los Angeles polisleri gelmişti. Yalnız bu arada telefon edip Hollywood Cinayet masası memurlarına haber vermiş olacaklardı. Zira Simpson, o kısma bağlıydı.

-" Yorgun gözüküyorsun, Wes."

-"Sorma Shell. Tam yatmak üzere soyunduğum sırada haber geldi.O kadar uykum vardı ki neredeyse buraya çıplak gelecektim. Giyinmek bile bana zor geldi.Zaten bir haftadan beri çok yoruldum."

-"Durum nasıl, Wes?"

-"Ölü hâlâ yatak odasında biz de etrafı araştırdık. Daha bir şey söyleyecek durumda değilim."

-"Adamı vurmuşlar değil mi?"

-"Bunu bildiğin için bir püro kazandın. Sol tarafına ateş etmişler. Hem de tabancayı dayayıp namluyu çekmişler. Yaranın etrafı barutan yanmış. Kurşun kalbine girmiş. Mücadele emaresi yok. Mamafih buna şaşmadık. Uyurken öldürmüşler onu. Biz böyle tahmin ettik. Üstelik yatakta çırılçıplak yatıyormuş. Galiba.... Daha evvel yanında bir kadın varmış. Kadın gitmiş ve adamı vurmuşlar. Bana kalırsa katil Paradise yalnız kalana kadar beklemiş.Eğlenceden yorgun düşüp uykuya dalan Paradise'i temizlemiş."

-" Peki katil içeriye nasıl girmiş? Yoksa kapıyı filan mı zorlamış?"

-"Hayır fakat kilit basit bir şey. Bir profesyonel bunu bir dakikada açabilir. Yalnız katili Paradise'in içeriye almadığından eminiz. Öyle olması lâzım."

Başımı salladım. "Hayır, Paradise'in çırıl çıplak sokak kapısını açmasına imkân yok. Bu hesaba göre adam yatakta uyurken biri kapıyı açıp içeriye girdi. Belki de katilin anahtarı vardı." Biraz düşündüm. "Adamın adının Paradise olduğunu öğrendim. Zira Alan Preston ismini kullanıyordu o."

-"Önce bilmiyordum, Shell. Bizim Rosie, Cinayet masasının en eski memurlarından biridir. Paradise'i o tanıdı. Fakat onun Preston ismini aldığını bilmiyormuş. Nihayet durum ortaya çıktı. Böylece kardeşinin adresini de bulduk. Dosyasına bakınca Paradise'in iç yüzü anlaşıldı.

İyice şaşırmıştım. "P dosyası mı? Yoksa Paradise'ın sabıkası mı vardı?"

-"Evet, Shell. Bindokuzyüz ellidokuzdan altmışa kadar San Quentin de kalmış. Elli dokuzun Ocak ayında hapise girmiş."

-"Peki suçu neymiş?"

-"Hırsızlık. Mevcut olmayan petrol kuyularının hisselerini satmış. Bunlardan başka içinde altın olmayan altın madenleri ve hayli uranyum madenlerini de satmış sanırım. Haftâ denizin altında kalan yerleri fevkâlade arsalar diye şuna buna yutturmuş."

-" Demek dolandırıcı, " diye mırıldandım. "Büyük çapta dolandırıcı. Bunu bilmiyordum."

-" Evet, hem de çok becerikliymiş. Müşterilerini kolaylıkla kandırmasını biliyormuş." Susup yüzüme baktı. "Ne var, Shell?"

Omuz silktim. "Bir şey yok, Wess." Daha doğrusu bir şey olmadığını ümit ediyordum. Laguna Cennetindeki ışıklı harita, güzel kızlar mik-

rofonla alıcıların isminin söylenmesi aklıma gelmişti. Jim'in dalavereli bir işe girişmiyeceğinden emindim. Laguna Cennetindeki arsalar hakikâten kıymetliydi. Fakat satış tarzındaki acaiplik dikkatimi çekmişti. Alan Preston kıymetsiz bir şeyi yüksek fiata verir gibi hazırlık yapmıştı. İyi dolandırıcıların bildikleri bir şeydi bu. Zaten onlar karşılığı olmayan şeyleri satarlar.

Jim'in sözlerini hatırlıyarak düşünmeğe başladım. Arkadaşım, bütün plânları Alan'ın yaptığını söylemişti. Fakat şimdi bunlarla uğraşmanın sırası değildi. "Adamın öldürülmeden evvel eğlendiğini nereden anladın?"

-"Aaron öldürülmeden evvel evde bir kadın varmış. İçki kadehlerinden birinde ruj izleri bulduk. Çarşaf ve yastığın üstünde bir kaç tel kısa sarı saç gördük. Başka bir şey daha var."

-"Ne oldu?"

-"Aaron'un çok titiz ve tertipli olduğunu anladık. Elbiselerini hususi askılara takıyormuş. Ayakkabıların içinde kalıpları var. Çoraplarını bile katlayıp çekmelere dizermiş. Dediğim gibi kendisini yatakta çıplak bulduk. Çıkarmış olduğu elbiseleri de oraya buraya atmış. Pantalonun bir paçası içine dönmüştü. Titiz bir adamın böyle hareket etmesi için....."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Demek o sırada elbise askıları ve ayakkabı kalıplarıyla uğraşacak vaziyette değildi. İş meydanda.. Peki kadın nasıl bir şeymiş? Onu gören olmuş mu?"

-" Hayır. Sadece kadının ateşli bir sarışın olduğunu tahmin ediyoruz. Yastıkta kalan saçları da bunu gösteriyor." Yüzünü buruşturdu. "Belki de saçlar bir gece evvelden kalmıştır."

-" Belki de eğlence bir gece evveldi."

-" Aaron gibi temiz bir adamın içki kadehlerini böyle ortada bırakacağını zannetmiyorum."

Wesley haklıydı. Zaten Aaron'un Jim'le konuşmasını da hatırlamıştım. Adam randevusu olduğunu söylemişti. "Bu iş saat kaçta olmuş, Wes."

-" Gece yarısından biraz sonra." Defterini açıp baktı. "Saat on ikiyi on geçe polise telefon edilmiş. Adamın biri bir tabanca sesi duyduğunu bildirip burasının adresini vermiş."

-"Peki adam tabancanın buradan atıldığını nereden anlamış?"

-" Adam komşulardan biri olduğunu söylemiş. Adresi pek bilmiyormuş. Bu eve veya yanındakine bakmalarını istemiş. Arabalı memurlar iki eve de gitmişler tabii. Cesedi burada bulmuşlar. Aaron'un vucudu henüz soğumamış. Kanı bile pıhtılaşmamışmış."

-" Telefon eden adamın adını biliyor musun?"

Wes, defterini kapattı. "İsmini vermemiş. Malûm hikâye... Başının derde girmesini istemeyen bir vatandaş."

-" Anlıyorum."

Jim odaya girip bir koltuğa çöktü ve elleriyle yüzünü örttü. Wes, yatak odasını görmek isteyip istemediğimi sordu. Kabûl ettim tabii. Birlikte yandaki odaya geçtik.

Biz içeriye girdiğimiz sırada bir flâş parladı. Memurlar halâ cesedin resmini alıyorlardı. Her şey Wes'in anlattığı gibiydi. Yalnız cesedi görünce midem bulandı. Aaron yatakta sırt üstü yatıyordu. Vücûdü çıplaktı. Başını yana çevirmişti. Wes'in bahsettiği elbiseler itinayla katlanıp bir iskemlenin üstüne konulmuştu. Polisler her halde elbisenin ceplerini aramıştı. Yarıya kadar dolu iki içki kadehi masanın yanındaki küçük komedin üstünde duruyordu.

Wes, "Konyakla soda içmişler," diye izah

etti. "Hoş bunun bir manâsı yok. Kadehlerde parmak izi bulamadık. Kadehler ve sokak kapısının iç ve dış tokmakları silinip temizlenmiş. Bu odada da maktulun parmak izlerinden başka bir şey bulamadık."

Müteveffa Alan Preston veya asıl adıyla Aaron Paradise'e son bir defa baktım. Kurşun sol taraftan girip kalbini parçalamıştı. Fakat kalp durmadan evvel bir kaç kere çarpmış olacaktı. Zira yatak çarşafı kan içindeydi. Şaşılacak kadar büyük bir lekeydi bu.

Wes'e tekrar görüşeceğimizi söyleyerek teşekkür ettikten sonra odadan çıktım.

* *
*

Jim'le arabama girip oturduk. Polisler gitmişlerdi. Arkadaşım bitkin haldeydi. Mamafih, eskisine nazaran biraz kendisini toparlamıştı. Elimden geleni yapmamı ve ağabeysinin katilini yakalamamı istiyordu. Hem bunu dostça halletmemi de arzu etmekteydi. Kendisini sadece bir müşteri sayacaktım. Muvaffak olsam da olmasam da bana yüklü bir meblâğ verecekti. Arkadaş olduğumuz için bir kelime bile söylemesine lüzûm kalmadan elimden geleni yapacağımı biliyordu. Fakat o sanki yabancıymışız gibi bana zorla para vermek niyetindeydi. Kendisini kırmamak için kabul ettim.

Jim'i senelerden beri tanırım. Fakat bir ağabeysi olduğundan bana hiç bahsetmemişti. Arkadaşımın benden bir şeyler gizlediğini hissetmiştim. Şimdi bunun ne olduğunu biliyordum. İçimden de Jim'e hak veriyordum. Yalnız, akşamdan beri durum beni rahatsız etmişti. Hele Jim o filmi gösterirken gayri ihtiyarı sinirlenmiştim.

Biraz düşününce kararımı verdim.

-"Jim, bu gece gösterdiğin filmi hatırladım. Onu bir daha seyretmek istiyorum."

Şaşkın, şaşkın yüzüme baktı. "Ne? Ne?"

Gaza bastım "O filmi baştan sonuna kadar görmeliyim."

-"Neden?"

-"O Allah'ın belâsı film kafamı kurcalıyor. Galiba bir şeyi fark ettim. Veya gördüğümü sandım. Neyse bunu tahkik etmeliyim." Evet, bir şey görmüştüm fakat o ara buna pek de ehemmiyet vermemiştim.

Jim'in evine dönünce arkadaşım ışıkları söndürüp projeskiyon makinesini çalıştırdı. Sessiz sedasız filmi seyre koyuldum. Film sonuna gelirken nihayet alâkamı çeken şeyi gördüm. Caddenin tam kenarında bir araba park etmişti. Hesaba göre bu arama tam Jim'in evinin altında duruyordu. Arabanın içinde de bir adam vardı. Her on beş saniyede bir resim çekildiğini biliyordum. Fakat film devam etmesine rağmen adam arabada oturuyordu. Demek uzun müddet Jim'in evinin önünde kalmıştı. Hiç olmazsa adam yirmi yirmi baş dakika arabada oturmuştu. Üstelik yukarıya Jim'in evine bakıyordu. Bir ara arabadan çıkıp durdu. Sonra da evin tahta merdivenlerine doğru yürüdü. Başını eğmiş olduğu için sadece omuzlarını görebiliyordum.

Jim'e rica ettim ve filmin son kısmını bir kaç defa seyrettim. Neticede adamın Jim'in evini gözetlediğini anladım. Sonunda da arabadan çıkarak eve yaklaşmıştı. Perdede adam çok küçük duruyordu. Onu tanımama imkân yoktu. Fakat araba mavi bir Ford Glaxie'ydi. Artık emindim. Filmdeki serseri Mickey M'ydi.

-"Bu filmi ne zaman çektin, Jim?" diye sordum.

-"Salı günü başladım. Üç gün makine işledi. Cuma sabahı makineyi durdurdum. Laguna'ya giderken banyo ettirmek için filmi fotoğrafçıya bıraktım. Dün ben dönmeden evvel eve teslim etmişler."

-"Bu hesaba göre serseri senin evini Perşembe gecesi gözetlemiş. Cuma gecesi de buraya gelmiş olabilir. Bana kalırsa bir kaç saat evvel dışarıda kovaladığım namussuz da o."

Jim, "İyi ama neden benim evimi gözetlesin?" Diyecek oldu.

-"Neden Aaron'u öldürdüler?" Merhametsizce konuşmak istememiştim. Fakat mecburdum. "Evini gözetleyen sıska serseri de Mickey M'den başkası değil."

Kaşlarını çattı. "Hani Aaron'la konuşan adam mı?"

-"Evet, dostum. Belki de Aaron'u da seni de bu gece öldürmeğe karar vermişlerdi."

-"Fakat bu saçma bir şey."

-"Evet, şimdilik öyle gözüküyor. Ağabeyinin neden öldürüldüğünü anladığımız zaman hakikat de ortaya çıkacak tabii. O zaman bu serserinin neden evini gözetlediğini de öğreneceğiz. O vakte kadar..." Durdum. "Tabancan var mı, Jim?"

-"İki tane av tüfeğim var. Tabancam yok."

-"Arabamda 32'lik bir Smith Wesson olacak. Bunu tövbekâr olmuş bir kasa hırsızından aldımdı. Hoş adam o sırada tövbekâr değildi ya. İstersen o tabancayı sana verebilirim."

Omuzunu silkti. "Pek ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Gidip Cadillac'ın bagajını açtım. İçi kurşunla matrakla dolu telsiz telefonun altından silahı çıkardım. Dolu olup olmadığını kontrol ettim. Neyse doluydu. Dönüp tahta merdivenlere yürüdüm.

Halâ o filmi düşünüyordum. Onun için

durumu fark edemedim. Sonra aklım başıma geldi. Rampanın üstünde biri vardı. Adam tam Jim'in kapısının önünde duruyordu. O sırada Jim kapıyı açınca dışarısı aydınlandı ve ben adamın elindeki parlak madeni cismi gördüm.

Olanca sesimle "Dikkat et Jim," diye haykırdım. "Dikkat....."

Daha fazla konuşamadım. Adamın elindeki tabanca patladı. Jim ya zıpladı ya da geri gitti. Aynı anda ufak tefek adam da döndü. Tabancası yine ateş püskürdü. Kurşunun vızıldıyarak kulağımın yanından geçtiğini hissettim.

Bunu benim tabancamın sesi takip etti. Elimin sarsılmasından ateş etteğimi anladım. Cadillac'dan ayrıldığımdan beri 32'lik elimdeydi. Durumu görünce farkına bile varmadan tetiğe asılmıştım. Fakat bu sefer kendimi toplayıp namluyu serseriyè çevirdim ve tetiği çekmeğe devam ettim.

Sıska serseri bana bir daha ateş edemedi. Öne doğru eğildi. Sonra doğrulmaya çalıştı. 32'likten çıkan iki kurşun daha vücûduna saplanınca sarsıldı. Nihayet tabancada kurşun kalmadığını anladım. Tetiği çekince sadece hafif bir çıtırdı duyuldu o kadar.. 32'liği yere atıp bu sefer koltuk altımdaki kendi Colt Special'ime sarıldım. Fakat buna lüzûm yoktu.

Adam ayaklarının üstünde duramıyordu. Bir adım atmak istedi. Ama muvaffak olamıyarak yüzüstü yere kapaklandı.

Koşarak yukarıya çıkıp serserinin yakasına yapıştım ve onu yüz üstü çevirdim. Henüz yaşıyordu. Fakat fazla ömrü kalmamıştı. Gözleri yuvarlarından uğramıştı. Dudakları sırıtırmış gibi gerilmişti. Dişlerinin kenetlenmiş olduğunu fark ettim.Ağzından kanlı köpükler sızıyordu. Islık gibi bir ses çıkararak öksürdü.

Sonra vücûdu gerildi ve korkunç bir şekilde

titremeğe başladı. Vücûdunun her zerresi hareket halindeydi sanki. Sarsılıp duruyordu. Bu korkunç bir manzaraydı. Bu feci kriz fazla süremezdi. Fakat bana bir hayli uzun geldi. Sonra her şey bitti. Adam hareketsiz kaldı. Ölmüştü.

O zaman aklım başıma geldi. Adama bakarak bu işin manâsını düşündüm. Ölmesine rağmen yüz hatları gevşememişti. Gözleri halâ buz gibiydi. Yalnız bu gözler eskisinden daha da soğuk ve ifadesizdi artık. Mickey M. de böylece ölmüştü.

* *
*

ALTINCI BÖLÜM

Silâh sesleri kesileli beri ortalıkta çıt çıkmıyordu. Jim de görünürde yoktu. Arkadaşım geri zıplayıp eve girmişti veya sırt üstü düşmüştü. Orasını bilemiyordum. Kuruyan dudaklarımı yalayarak çöktüğüm yerden kalktım.

Sonra açık kapıdan bir ses aksetti. Jim'in eşikde durduğunu gördüm. Bir eliyle başının arkasını tutuyordu. Sinirlerim birdenbire gevşeyiverdi. Neyse Jim sağdı.

Yanına yaklaşınca, "Ne? Ne oldu?" diye kekeledi. "Kim? Kimdi o adam?" Omuzumun üstünden yerde yatan serseriye baktı.

Cevap verecek yerde sordum. "Seni yaraladı mı?"

-"Hayır. Sen bağırınca adamı gördüm." Eliyle göğsünü ve karnını yokladı. "Kurşun bana isabet etmedi. Şimdilik bir şey hissetmiyorum. Fakat arka üstü düşünce kafamı bir şeye çarptım. Sonra tabanca seslerini duydum."

Kapıyı kapatıp konuşmamıza devam ettik. Ölen adamın kim olduğunu söyledikten sonra i - lâve ettim."İş ortaya çıktı. Evini gözetleyen serseri oydu.Bu gece dışarıda kovaladığım şahıs da yine o olacak."

Jim, şaşkın şaşkın başını salladı. "Fakat bunun manâsı yok. Benden ne istiyorlar?"

-"Belki yakında anlarız. Hem artık tahmine de lüzûm kalmadı. Bu namussuz seni öldürmeğe gelmişti. Bunu aklından çıkarma, Jim.

Tıpkı ağabeyini temizledikleri gibi bu gece seni de öldüreceklerdi. Bana kalırsa Aaron'u da bu serseri vurdu."

-"İyi ama neden....."

-"Allah kahretsin... Bunu bana sorma." Telefona gittim. "Belki de buraya geldiğim zaman serseri seni vurmaya hazırlanıyordu. Beni görünce kaçtı ve gidip ağabeyini öldürdü." Susup düşündüm. "Demek serseri epeydir burada bekliyordu. Zaten ben evden çıktıktan bir dakika sonra kapıya gelmesi de bunun bir tesadüf olmadığını gösterir. Hayır, namussuz senin yalnız kalmanı bekledi. Tıpkı katilin Aaron'un yalnız kalmasını beklediği gibi."

Ahizeyi kaldırıp Polis Merkesine telefon ettim. Hadiseyi anlatıp adresi verdim. Telefonu kapattıktan sonra arkadaşıma döndüm. "Ağabeyinin sabıkalı olduğunu neden bana anlatmadın,Jim?"

-"Şey.. Shell...."

Sözünü kestim. "Şimdi bahis açılmışken bana her şeyi izah et. O dolandırıcılıkları, sahte hisse senetlerini, altınsız altın madenleri ve uranyumu bana anlat. Her şeyi öğrenmek istiyorum."

Jim, bir müddet sesini çıkarmadı. Konuşmaya başladığı zaman da sesi epey acıydı. "Bir dakika dur, ahbap. Ben sana Aaron'dan bahsetmek istemiyordum. Ağabeyim sağ olduğu müddetçe bunu kimseye anlatmağa niyetim yoktu. Bu sadece Aaron'la beni ilgilendiren bir şeydi. Çok yakın arkadaşım olmana rağmen bu durum seni de alâkadar etmezdi. Polis telefon edeli beri kafam durdu sanki. Kanlar içinde yatan Aaron'un hali gözlerimin önünden gitmiyor....." Susup yutkundu. "Fakat ağabeyim öldürüldüğü için işi sana anlatmaya karar vermiştim. Her şeyi öğrenmeni istiyordum. Bunu senden saklıyamayacağımı sanıyordun, değil mi?"

İçimi çektim. "Kusura bakma, Jim. Fakat

bu gece öyle şeyler oldu ki.. Senin neler hissettiğini anlıyorum. Ama bu arada benim sinirlerim de epey gerildi. Serserinin beni vurmaya kalkması da cabası....."

Jim, kaşlarını kaldırıp beni süzdü."Sana da ateş etti mi?"

-"Evet, neredeyse kulağımı götürecekti." Gülümsedim. Jim'i boş yere üzmek istemiyordum. "Üstelik sağlam kulağımı koparacaktı. O zaman Laurie, çok gülerdi sanırım."

Jim hafifçe tebessüm etti.

-"Bildiklerini bana anlatıver. Polisler neredeyse gelirler."

-"Evet, haklısın." Bir sigara yaktı. "Hikâyeye başından başlamam daha doğru olacak. Birer içki içelim. Kadehlere viski koyuver."

Gidip kadehlere buz ve viski koydum. Jim anlatmaya başladı. "Babam Oakley Paradise, çiftçiydi. Fakat aynı zamanda petrolle ilgileniyordu. Gençliğinde bir kaç petrol kuyusu satın almış. Tulsa civarında Cushing'de petrol çıkınca iki milyon dolar kazanmış. Bu yüzden de petrole büsbütün merak sarmış tabii. Fakat bu parayı Kansas ve Teksas'daki kuru kuyularda batırmış. Ben bunları pek hatırlıyamıyorum. Babam ondan sonra petrol kuyusu alıp satmağa başlamış. Öldüğü zaman epey parası çıktı. Ağabeyime de bana da yüz ellişer bin dolar bırakmıştı. Yalnız bu parayı yirmi bir yaşımıza bastığımız zaman alabilecektik."

Jim, içkisinden bir yudum alıp devam etti. "Aaron benden dokuz yaş daha büyüktü. Ben otuz iki yaşındayım. Ağabeyim de bir kaç gün evvel kırkbirine basmıştı. Neyse.. Ağabeyim babamı daha iyi tanıyor tabii. Babam heyecanlı hayata düşkün bir insandı. İçer, kumar oynar ve çapkınlık ederdi. Galiba Aaron'da babama çekmişti. Zaten o babama hayrandı. Bu yüzden de babamı tak-

lide yeltendi. Üniversitede Jeoloji, petrol mühendisliği öğrenmeye kalkıştı. Bu arada kızlarla geziyordu. Nihayet kızlar daha ağır bastı ve ağabeyim üniversiteden ayrıldı."

Arkadaşım içini çekti. "Neyse Üniversiteden ayrıldıktan sonra babamın bırakmış olduğu yüz elli bin doları alıp petrolcülüğe kalkıştı. Teksas'da kuyular alıyor, petrol arıyordu. Bu arada bir şey bulduğu da yoktu. Nihayet bir kaç kuyudan petrol çıktı. Fakat günde bir kaç yüz varil petrol elde ediliyordu. Bu da zararını karşılıyamazdı tabii. O kuru kuyular paralarını yutmuştu." Jim içkisini başına dikti. "Böylece ağabeyim üç sene içinde iflâs etti. Onun üzerine petrol aramaktan da vaz geçti.Zaten Aaron, çalışmaktan hoşlanan bir tip değildi. Para ve kadınlardan haz ediyordu.Çalışmak onu ilgilendirmiyordu. Bir daha petrol aramadı ama kendisine Teksaslı bir petrolcü süsü verip harekete geçti. Önce o kuru kuyuları sattı.Aslında bu kanınsuz bir iş değildi.Sadece ağabeyim hakikati biraz tahrif etmişti. Aaron bir çok işe girip çıktı, emlâkçılığa kalkıştı.Araba sattı. Siyâsete atılmaya kalktı. Nihayet bin dokuzyüz elli beşde evlendi." Jim, gülümsedi. "Şipşirin bir kadınla tanışmıştı. Kızıl saçlı, cazip bir mahlûktu o. Kendisini iyi tanıyorum. Zira kadın benimle gezerken Aaron'la tanıştı."

-"Peki kadın şimdi nerede, Jim?"

-"Doğuda bir yerde. Bunun ehemmiyeti yok. Evlilikleri bir yıl sürdü zaten. Kadının adı Darlene'di. Bir komşudan bir fincan kahve ödünç almak istemişti ve galiba Aaron'u komşusuyla yakaladı. Bu yüzden boşandılar. Aaron, karısından ayrıldıktan sonra Altın Madeni hisse senetleri bastırıp sattı. Altın Madeni Dağına aitti bunlar. Anladığıma göre hakikaten bu ismi taşıyan bir dağ var-

Bu dağda da bir maden mevcuttu. Yalnız bu altın değil tuz madeniydi."

Jim, acı acı güldü. "Ağabeyim tamamiyle dolandırıcılığa başlamıştı galiba. Mahkeme hisse senetlerini satarken altından bahsetmediğini iddiaya kalktı. Böylece yakasını da kurtardı. Fakat bir türlü uslanmıyordu. Ondan sonra uranium, tungsten, elmas madenlerinin hisse senetlerini piyasaya sürdü. Kendisi tam bir dolandırıcıydı.... Hırsızdı. Sadece para sızdırmak için silâh kullanmıyordu. Hepsi bu kadar. Sonunda yakayı ele verdi tabii. Bu yüzden de hapse girdi. Hapisten çıkınca da ismini değiştirdi. İsminin baş harflerini muhafaza etmişti. Ağabeyim yeni isim alarak temiz bir hayata başlayacağını iddia ediyordu."

'Silâh kullanmıyordu' sözü aklıma bir şeyin gelmesine sebep olmuştu. "Bir dakika," dedim. "Mickey M'nin tabancası dışarıda olacak. Belki de Aaron'u bu silâhla öldürdüler. Zaten polis de bunu görmek isteyecektir."

Silâhın nereye düştüğünü bilmiyordum. Belki de aşağıya yuvarlanmıştı. Böyle düşünürken aklıma başka bir şey geldi. Elimi alnıma vurdum.

Jim, "Yine ne oldu?" diye sordu.

-"Bu serseri buraya yürüyerek gelmedi. Her halde bir arabası vardı. Bunu on dakika evvel kontrol etmeliydim." Kendi kendime küfrettim. "Ben hemen dönerim, Jim."

-"Shell....." Arkadaşımın sesinden endişesi okunuyordu.

-"Efendim."

-"Durumu ancak anladım. Belki de ağabeyimi öldüren o namussuz değil mi?"

-"Evet öyle."

-"Serserinin geberdiğine memnun olduğumu söylemem lâzım. Onu öldürmen iyi oldu. Keşke onu ben temizleseydim."

-"Böyle konuşma, Jim." Belki sözlerinde samimiydi. Fakat benim gibi serserinin can çekişmesini görmemişti.

Kapıdan çıkıp cesede doğru yürüdüm. Sonra olduğum yerde kaldım.

Hayretle, "Çok tuhaf," diye söylendim. Doğrusu şaşırmıştım.... Mickey M. ortalıkta yoktu.....

* *

*

YEDİNCİ BÖLÜM

Mickey M'nin cesedi kaybolmuştu.

Sadece yerde kan izleri vardı. Başka bir şey göremedim. Mickey kaybolduğu gibi tabanca da görünürlerde yoktu.

O sırada polis arabalarının sirenlerini duydum. Biraz sonra arabalar aşağıda durdu. Kapı açılıp kapandı.

-"Jim," diye seslendim.

Arkadaşım kapıya çıktı. "Polisler mi geldi?"

-"Seni bunun için çağırmadım. Etrafa bir bak." Elimle rampayı işaret ettim.

Jim, hayretle "Ne oldu?" diye bağırdı. "Cesedi nereye koydun?"

-"Elimi bile sürmedim. Mickey M'nin kendiliğinden gitmediğinden de eminim. Mickey M. buraya arabayla gelmiş. Anlaşılan yalnız değilmiş. Belki de yanında altı kişi vardı. Onlardan ikisi de sedyeyle buraya çıkıp cesedi taşıdılar. "Gitgide hiddetleniyordum. Yüksek sesle küfre başladım.

Arkadaşım, "Bu sefer ne oldu?" dedi.

-"Serseriyi ilk sefer kovaladığım zaman araba sesi duymuştum. Fakat arabanın motörünün çalışmasını duymadım. Sadece bir kapı vuruldu ve araba uzaklaştı. Bu hesaba göre otomobilde başka biri vardı. Mickey, arabaya biner binmez gaza bastı o. Çabuk kaçmayı düşünen içinci serseri kontağı kapatmamıştı. Dediğim gibi Mickey

arabaya atlar atlamaz oradan uzaklaştılar. Jim, sen hususi hafiye tutmak istiyorsan benim gibi bir budalayla uğraşma. Şöyle aklı başında....."

-" Üzülme Shell."

Birdenbire karşımda beliren polisleri fark ettim. Böyle kalabalık olacağını sanmamıştım. Karşımda tam yedi polis duruyordu. Radyolu arabayla üniformalı iki polis gelmişti. Sonra Merkezin gece memurlarından bir kişi... Hollywood Cinayet Masasından da bir baş komiser ve üç memur... Yani Los Angeles de adam vurmak çok tehlikeli bir şeydi. Polisleri görünce buna iyice karar verdim. Hollywood memurlarından biri Wesley Sempson'du.

Wes, yanındaki adamlara bir şeyler söyledikten sonra bana yaklaştı. Yüzünden uyku akıyordu. "Bu sefer pantalonumu çıkarmaya bile fırsat bulamadım, Shell. Hattâ eve gitmek bile nasip olmadı. Haberi radyodan duyup döndüm ve doğru buraya geldim." Etrafa bakındı. "Ceset nerede?"

-"Şey.. Bir kaç dakika evvel buradaydı."

-"Ya.." Şöyle sunturlu tarafından bir küfür salladı. "Seninle ahbaplıktan hoşlanırım, Scott." Artık bana soyadımla hitap ediyordu. Bu da sinirlendiğini gösteriyordu tabii. "Yalnız şakanın sırası değil. Belki inanmayacaksın ama gündüz de çalışmak mecburiyetindeyim. Şimdi ceset nerede, Söyle bakalım."

-"Wes " diye söze başladım. "Emin ol numara yapmıyorum. O serseriyi vurdum....."

-"Demek adamı vuran sensin?"

-"Evet, kendisi şurada duruyordu." Rampanın üstündeki kan izlerini işaret ettim. "Bir iki dakika içeride kaldım. O sırada cesedi de beraber götürmek aklıma gelmedi tabii. Biraz sonra dışarıya çıkınca serserinin yerinde yeller estiğini gördüm."

Wes, "Scott," diye gürledi. "Eğer benimle alay ediyorsan....."

-"Rica ederim, Wes. Sana hakikati açık açık anlattım. Biri cesedi çalıp götürdü. Belki de polisler içinde taze bir ölü bulunan arabayı yakalamışlardır."

-" Yani.. Yani sen adamı vurduktan sonra biri gelip onu götürdü mü demek istiyorsun? Demek biri cesedi çaldı."

-"Bu sefer püroyu sen kazandın," diye cevap verdim.

* *
*

Hollywood'daki Spartan Apartmanına geldiğim zaman saat bir hayli ilerlemişti. Fakat her şeye rağmen yatıp uyumak niyetindeydim. Kapıdan girer girmez balıklara biraz yem verip, saatleri kurdum ve kendimi yatağa attım. Çok yorgundum ama kafam süratle çalışıyordu. Bu yüzden de uyuyamadım tabii.

Gözlerimi sıkı sıkı kapatmıştım. Fakat muayyen sahneler bir sinema şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Onun için uyumaya çalışmak boştu. Laguna Cennetindeki kadın ve erkekler... Adam yani Aaron'la konuşan Mickey M... Sütyenini çıkarmış oturan Eve ve Laurie... Güzel Laurie. Gülerek bana bakan Laurie. Uzanıp siyah elbisesinin yakasını aşağıya çeken nefis mahlûk.

Nihayet, "Bari Laurie'yi düşüneyim." dedim. Fakat buna da imkân yoktu.Aaron Paradise'in cesediyle Mickey M'nin can çekişmesini bir türlü unutamıyordum. Nihayet Mickey M'yi de aklımdan çıkarmaya muvaffak oldum. Artık beni sadece kanlar içinde yatan Aaron Paradise'in hayali rahatsız ediyordu.

Her sabah istemeye istemeye yataktan kalkarım. Fakat bu sabah uyandığım zaman uzun müddet kendime gelemedim. Saatin zili beynimde ötüyordu. Yataktan nasıl çıktığımı bilemiyorum. Neyse kahveyi içince biraz kendime gelir gibi oldum. İkinci fincan sayesinde büsbütün açıldım. Acı acı bir gün evvel olanları düşünmeğe koyuldum.

Wesley Simson, sakin bir insandı ve kolay kolay sinirlenmezdi. Ama bir de hiddetlendi mi kimse onunla başa çıkamazdı. Ona öldürdüğüm adamın Mickey M. olduğunu söylemiştim. Yalnız bunu ispat edecek durumda değildim. Polis cesedi bulamadığı gibi serserinin tabancasını da tesadüf edememişti.

Polis gittikten sonra Jim Paradise, hikâyesini tamamlamıştı. Ağabeysi hapise girdiği sırada Jim, kendi hissesine düşen yüz elli bin dolarla emlâkçiliğe başlamış eski apatrmanları alıp tamir ederek satmıştı. Sonra arsa alıp modern evler inşa ettirmeğe başlamıştı. Yedi sene evvel de California'ya gelip bu işe atılmıştı. Zaten ben de kendisiyle o sırada tanışmıştım. Arkadaşım sermayesini üç misline çıkardıktan sonra Laguna Beach civarında arazi satın almış, "Paradise Corparation," adında bir şirket kurmuştu. Ekim ayında Aaron kardeşini görmeğe gelmişti. Jim, her şeye rağmen ağabeyisini görünce sevinmişti tabii. Jim, onunla ortak olmaya karar vermiş ve böylece anlaşmışlardı. Aaron'un elli bin dolar parası ve bir de satın aldığı adası vardı.

İşte hepsi bu kadardı. İş cinayetle neticelenmişti.

Fincanıma tekrar kahve doldurup oturma odasına geçtim ve kakao rengi divana çöktüm. Telefonu da kucağıma koyup Jim'in evini aradım. Neyse beni fazla bekletmedi.

-"Jim.Ben Shell. Hemen hazırlanabilir misin?"

-"Dokuzdan evvel evden çıkamam. İstersen sana geleyim. Oradan beraber gideriz."

Bir gece evvel Jim'le beraber Brea adasına gitmeye karar vermiştik. Arkadaşımın çift uskurlu, on dört metre boyunda bir yatı vardı. Adada ne bulacağımızı bilemiyordum. Fakat orasını görmeyi arzu etmekteydim. "İstediğin bir şey mi var, Jim?"

-"Hayır... Şey evet, bir husus var. Laguna Cennetiyle ilgili şahıslar bu hadiseden sonra odayı kapatıp kapatmıyacağımı merak ediyorlar sanırım."

-"Peki, orasını bir müddet için kapatacak mısın?"

-"Hayır.. Belki de ağabeyimi bunun için öldürdüler. Hoş bundan da emin değilim ya. Aaron Paradise'in ölmesiyle bu işin duracağını sanıyorlarsa yanılıyorlar. Wally'le kızlara telefon edip işe devam ettiğimizi söylesen fena olmaz.Onlar bir şey yokmuş gibi yine Laguna'ya gitsinler."

-"Olur Jim."

-"Bunu ben de yapardım, Shell. Fakat şehire inip ağabeyimin cenaze töreniyle meşgul olmam gerekiyor."

-"Haklısın. ben işleri hallederim." Jim'in verdiği telefon numaralarını kaydettim. "Ben dokuzda apartmanımda olacağım. Jim.. Dikkatli olmanı rica ederim."

Mickey M'ye delik açmak için kullandığım Smith Wesson tabancayı polis almıştı. Fakat Jim e 38'lik başka bir tabanca bulmuştum. Arkadaşım bunu taşıyacağına söz vermişti. "Jim, oyuncağı yanına almayı unutma."

-"Hiç üzülme, Shell."

Telefonu kapatıp sırayla Jim'in vermiş ol-

duğu numaraları çevirdim Eve'le Laurie hariç herkesi buldum. Mamafih Laurie'nin cevap vermesini uzun uzun beklemedim. Gidip genç kadını görmeyi tercih ediyordum.

Apartmandan çıkıp Claymore'un yolunu tuttum. İçeriye girince sol taraftaki dükkândan sigara satın aldım. Ben pakedi açarken bir başka müşteri de püro satın aldı. Bir gece evvel Eve'le konuşan sakalsız Noel babaydı o.

Noel baba sigara da aldı. Pakedi açıp filtreli sigaralardan birini bir ağızlığa taktı ve bunu dikkatle dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bir kibrit çakıp sigarayı yaktı. Bu nikotini iyice alınmış filitreli sigarayı ağızlıkla içerken bir zevk almıyacağına kanaat getirdim.

Bir ara başını kaldırınca kendisini süzdüğümü gördü tabii. Şaşırmıştı. Sarımsı kaşlarını kaldırarak bana baktı. Parlak mavi gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti.

Hemen yanıma sokuldum."Dün gece Laguna Cennetinden arsa aldınız mı?"

Kaşları ağır ağır indi. Galiba sigarasını çalmayacağıma kanaat getirmişti. Gülümsedi. Bu çok tatlı bir tebessümdü. Noel Baba da çocuklara böyle gülümsiyebilirdi. Sonra gururlu bir tavırla cevap verdi. "Evet." Duyan onu on arsa almış sanırdı. "İki arsa aldım. Birisinin manzarası fevkalâde. Diğeri küçük ama şirin."

Arsanın şirinini ilk defa duyuyordum. Demek böyle bir şey de vardı?

Adam devam etti. "Sizi orada gördüğümü hatırlamıyorum. Acaba tanışmış mıydık?"

-"Hayır, ben oraya arkadaşlarımla gelmiştim. Yalnız gece sizi Eve'le konuşurken gördüğüm için aklımda kaldınız."

-"Eve mi?"

-"Eve Angers. Modellerden biri."

-"A, evet, evet. Şu satıcı kızları söylüyorsunuz. Bir tanesi bana arsalar hakkında uzun malûmat verdi."

Doğrusu bu lâflar garibime gitmişti. Fakat Eve'den her şey beklenirdi. Noel Baba, "İri yarı bir mahlûktu galiba." diye devam etti. Eve'i böyle tarif edebilecekleri aklıma gelmemişti. Mamafih genç kadına da ufak tefek denilemezdi. Yalnız bu tabiri yine de sevmemiştim.

Gözlerimin önünde pembe sütyenini çıkaran nefis vücûtlu genç kadın belirdi. Bu hayâli güç belâ kafamdan uzaklaştırdım."Demek arsa satın aldınız?"

-"Evet.. Evet, bilhassa manzaralısını çok beğendim. Masmavi Pasifik Okyanusunu arsadan görmek kabil. Bu rüya gibi bir şey. Sahile vuran o bembeyaz köpükler...."

Adam şairane lâflar etmeğe başlamıştı. İlk defa böyle konuşan birine rastlıyordum. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ağzımın içinden bir şeyler mırıldanıp şişkonun yanından ayrıldım.

Eve'in oda numarası 213 dü. Demek ikinci katta oturuyordu. Laurie ise iki kat yukarıda 420 deydi. Ben Laurie'yi sona bırakmaya karar vermiştim.

213'ün kapısını vurup bekledim. Kısa bir sessizlikten sonra kapı aralandı. Fazla bir şey göremiyordum ama karşımdakinin Eve olduğundan emindim. Simsiyah saçlarını omuzlarına dökmüştü. Kâhküllerini de yine alnına indirmişti. Bu küçük çocuklara yakışacak tipte bir perçemdi. Yalnız Eve de hiç de çocuk hali yoktu. O çekik yeşil gözler beni dikkatle süzdü. Genç kadının kirpikleri de bir hayli uzundu. Yalnız gözlerinde bir değişiklik vardı. Nihayet onun boyanmamış olduğunu anladım. Bu yüzden de gözleri her za-

manki kadar tesirli değildi. Zaten bir çift göz, bir kâhkül ve bir tek el insana pek tesir etmez. Eve'in neden böyle şüpheli şüpheli baktığını düşünürken kapı ardına kadar açıldı.O zaman sarsıldım.

Genç kadın gülümsiyerek, "Demek sen geldin, Shell?" diye mırıldandı. "Ne hoş... Yalnız çok şaşırdım."

Asıl şaşıran bendim. Genç kadının üstünde tüylü bir havludan başka bir şey yoktu. Havluyu da şöyle vücûduna dolayıvermişti. Evet, büyük bir beyaz havluydu bu. Fakat Eve'in de boylu boslu bir kadın olduğunu unutmıyalım. Bazı kadınlar banyodan çıkıp havluya sarılırlar ve tıpkı mumyaya benzerler. Ama Eve için böyle bir şey bahis konusu olamazdı. O havluya sarılmış, cinsi cazibesi fazla nefis bir mahlûktu.

-"İçeriye gelsene."

-"Yok....Yok..." Bu yarı çıplak kadınla baş başa kalmaya cesaret edemiyordum. "Sana haber vermeye geldim, Eve."

-"Ya?"

-"Laguna'da çalışanlar her zamanki gibi işlerine devam edeceklermiş."

-"O halde ben giyineyim bari."

-"Biraz evvel uyanıp banyoya girdim. Sen zili çalınca da banyodan çıkmak zorunda kaldım."

Manâlı manâlı gülümsüyordu. Havlu da eskisi kadar sıkı değildi. Ya kendiliğinden gevşemişti ya da Eve, böyle şeylere aldırmıyordu. Boyalı olmadığı için artık o kadar genç durmuyordu. Gözleriyle dudaklarının kenarlarında çizgiler vardı. Ama yine de cazipti. Hele vücûdu yüzünden daha genç gözüküyordu.

Kendisine fazla baktığımı hissetmiş olacak ki, "Kapıya bu kılıkta çıkmak adetim değildir," dedi.

-"Öyle olması lâzım."

-"Bugün Laguna'ya gelecek misin, Shell?"

-"Pek bilmiyorum, Eve. Yalnız gece orada olacağımı sanıyorum."

-"O halde görüşürüz."

-"Belki." Birbirimize gülümsedik."Allaha ısmarladık," dedikten sonra oradan koşar gibi ayrıldım. Arkamdan kapının kapandığını duydum. Eve, tehlikeli bir mahlûktu.

Merdivenleri çıkıp dördüncü katta etrafıma bakındım. Nihayet Laurie'nin kapısını bulup vurdum. Bir taraftan da kendi kendime bir şarkı mırıldanıyordum. İçeriden bir ses aksetti. Sonra Laurie, "Kim o?" diye seslendi.

-"Shell... Shell Scott."

Laurie, bir kahkaha attı. "Bu ismi biliyorum. Zannedersem seni de tanıyorum."

-"Ben de seni tanıyorum.

Genç kadın kapıyı açınca yanıldığımı anladım. Ben onu tanımıyordum. Daha doğrusu ne kadar fevkâlâde olduğunu unutmuştum.Bu kadın her görüşte beni elektrik gibi çarpıyordu.

-"Merhaba, Laurie,"diyebildim.

-"Merhaba, Shell. İçeriye gelsene."

Hemen içeriye daldım tabii. "Sana birkaç dakika evvel telefon ettim. Fakat cevap alamadım." Sözlerim doğruydu. Fakat daha telefon çalar çalmaz kapatmıştım.

-"Telefonun çaldığını duyar gibi oldum. O sırada ben yataktaydım."

Laurie, yataktan çıkalı pek fazla olmamıştı galiba. Ayakları çıplaktı. Sırtında da bol bir sabahlık vardı. Yalnız ince ve yumuşak kumaş vücûdunu örtecek yerde büsbütün hatlarını ortaya koyuyordu. Saçları karma karışıktı. Yüzünde de boyaya benzer bir şey yoktu. Ben Eve'i de Laurie'yi de boyasız görmeğe muvaffak olmuştum. Pudra,

ruj, rimel ve buna benzer şeyleri kullanmamış olmasına rağmen Laurie, her zamanki gibi güzeldi. Hattâ boyalı halinden daha cazipti.

Genç kadın "Kalkıp telefona koştum," diye devam etti. "Fakat o sırada telefon kapandı." Yalandan kaşlarını çattı. "Demek uykuma mani olan sensin?" Tıpkı bir kedi gibi uzun uzun gerindi.

Ben ona bakarken farkına varmadan inlemişim.

Durup, "Ne oldu, Shell?" diye sordu.

-"Hiç." Kendimi toplamak için başımı iki tarafa salladım. "Laurie, sana bir şey söylemeğe geldim...Biraz sonra bunu hatırlarım elbet....." Kafam çalışmıyordu. Nihayet hatırlıyabildim. "Bu gün çalışacakmışın."

-"Ben de bunu merak ediyordum," birdenbire ciddileşti. "Ne korkunç iş değil mi?"

-"Evet. Neyse bu bahsi kapatalım."

-"Ben..." Susup yüzüme baktı. "Telefon çalana kadar epey eğlendik değil mi? Hem.... Çok hoştu bu....."

-"Bir gün bunu yine tekrarlarız, Laurie. Yani geç vakit akşam yemeği yeriz. Bugün bir yere gitmek zorundayım.Eğer erken dönersem.. Senin de işin biterse birlikte yemek yeriz. Yaşamak için yemek yememiz şart. Bunu biliyorsun tabii."

-"Memnun olurum,Shell."

-"Bir lokantaya gideriz. Şöyle iyi bir lokantaya...." Böyle konuşmak istememiştim. Fakat Laurie'nin hali beni rahatsız ediyordu. Buna rağmen şikâyetim yoktu tabii. Çok hoş bir rahatsızlıktı bu.

Laurie, "İstediğin yere gideriz," diye fısıldadı.

Bir sessizlik oldu. Durmuş birbirimize bakıyorduk. Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Böyle dururken bir taraftan da düşünüyordum. İşim ve huyum yüzünden karşıma bir çok güzel kadın çıktı. Zaten Hollywood da güzel kadın çoktur. Talihim olduğu için çok erkeğin başını döndürecek cazip mahlûklarla ahbaplık ettim. Her renk, her biçim ve her huyda kadınla karşılaştım.

Kadın güzelliği de tip tiptir. Bazı kadınlar klâsik güzelliğe sahiptirler. Bazılarının cinsî cazibesi fazladır. Bazıları ise son derece sempatik ve şirindir. Fakat bence güzellik bir kalıptan ibaret değildir. Güzellik içten gelen bir şeydir.Bu kadının gözlerine bir manâ verir yüzünü ifadelendirir. Buna sahip olan kadınlarda bambaşka bir hava vardır.

Buna ister ruh, ister canlılık, ister şahsiyet deyin. Benim için güzellik budur. Laurie de benim anladığım manâda güzel bir kadındı. Onun gibi gözleri, yüzü vücûdu şahane başka kadınlara da rastlanırdı.Fakat Laurie, bütün bunları manalandırmasını biliyordu.O inecik bele, dimdik göğüslere, mevzun bacaklara bakarken kanın başıma çıktığını hissettim.

Yüzü boyasızdı. Saçları da taranmamıştı. Buna rağmen Laurie, enfesti.

Genç kadın gülümsedi. "Ne düşünüyorsun, Shell?"

-"Neden sordun?"

-"Şey... Bilmiyorum. Yalnız yüzünde öyle bir ifade belirdi ki... Ne düşünüyordun kuzum?"

-"Bunu sana anlatmama imkân yok, Laurie. Çünkü fikirlerimi izah edecek kelime bulamıyorum. Ama belki bir gün kafamdan geçenleri öğrenirsin."

-"Ne zaman?"

-"Zaman uygun olduğu vakit, yavrum."

Tatlı tatlı güldü. "Bugün pek ciddisin, Shell, doğrusu bu halini yadırgadım."

Ben de tebessüm etmek için kendimi zorladım.Genç kadına bakarken gülme arzumu filân tamamiyle unutmuştum."Evet, bu sabah pek kasvetliyim. Bir kere kahvaltı edemedim. Sonra uzaktan akseden gök görültüsü sandığın şey de..."

-"Devam etme," diye mırıldandı.

İçimi çektim. "Doğru ben artık gideyim. Sana Laguna'yı haber vermeye gelmiştim. Jim, herkes bunu tenbih etmemi söyledi."

Kapıdan çıktım. Bunu yapmak için ne kadar gayret sarfettiğimi bilemezsiniz.

* *
*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Spartan apartmanına dönünce Jim'i beklerken polise telefon ettim. Arabayla ceset nakleden birini bulamamışlardı. Şehirin manzarasını bozan ölüye de tesadüf edilmemişti. Fakat bu arada Mickey M. hakkında epey malûmat aldım. Zaten serserinin cesedini neden çaldıklarını da tahmin ediyordum. Ceset bulunmadıkça onun hüviyetini tespit edemiyeceklerdi. Böylece Mickey'in patronunun ismi de ortaya çıkmayacaktı. Polis serseriyi morga yatırmadıkça soruşturma yapamazdı.

Evet, Mickey'i tanımıştım. Fakat onu gönderen namussuz bunu bilmiyordu. Yalnız öğrendiğim şeylerin bana pek faydası dokunmadı. Polis kayıtlarına göre Mickey M'nin asıl adı Michael M. Grauschtunger'di. Beş sene evvel Los Angeles polisi serseriyi sorguya çekmek için yakalamış ve sonra serbest bırakmıştı. Zaten ben de kendisini o zaman görmüştüm. Mickey M. bir daha polislerle karşılaşmamıştı.

Mickey M'yi Lou'nun yanında çalıştığı zamandan tanıyordum. Lou'ya Yunan derlerdi. Ama adam aslında Yunanlı değildi. Milliyetini bilmiyorum. Lou, gorile benzeyen sinsi bir serseriydi. Hırsızlığa aklı ediyordu. Son derece kalleş ve merhametsiz olduğunu da duymuştum. Lou, bu hayata erken atılmıştı. Önce ev soymakla başlamış sonra işi büyütmüştü. Nihayet kumarhaneler, uyuşturucu maddelere ve tehditle para sızdırma sahalarına da el atmıştı. Beş sene evvel

kendisini içeriye tıkmışlardı. Bildiğime göre halâ da San Quentin hapishanesindeydi. Mickey M. dahil, adamları da bu arada dağılmışlardı tabii. O günden beri de hiç birinden ses çıkmamıştı. Hafızamı yoklayarak Lou'nun diğer adamlarını çıkarmaya çalıştım. Mickey M'den başka "Karınca" denilen Anthony Cini, Blount, Balık göz ve Aksırıklı vardı.

Bunları bir kenara bırakıp telefonu açtım ve Ralph Merle'i aradım. Eskiden Savcı Muavinliği yapan Merle, artık avukatlıkla hayatını kazanıyordu. Başım sıkıştıkça ona telefon edip malûmat isterdim. Kendisi kayıtları karıştırıp istediklerimi bulurdu. Merle'e Brea adası hakkında malûmata ihtiyacım olduğunu anlattım. Bunun eski sahibi Handi Foods şirketi hakkında da bir şeyler öğrenmek istiyordum. Ralph Merle, bunları akşam saat yediye kadar anlayabileceğini söyledi.

Telefonu kapattığım sırada kapı çalındı. Jim'le Cadillac'a atlayıp Newport Bech'in yolunu tuttuk.

Brea adası sahilden kırk mil açıktaydı. Fakat Newport'la adanın arasında elli mile yakın mesafe vardı. Jim, çift uskurlu Mathews motörünü çalıştırdı. Tam yol gidiyorduk. Saat biri beş geçe arkadaşım ilerisini işaret etti. "İşte Shell. Brea adası bu. Belki bir kaç zaman sonra Cennet Adası olacak."

Doğrusu zevkli bir gezinti olmuştu bu. Bir saatten fazla bir zamanı denizde geçirmiştik. Böyle temiz havaya alışmamış olan ciğerlerimiz her halde epey şaşırmıştı. Deniz dalgasızdı. Hava da çok güzeldi. Sis olmadığı için Brea Adasını gayet iyi görebiliyorduk.

Yat otomatik kontrolle gidiyordu. Jim, adaya yaklaşınca düımenin başına geçti. Burnunu iskeleye çevirdi. Artık güneye dönmüştük. Adanın fab-

rika olan ucuna yanaşmak istemiyorduk. Gizlenmek arzusunda değildik. Nasıl olsa uzaktan bizi görmüşlerdi. Yalnız arkadaşım güney tarafında güzel bir koy olduğunu söylemişti.

Doğrusunu isterseniz ben adadan bir şey anlamadım. Evet, sahil kumluktu. Fakat geri kısmı grimsi yeşil renkli bodur ağaçlarla ve yabani bitkilerle kaplıydı. Bazı yerlerde de pembe kır çiçekleri vardı. Jim'le yarım saat kadar adada gezindik. Arkadaşım zaman zaman durup heyecanla bana otel vs. yaptıracağı yerleri gösteriyordu.

Adada sadece bir ev vardı. Hoş buna ev demek de doğru değildi. Daha ziyade kowboy filmlerinde gözüken kulübelere benziyordu bu. Tahtadan yapılmıştı. Dört buçuk metre genişliğinde vardı. Boyu da dokuz metre kadardı.

Kulübenin etrafındaki yerler kazılmıştı. Arkadaşım, "Galiba bu topraklar epey verimli," diye mırıldandı. "Biraz da gübre koyup burada tropikal bitkiler yetiştirmek kabil. Zaten Aaron da böyle düşünmüştü. Buralara palmiyeler dikecekti."

Doğrusu Aaron tam da palmiye dikecek yeri bulmuştu. Daha doğrusu o anda ben böyle düşünüyordum. Adanın yüz ölçümü altı, yedi kilometre kare vardı sanırım. Jim'in otel yaptıracağı yer bu burundan epey uzaktaydı.

Dayanamıyarak kafamdan geçenleri arkadaşıma söyledim. Jim, başını salladı. "Haklısın Shell. Yalnız biz palmiye vs. gibi ağaçları dikip tecrübe etmek istiyorduk. Hangi ağaçlar tutarsa diğer taraflara da onlardan dikecektik. Hattâ Hindistan cevizini bile düşündük. Ziraat mühendisleri California sahillerinde Hindistan cevizinin yetişmeyeceğini söylüyorlar. Ama biz bir deneyecektik." İçini çekti. "Bu adayı bir Cennete döndürmek istiyorduk."

Jim'in samimi oldundan emindim. Fakat Aaron'dan şüphem vardı. Jim, bir Cennet Adası yaratmak istiyordu. Acaba Aaron, bu adayı alırken ne düşünmüştü? Aaron benim kardeşim değildi tabii. Bu yüzden de adamın iyi niyetle hareket etmiş olduğuna inanmıyordum. Türlü türlü hileli işlere girmiş olan Aaron bu arada yine böyle bir şey düşünmüş olmalıydı.

-"Bu bina daha ziyade bir şantiyeye benziyor," dedim.

-"Haklısın," Jim ilerledi. "Aaron'un bir kaç defa buraya geldiğinden bahsetmiştim. Ağabeyim işçileri de getirmişti. Her gün adamları California'ya taşımak zor olacağı için bu kulübemsi yeri yapmışlar. İşçiler yemeklerini burada pişiriyor ve geceleri de yine burada uyuyorlarmış."

Arkadaşımın sözleri makûldu. Fakat Aaron'un adamlarıyla adada bir kaç gün kalıp sadece bu kulübeyi yaptırmış olmasına şaşmıştım. Evet, yerler biraz kazılmıştı. Lâkin buralara öyle ağaca benzer bir şey de dikilmemişti. "Ağabeyin sadece bu kulübeyi yaptırtıp burundaki toprakları mı temizletmiş? Doğrusunu istersen pek fazla bir şey yapmamış."

Jim, tuhaf tuhaf beni süzüp kaşlarını çattı. "Bir kere bütün adayı gözden geçirmişler. Otel ve villâları yapmadan araziyi gözden geçirip en uygun yeri seçmek lâzımdır....Neden sordun, Shell?"

-"Ben aklıma geleni sorarım dostum." Belki de boş yere şüpheleniyordum. Onun için sualler-den vaz geçip ağızımı kapattım.

Jim, şantiye binasından içeriye girdi. Burada pek dikkati çekecek bir şey göremedim. Ortada iki masa vardı. Tahta iskemleler duvara dayanmıştı. Yerdeki altı yatağın pisliği tarif edilecek gibi değildi. Çarşaflar ve battaniyeler yağ içindeydi.

Jim'e bakıp gülümsedim. "Adamlar pek temizmişler anlaşılan."

Hiddeti geçmiş olacaktı ki gülümsedi. "Adamlar yıkanıp temizlenememişler her hal'de. Burada duş yok. Sadece deniz var."

Oda kare biçimindeydi. Pek büyük de değildi. Etrafa bakarken yine şüphelendim. "Jim, burası sana biraz küçük gelmedi mi?"

-"İşçilerin büyük bir yere ihtiyacı yoktu her halde, Shell."

-"Bunu kastedmedim, Jim. Dışarıdan bakınca kulübenin boyu dokuz metre kadar var. Eni de bunun yarısı kadar. Halbuki bu oda kare biçiminde."

Jim, hayretle etrafına bakındı. "Şimdi sen söyleyince fark ettim. çok garip....."

Saatime bir göz attım. İkiyi kırk geçiyordu. "Bir an evvel şu yiyecek fabrikasına uğrasak.."

-"Benim de beraber gelmemi istiyor musun?"

-"Hayır, önce ben gidip bir bakayım. Belki tehlikeli bir şeyle karşılaşırım. İkimizin birden başımızı derde girmesin. Dediğim gibi önce ben etrafı bir kolaçan edeyim. Aklıma gelmişken sorayım, Jim. Sana verdiğim 38'liği ne yaptın?"

-"Yanımda, Shell." Eliyle cebine vurdu. "O halde ben seni burada bekliyeyim."

-"Olur."

Kulübeden çıktım.

Arazi meyilliydi. Yüz-yüz elli metre yüksekliğindeki tepe dolayısıyla adanın öbür tarafını görmeme imkân yoktu. Neyse tepe fazla dik değildi. Neşeli neşeli yürümeğe başladım. Bu temiz hava, masmavi deniz pek hoşuma gitmişti. Tepeye çıkınca tahtadan yapımış kocaman iki fıçı gördüm. Bunlara fıçı demek doğru değildi. Bir hayli büyüktüler. Jim, bunların su deposu ola-

rak kullandığını anlatmıştı. Kuyulardan çıkarılan sularla yağmur suları buralara birikiyordu.

Aşağıya bakınca yemyeşil Tropikal nebatlar dikkatimi çekti. Tam ortada da uzun bir bina vardı. Bu da ahşaptı. Galiba yorulan işçiler burada dinleniyorlardı. Fabrika da tam denizin kenarında kalıyordu.

Doğrusunu isterseniz fabrikayı görünce şaşırdım. O kulübeye benzeyen binadan sonra böyle bir şeyle karşılaşacağımı sanmamıştım. Fabrika üç, dört dönümlük araziyi kaplıyordu. Daha yeni boyanmıştı. Pencereleri de pırıl pırıl parlıyordu. Bakımlı bir binaydı bu. Fabrikanın iki bacasından dumanlar çıkıyordu. İçeriden de madeni bir ses aksetmekteydi. Bir makine çalışıyordu galiba.

İlerledim. Dört adam fabrikanın kapısında durmuş bana bakıyorlardı. Yanlarına yaklaşınca da beni süzmekle iktifa ettiler. Yüzleri ifadesizdi. Buna rağmen beni görmekten memnun olmadıklarını anladım.

-"Merhaba," diye söze başladım. "Patron burada mı?"

Kocaman bıyıklı, uzun boylu, sıska bir adam dik dik yüzümə baktı. "Kim? Kim?" Bir taraftan da kanlı gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

-"Müdür... Patron veya mal sahibi. Yani bu fabrikayla kim meşgul oluyorsa onu görmek istiyorum."

Fasulya sırığına benzeyen adam sordu. "Patronu ne yapacaksın."

Küstah tavrı sinirime dokunmuştu. "Bunu kendisine anlatacağım."

Bıyıklarını sıvazlayıp biraz düşündü. Nihayet, "İçeriye gel," diye homurdandı.

Beni bir büroya soktu. İyi döşenmişti burası. İçeride kimsecikler yoktu. Adamı başka bir

kapıdan çıkıp beni yalnız bıraktı. Odada iki deri koltuk ve büyük bir yazı masası vardı. Masanın üstündeki isim plâkasında 'Louis H. Grecian' yazılıydı. O sırada renkli broşürler dikkatimi çekti.

Bir tanesini alıp baktım. Midem ağzıma geldi. Bebek mamaları hakkında uzun uzun bir şeyler yazılmıştı. üstelik mamaların adı da 'Da Da Bebek Yemeği' ydi.Doğrusu böyle bir isim herkesin midesini bulandırırdı. Fabrika ıspanak püresi, bamya , çalı fasulyesi ezmesi ve buna benzer türlü lezzetsiz şey yapıyordu. Daha okuyacaktım ama arkamdan akseden ayak seslerini duyarak döndüm.

Kapıda uzun boylu, düşük omuzlu biri duruyordu. Gömleğinin açık yakasından göğüsündeki kıllar gözükmekdeydi. Saçları epeyi uzun, ellerinin üstü de tüylüydü. Hattâ kulaklarından bile kıllar fışkırmıştı. Bu maymun gibi tüylü mahlûk Louis H. Grecian'dı.

Masadaki ismi görünce tanmin etmeliymişim. "Vay, vay,vay," diye mırıldandım. "Dostum Yunan Lou'yla karşılaşacağımı sanmıyordum."

-"Sen burada ne yapıyorsun, ulan?" Serseri beni gördüğüne şaşırmıştı. Lou, küfürsüz konuşmazdı. Zaten pis bir kafası vardı. Bu yüzden de ağızından temiz kelime çıktığı pek görülmemişti. Dürüstlükle ilgisi kalmayan insanların küfür dolu, hususi bir lisanları vardır. İşte Lou da bu kaideye uyuyordu.

-"Ben de sana aynı şeyi soracaktım, Lou," diye sırıttım.

Fakat o yine aynı suali tekrarladı . Bir taraftan da başını iki tarafa sallayıp duruyordu. Bu duruma bir manâ verememiştim.

Açıkçasını isterseniz ben de işi anlıyamamıştım. "Şey.. Da-Da Mamaları.. Yani fabrikanı

dolaşmak istiyorum, Lou."

Serseri ağızını açıp küfürleri sıraladı. Bunları yazacak vaziyette değilim. Yalnız anladığım kadarını nakledeyim. Lou, hiç bir şekilde fabrikasını gezemiyeceğimi söylemişti.

Son görüşmemizde Lou'nun sağ bileğinde kelepçe vardı. Onu San Quentin hapishanesine nakledecek olan polis memuru kaçmaması için serserinin sağ bileğini bir kelepçeyle kendi sol bileğine bağlamıştı. Lou'nun hapise girmesine ben sebep olmamıştım. Fakat o işle ilgim olduğunu da saklamıyacağım. Lise öğrencileriyle üniversitelilere marijuana satan bir namussuzu yakalamıştım. İşin sonunda Lou'nun adamın patronu olduğu anlaşıldı. Böylece Lou, içeriye girdi tabii.

Serseri başına gelenlerden dolayı bana kızıyordu. Bu arada herkesi kabahatli bulduğunu da söylemem lâzım. Polisler, dürüst vatandaşlar, cemiyet ve bilhassa ben kabahatliydik. Ona çocukluğunda Yağlı Lou dediklerini duymuştum. Sonra Yunanlı Lou adını almıştı. Fakat asıl ismini ilk defa öğreniyordum. Serserinin adı Louis H. Grecian'dı.

-"Hapisten çıktığını bilmiyordum Lou,"diye devam ettim. "Halâ uyuşturucu madde satıyor musun?"

Bu sözler ağzımdan çıkıvermişti. Söyler söylemez de pişman oldum tabii. Lou'nun yüzü mosmor kesildi. Dişlerini sıktı. Çene adeleleri seyirmeğe başladı. Yüzündeki ve göğsündeki tüyler de oynuyordu. Serseri fena halde kızmıştı. Fakat beni düşündüren bu değildi. 'Uyuşturucu madde' sözlerini söyler söylemez ürpermiştim. Sanki biri bel kemiğime buz sürüyordu. Bir an evvel buradan çıkıp gitmeliydim. Hoş bunu başaracağım da şüpheliydi ya.

İnsan konuşurken dikkatli olmalı. Issız bir

adada Lou'ya böyle bir lâf etmek budalalıktan başka bir şey değildi. Hem bana kalırsa müteveffa Mickey M. de bu işe karışmıştı. Yani sıska serseriyi Jim'in evine yollayan da Lou'dan başkası değildi... Bu arada Jim'in başı da belâdaydı. Arkadaşım da bu ıssız adada kalmıştı.

Bunlar yetişmiyormuş gibi aklıma türlü türlü kötü şeyler geliyordu.Fakat artık bunları düşünmek faydasızdı. Kafam bana biraz sonra olacak şeyi anlatmaya çalışıyordu.

Bunun ne olduğunu siz de anlamışsınızdır sanırım. Bu bebek maması yapanlardan biri beni öldürecekti.

Shell Scott'un ölümü yaklaşmıştı.

* *

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kapıda duran Lou, gitgide irileşiyormuş gibi geldi bana, yüzü daha da kararmıştı. Alnında bir damar atıyordu.

Zaten Lou, iri yarı bir adamdı. Vücûdündeki kıllar yüzünden daha da kocaman duruyordu. Bir seksen boyunda, doksan kilo ağırlığında bir gorildi o. Uzun kolları ve kocaman elleri insana maymunları hatırlatıyordu. Sesi bir gıcırtıdan farksızdı. Yüzü bir şeye benzemiyordu. Cildi kösele gibiydi. Burnu kırılıp yamyassı olmuştu. Ayaklarında altışar parmağı olduğunu söyleseler hiç şaşmazdım doğrusu.

Lou, "Seni...Budala, seni.....ahmak,namussuz....." dedi. Ben de canımı kurtarmak için adelelerimi gerdim. Lou'nun ağzına bir yumruk indirecektim. Belki bu arada beni temizliyeceklerdi ama ahrete giderken hatıra olarak Lou'nun bir kaç dişini götürmek niyetindeydim. Fakat ben böyle düşünürken inanılmayacak bir şey oldu. Lou, birdenbire sakinleşiverdi.

Kendisine hakim olmak için epey mücadele etmişti tabii. Fakat bir kaç saniye süren bir sessizlikten sonra tatlı tatlı konuşmaya başladı."Birbirimize bağırmakla elimize bir şey geçmez. Ser vaktiyle başıma belâ oldun, Scott. Senin yüzünden epey canım yandı. Sen de polislere benziyorsun. Bir defa hata yapan bir insandan şüphe ediyorsun. Halbuki sabıkası olan bir insan da tövbe edebilir. Dürüst bir şekilde hayatını kazanabilir." Kaşlarını

çattı. "İşte ben de namuslu oldum. Bunu sen de görüyorsun."

-"Ya öyle mi? Demek tövbe ettin. Seni burada göreceğimi tahmin etmemiştim, Lou. Sadece Handi Foods Fabrikasının Müdürüyle konuşmak istiyordum."

-"Çocuklar.. Yani işçiler yatın adaya geldiğini görmüşler. Yalnız mısın, Scott"

Doğrusu Lou, ağız aramasını iyi biliyordu. Gayri ihtiyarı gülümsedim. "Hayır, yalnız değilim, Lou. Bahriye silâhendazlarıyla geldim." Sırıttım. Belki de serseri bir tabur bahriyeliyle geldiğime inanırdı. "Yatı da görmüşündür. Motörü ve telsizi var. Yani alıcı ve verici bir cihaz. Düşünecek olursan bu çok faydalı bir şey. İnsanı bazı tehlikelere karşı muhafaza eder."

Ne dediğimi anlar gibi olmuştu galiba. "Ya?... Peki buraya neden geldin? Yani ne konuşacaktın?"

-"Her halde adanın yarısının modern bir hale getirileceğini duymuşsundur."

'Evet' der gibi başını salladı.

-"Ben bu işle ilgileniyorum," diye devam ettim. "Adaya bakmak için geldim. Yakında çalışmaya başlıyacağız. Handi Foods şirketinin buna itiraz edip etmiyeceğini anlamaya çalışıyorum."

Lou, "Bu iş olmaz," diye kestirip attı.

-"İtiraz eden sen misin? Hemen neden?"

-"Hayır, benim bu işle bir alâkam yok. Ben sadece Lorimer'in hesabına çalışıyorum."

-"Horaca Lorimer mi?" diye sordum. "Galiba kendisi adayı satın almaya çalışıyormuş."

-"Bundan haberim yok, Scott. Bu işi kendisine sorarsın. Fakat Lorimer bugün adada değil. Fabrika onun. Ben de müdürlüğünü yapıyorum.. Adamların çalışmalarına nezaret ediyorum."

-"Peki Lorimer neden itiraz ediyor?"

Lou, kıllı boynunu kaşıdı. "Adam haklı. Adaya turistlerin gelmesini istemiyor. Düsün küçük çocuklar, köpekler, meraklı insanlar fabrikanın etrafında dolaşacaklar. Bu arada hayvanlar sebze tarlalarına da girecekler tabii. Zaten Lorimer'in büyük araziye ihtiyacı var. Fabrikayı büyütmek istiyor. Konserve için ıspanak vs. yetiştirebileceği münbit toprak bulması lâzım."

Elimle yeşil tarlaları işaret ettim. Üç, dört dönümlük arazi sebze doluydu. "Orada bol bol yer var. Zaten Lorimer, adanın yarısını işgal etmiş. Galiba burasını kiralamış sanırım."

-"Doğru. Yalnız diğer uçtaki arazi daha verimli. Yâni Lorimer'in işine daha uygun adam ıspanak, domates, es. yetiştiriyor. Bu iş için de organik gübre kullanıyoruz."

-"Ya?"

-"Kimyevi gübre kullanmamıza imkân yok. Onun için çürümüş yaprak, ağaç kökleri gibi şeylerden istifade ediyoruz. Hem sebzeleri muhafaza için DDT gibi zehirli şeyleri kullanmamız da imkânsız."

Kulaklarıma inanamıyordum. Lou, nelerden bahsediyordu böyle? Üstelik anlattıklarını da biliyordu galiba.

Lou, "Bu şekilde zararsız ve lezzetli meyvayla sebze elde etmek kabil oluyor," dedi. "Hem lezzetleri hem de manzaraları bizi tatmin ediyor. Üstelik bunlar vitamın bakımından daha da zengin. Kurtlar ve böcekler de sebzelerimizle meyvalarımızı tahrip edemiyorlar. Yani bebekler için temiz ve vitaminli gıdalar hazırlıyabiliyoruz."

Şaşkınlığımdan bir müddet ağzımı bile açamadım. Nihayet merakım galebe çaldı. "Lou ne oldu sana? Son gördüğümde hiç de böyle..."

-"O günler geçti, Scott. Ben yeni bir hayata

başladım. Dediğim gibi namuslu oldum. Neden bilmem, senin gibi adamlar sabıkalılara itimat edemezler? Halbuki herkese fırsat vermek lâzım."

-"Bu vitaminleri, gübreleri filan nereden öğrendin sen?"

-"Şey.. Ben...." Yine hiddetlenmişti. Kendisini toplayarak, "Ben hapisteyken bahçıvanlık yaptım. " diye izah etti. "Her türlü şey yetiştiriyordum. Sebzesinden meyvasına kadar hepsini öğrendim."

-"Sahi mi?"

-"Evet, hapishanenin kütüphanesinde bulduğum kitapları okudum. Organik ziraati ve nasıl yavaş yavaş zehirlendiğimizi öğrendim. Kötü gıda ve içki insanı erken yaşta mezara sokar."

-"Haklısın."

-"Toprakla uğraşmak, sebzelerin büyüdüklerini görmek bana büyük zevk verdi. Şimdiye kadar böyle bir şey hissetmemiştim. O zaman huzur duydum."

Emin olun şaşırmıştım. Neredeyse yanına gidip elini sıkarak kendisini tebrik edecektim. Fakat bir gece evvel olanları hatırlıyarak kendimi tuttum. Mickey M. ile kanlar içinde yatan Aaron Paradise gözlerimin önünde belirmişti.

-"Lou," diye mırıldandım. "Dün gece Mickey M'ye rastladım."

-"Ne yaptın? Mickey de nedir?"

-"Mickey M. temizlemiş olduğum serserinin adı. Bir kaç sene evvel senin yanında çalışırdı."

-"Ha o mu? Neden söylemiyorsun? Ben artık bu işleri bıraktım. Onun için eski adamlarımı da çoktan görmedim. Hele Mickey'e hiç rastlamadım. Demek kendisi öldü? Ne zaman oldu bu iş?"

-"Dün gece."

-" Peki Mickey, neden öldü?"

-"Vuruldu."

Lou, "Allah kahretsin," diye homurdandı. "Bunun böyle olacağı belliydi zaten."

Hayretler içinde kalmıştım. Lou, samimi konuşuyordu galiba. Ona inanmaya başlamıştım. Fakat bu yeni Lou'yu kabul etmeme imkân yoktu. Böyle numaraları yutacak bir tip değildim ben. "Adanın sahibini de gece öldürdüler. Lorimer bu kısmı ondan kiralamıştı değil mi?"

-"Evet." Başını salladı. "Cinayeti duydum. Tatsız bir iş."

-"Demek Aaron Paradise'in öldürüldüğünü biliyordun? Bu arada Mickey'in temizlendiğini duymamana şaştım. Ne dersin, Lou?"

Bu sefer şaşaladı. "Şey.. Gazeteler cinayeti yazmış. Lorimer de bana telefon edip Paradise'in öldüğünü söyledi. Adayı ondan kiraladığı için bunun duruma tesir edip etmiyeceğini düşünüyordu. Tabii bu arada Mickey'den bahsetmesi için sebep yoktu. Hoş onun bu işi duyup duymadığını da bilmiyorum ya."

-"Ya demek sahiden kırk mil açıktaki adada telefon var."

-"Sen de iyi bilirsin ki radyo telefon denilen bir şey mevcuttur, Scott. Bununla sahilden gemiyle bile konuşmak kabil."

Memnuniyetle gülümsedi. Rahatlamıştı. Ben de fırsattan istifade ederek atıldım. "Peki onun asıl adının Adam Preston olmadığını nereden biliyordun?"

-"Ne?" Durakladı. Önce boynunu sonra kafasını kaşıdı. "Ne demek istiyorsun, Scott?"

-"Herkes onun adını Adam Preston diye biliyordu. Asıl ismi Aaron Paradise'di. Sen bunu daha evvelden biliyormuşsun anlaşılan."

Dudağını ısırdı. Kaşları çatılmıştı. "Ben böyle mi dedim? O halde bana bunu Lorimer söy-

lemiştir. Ben o serserilerin kimler olduğunú bilmiyorum. Hem sen de fazla konuşmaya başladın, Scott."

Sırıttım. "Ne münasebet." Yalnız bu arada halâ yürüyebilecek haldeyken oradan ayrılmamın hiç de fena olmıyacağını düşünüyordum. "Neyse bunları bırakalım şimdi. Geri dönmem lâzım. Yine görüşürüz Lou."

Sesini çıkarmadı. Sadece başını salladı. Ben de oradan çıktım.

Kimse durdurmadı beni. İçim rahatlamıştı tabıı. Fakat biraz da şaşırmıştım doğrusu. Dönüp dönüp arkama bakıyordum. Ama orada bir hareket yoktu. Sadece Lou iki adamıyla konuşuyordu. Bir ara adamların benden tarafa baktıklarını fark ettim. Bunun bir manâsı yoktu belki. Ama müthiş bir manâsı da olabilirdi.

Ben Lou'ya bakmaktan sağ tarafımı ihmal etmişim. Başımı çevirince binanın pencerelerinden birinin önünde duran adamı fark ettim. Üstelik o da gözlerini bana dikmişti. Onu şöyle bir gördüm. Fakat bu da bana kâfi geldi.

Kolay kolay unutulmıyacak bir yüzdü bu. Yuvarlak etli bir surat. Tıpkı patatese benziyordu. Rengi de sarıydı zaten. Yassı burnu da bu yüze bir cazibe vermiyordu. Anthony Cini'ydi o. Tıpkı Mickey M. gibi Lou'nun eski çetesindendi kendisi.

Halbuki Lou, "Ben o tip işleri bıraktım," demişti. "Onun için eski adamlarını görmedim."

Belki de o haklıydı. Belki de Cini de toprakla uğraşıyor, kabak, fasulye filân gibi şeyler yetiştiriyordu.

Hoş bence buna imkân yoktu ya.....

* *
*

ONUNCU BÖLÜM

Fabrika epey geride kalmıştı artık. Oradakilerin beni görmeleri imkânsızdı. Buna kanaat getirdikten sonra koşmağa başladım. Sağa sapıp alçak tepeye tırmanmağa koyuldum. Niyetim tepede durup etrafı kolaçan etmekti.

Durduğum yerle fabrikanın arasında üçyuz metre kadar bir mesafe vardı. Bu da beni memnun ediyordu. Ama dikkatle bakınca ikiyüz metre ilerideki adamları gördüm. İki kişiydiler. Hem benden tarafa doğru geliyorlardı. Koşmuyorlardı doğrusu. Fakat hızlı hızlı yürümekteydiler. Daha koşmağa ihtiyaç duymamışlardı demek. Lâkin aceleleri olduğu belliydi. Başıma bir belâ geleceğini hissediyordum.

Bir an düşündükten sonra tekrar koşmağa başladım. Nihayet nefes nefese barakaya yetiştim. Jim'in adını haykırarak içeriye daldım. Etrafıma bakındım. Jim ortalıkta yoktu.

Tekrar, "Jim," diye seslendim. "Jim! "

Neyse bu sefer ses çıktı. "Ben buradayım, Shell." Ama nedense sesi pek boğuk geliyordu.

Ancak ilerleyip köşeye gidince arkadaşımı gördüm. Jim, tahtalardan birini kaldırmıştı. Anlaşılan ben yokken tahtanın altındaki deliğe girmeğe yeltenmişti. Şimdi de dışarıya çıkmağa çalışıyordu.

Üstü başı yağ ve benzin içindeydi. Elleri ve yüzü de kapkara olmuştu.

Dışarıya çıkar çıkmaz konuşmağa başladı. "Shell, sen söyledikten sonra fark ettim. Baraka

dışarıdan daha büyük. Halbuki içeriye gidince küçük olduğunu görüyorsun. İşte bunu düşünüp biraz kafamı yordum."

-"Beni dinle, Jim," diye bağırdım. "Bunun sırası mı şimdi. O adamlar...."

Oralı olmadı."Tam bu tarafta gizli bir bölme var. Üstelik bunun kapısı da yok."

Ben yine, "Allah bölmenin belâsını versin!" diye haykırdım.

Jim, gülüyordu. "Galiba bunlar o köşede gizli bir şeyler yapıyorlardı. Böyle bir şey olduğunu anladım. Orada bazı borular var. Fakat bunlar hiç bir yere bağlanmamış."

-"Jim hemen susmazsan seni tabancalarla kesecekler."

-"Tabanca mı? Sen neden bahsediyorsun kuzum?" Hayretle yüzüme baktı.

Ben de dik dik onu süzdüm. Sonra, "Beni dinle, Jim." dedim. "Başımız belâda."

Halâ ne dediğimi anlamamıştı. Aklı fikri yerin dibindeki borulardaydı sanırım.

Barakadan dışarıya baktım. İki adamı görebiliyordum artık. Ben son sür'atle gelmiştim buraya. Onun için de aramızda halâ iki yüz metre kadar bir mesafe vardı. Fakat onlar da koşuyorlardı artık. Hem epey de sür'atliydiler.

-"Buraya bak. Deminden beri bahçıvanlık, sebze ve bebek maması gibi bir sürü münasebetsiz lâf edildi. Ben durup sabırla hepsini dinledim. Belki de anlatılanlar doğru. Zaten böyle düşünmemi istediklerini biliyorum. Fakat o iki..."

-"Bahçıvanlık ve bebek maması mı?"

-"Beni dinle, Jim. Dün gece seni öldürmeye kalkan Mickey M'ydi. Kendisi bir zamanlar Yunan Lou'nun yanında çalışırdı. Şu mama fabrikasının müdürü de Lou.."

Arkadaşım ciddileşmişti. Elimle işaret

ettim. "Belki de bu adamlar bize taze salatalık getiriyorlar. Fakat bundan pek emin değilim. Onun için ben onları oyalarken sen sahile kaç ve yata atla."

-"Seni yalnız bırakmam."

-"Sen yata girersen bana bir şey yapamazlar. Hoş daha niyetlerini de bilmiyorum ya." Adamlar bize doğru geliyorlardı. Fakat artık koşmuyorlardı. Yorulmuş olduklarını tahmin ettim. Yalnız yaklaşmaları hiç de hoşuma gitmemişti.

Yatta S.O.S. vermek için kullanılan renkli hava fişekleri ve hava tüfekleri olduğunu biliyordum.Jim'e yata atlayıp fabrika tarafına gitmesini ve yirmi dakika sonra da hava tüfeğiyle ateşe başlamasını tenbih ettim. Kimseyi vurmaması lâzımdı. Yalnız böylece Sahil Muhafaza Teşkilâtının dikkatini çekebilirdik.

Jim, "Sen çıldırmışsın," diye söylenerek yanımdan ayrıldı. Yata doğru koştu.

Arkadaşım yanımdan ayrılalı ancak bir dakika olmuştu. Serseriler oflaya puflaya yaklaştılar.Ben bu ara Jim'in bahsettiği borulara bakma fırsatını bile buldum. İçerisi karanlıktı ama kalasların arasından sızan ışık sayesinde iki, iki buçuk metre yüksekliğindeki boruları ve bunlara bağlı valfları gördüm. Yalnız borular hiç bir şeye bağlanmamıştı. Bunların ne işe yaradıklarını anlayamadım tabii.

Doğrulup alttaki tahtaya bir tekme attım. Çiviler yerlerine girdi. Oraya baktığımızı anlamalarına imkân yoktu. Aynı anda ayak sesleri aksetti. Başımı çevirince iki serserinin bir metre uzakta durduklarını gördüm. Göğüsleri körük gibi inip inip kalkıyordu. Biri fabrika kapısında konuştuğum fasulye sırığıydı. Serseri eliyle Jim'i işaret edip. "O..O..." diyebildi. "Nereye?....."

Durup nefes aldıktan sonra sözlerini ta-

mamladı. "Nereye gidiyor o? Neden öyle koşuyor?"

-"Siz neden koşuyordunuz?"

-"Biz.. Şey..." Verecek cevap bulamadı tabii. Zaten kafası işleyen bir tipe de benzemiyordu. Fakat devam etti. "Patron Lou sizi çağırıyor." Yata binen Jim'e baktı.

-"Neden?"

-"Neden mi? " Kafasını kaşıdı. "Patron bir şey unutmuş."

Nazik bir tavırla, "Belki de yanımdakinin kim olduğunu merak etmiştir," dedim. "Her halde kaç kişi olduğumuzu anlamak istedi. Bu kibar daveti reddetmememiz için de ikinizi gönderdi."

Fasulye sırığı gözlerini kırpıştırtı. "Yok.. Yok... Zannettiğin gibi değil."

-"Olabilir. Haydi gidip, Lou'yu görelim. Bakalım ne istiyor?"

* *
*

Lou, bu sefer masanın başına oturmuştu. Üçümüz kapıdan girince başını kaldırıp merakla ileriye baktı. Her halde başka birini daha bekliyordu. Bir müddet böyle sessiz sedasız durduktan sonra kaşlarını çattı. Ama namuslu bir insan olduğunu hatırlamıştı sanırım. Surat etmekten de vaz geçip gülümsedi. Kaş çatmasının tebessümünden daha iç açıcı olduğunu söylemem lâzım. "Demek geldin?"

-"İşte karşındayım, Lou."

Fasulye sırığı lâfa karıştı. "Yanında biri daha vardı, Lou. Fakat o gemiye kaçtı."

-"Arkadaşım telsizle konuşmaya meraklıdır. Her halde yine Sahil Muhafazayla konuşuyor."

Lou, kendisini zorlayarak güldü. "Onun

ziyanı yok. Zaten ben de seni görmek istiyorum, Scott."

Belki de Lou, bana eliyle yetiştirdiği menekşeleri gösterecekti. "Adamların bir şey unuttuğunu söylediler, Lou."

-"Evet.....Doğru."

Lou, şaşırmıştı. Zira beni fabrikaya çağırtmak için düşündüğü yalanı unutmuştu.Şimdi onu hatırlamağa çalışıyordu. Fakat serserinin kafası işlemiyordu galiba. Arkadaşımı da yakalayamadığı için bir yalan atıp beni başından savması lâzımdı.

Samimi bir tavırla, "Lou, Her halde özür dilemek için beni çağırdın," dedim. "Biliyorsun sana basit bir sual sormuştum. Hemen parlayıverdindi."

-"Hangi sual?" Biraz ümitlenmişti. Bir yalan bulabilmek için kendisini zorladığı belliydi.

-"Fabrikayı gezmek istediğimi söylemiştim ya. Belki inanmıyacaksın ama şimdiye kadar bebek maması yapan bir fabrikayı gezmedim."

Lou da candan bir tavırla cevap verdi. "Haklısın Scott. Kusura bakma. İş fazla olduğu için sana biraz sert davrandım. Sen buradan ayrıldıktan sonra aklım başıma geldi. Halbuki sana fabrikayı gezdirmek istiyordum."

-"Sen iyi kalpli bir insansın, Lou."

-"Bana bir dakika müsaade Scott." Kalkıp yan taraftaki kapıdan çıktı. İki adamını da beraber götürmüştü. Biraz sonra yalnız döndü. Beni lâfa tuttu. Her halde bu arada adamları Lounun emrini yerine getirmeğe çalışıyorlardı. Yani Karınca Cini'yi bir yere saklıyorlardı.Veya görmemem gereken şeyleri gizlemekteydiler. Saatime baktım. Beş dakikam kalmıştı. Jim, hava tüfeğiyle ateş edip renkli fişekleri atınca ne o-

lacağını bilmiyordum. Bu saatte Sahil Muhafazanın dikkatini çekeceğimizi sanmıyordum. Fakat Lou'yla adamları ne olduğunu anlamak için beni biraz yalnız bırakabilirlerdi. Peki o zaman ne yapacaktım? İşte orasını ben de bilmiyordum.

Lou, beni alıp fabrikayı gezdirmeğe başladı. Fasulye sırığı da peşimizden geliyordu. Lounun bürosu mutfak ve diğer odalar binanın ancak beşte birini işgâl ediyordu. Kocaman bir salon bebek mamalarına ayrılmıştı. Ortada büyük makineler duruyordu. Karton kutularda da dörder düzüne konserve vardı.

Lou, sebzelerin tenekelere girmeden evvel büyük kaplarda kaynatıldığını anlatırken ben eğilip kartonlardan birinden bir konserve aldım. Bunun üstünde pembe yanaklı, sıhhatli bir çocuk resmi vardı, diğer tarafta da çapraz konmuş iki kaşık. Şirketin alameti farikasıydı bu. Teneke ezilmiş bezelye ve havuç doluydu. Bunu aldığım yere bıraktım.

Lou, halâ konuşuyordu. Boş konserve kutuları otomatik olarak kazanlara yanaşıp kendiliklerinden doluyorlardı. Sonra başka bir makine kutuların ağızlarını hava geçirmeyecek şekilde kapatıyordu. Burada konserve yapıldığına inanmıştım. Fakat nedense makinelerden hiç biri işlemiyordu. Koca fabrikada üçümüzden başka kimse de yoktu.

Nihayet, "Burası fazla hareketli," diyecek oldum.

Lou, ciddiyetini bozmadı. "Pazar günleri iş olmaz, Scott. Sadece bir kaç işçi kalır. Diğerleri şirketin gemisiyle Cuma günü sahile dönerler. Pazartesi iş başı yaparlar. " Eliyle yüzlerce konserve kutusunun durduğu köşeyi işaret etti. "Cuma günü burada olsaydın şaşardın. Bu konserveleri o gün hazırladık. Yarın hepsini yollayacağız."

-"Bunları hakikaten yolluyor musun, Lou?"

Yüzüme baktı. Gözlerinde sert bir ifade belirmişti. Fakat sonra kendisini tutarak yine dostça bir tavır takındı. "Çok şakacısın, Scott. Zaten senin eskiden beri şakaya düşkün olduğunu bilirim." Yaklaşıp kutuların üstünde duran kâğıtları aldı. "Bunlar yarın sabah San Pedro'ya gidecek Scott. M.W. Wilson, şirketi bizden sık sık konserve alır. Bunları da o firma ısmarlamıştı zaten. İşte kâğıtlar da burada."

Kâğıtları bana gösterdi. Lou, nedense beni iknâ etmek için çırpınıyordu. Veya bana öyle geldi. Kâğıtlara bir göz attım. Wilson bin kutu karışık konserve istemişti. Wilson, meşhur bir firmaydı.

Demek hakikaten Da-Da Bebek Mamaların başka yerlere sevk ediyorlardı . Belki de ben boşuna şüphelenmiştim. Yirmi dakika geçmişti. Arkadaşım hava fişeklerini ateşlemiş olacaktı. Bu arada ben de ilgi çekici bir şey görememiştim.

Etrafıma bakarken iki karton kutu dikkatimi çekti. Bunların içindeki konserve tenekeleri diğerlerinden daha küçüktü. Sonra bunları diğerlerinden uzağa koymuşlardı. İki kutu üst üste duruyordu. Açıkçasını isterseniz fazla alâkalanmamıştım ama yaklaşıp, "Bu kutularda ne var, Lou?" diye sordum.

Fakat daha ben sözümü bitirmeden Fasulye Sırığı yolumu kesti ve kutuların önünde durdu.

Bu sefer merak etmiştim. Sâkin sâkin sokulup serserinin ayağına bastım. Fasulye Sırığı can acısıyla bağırdı.

-"Kusura bakma, ahbap," Şanki sendelermiş gibi yapıp tekrar ayağına bastım.

Lou araya girdi. "Rica ederim, Scott. Özür dileyecek bir şey yok. Bu kutularda iade edilen konserveler var. Gemiye nakledilirken te-

nekelerden bazıları eğrilmiş. Bunları geri alıyoruz tabii."

-"Anlıyorum."

Yirmi üç dakika geçmişti. Demek Jim'in hava tüfeğiyle renkli fişeklere aldıran olmamıştı. Veya Jim, bunları kullanmamıştı. Fakat ben boşuna ümitsizliğe kapılmışım. Tam o sırada bir adam başını kapıdan uzatarak, "Patron!" diye haykırdı. "Patron!"

Lou, başını çevirip gürledi. "Sus ulan! Ne bağırıyorsun? Ne oldu?" Bağırmasından Lou'nun da telâşlandığını anlamıştım tabii.

-"Çok acaip bir şey.... Sahilde küçük bir gemi var.. Adamın biri üstümüze ateş ediyor. Hem renkli hava fişekleri atıyor."

Lou, küfrü bastı. Sonra, "Bunun mânası nedir, Scott?" diye sertleşti.

-"Neden bana soruyorsun?"

Serseri, seçme bir kaç küfrü daha sıraladıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Fakat dışarıya çıkmadan evvel durup bana baktı. Ben gözlerimi makinelere dikmiştim. Onun için Lou'nun Fasulye Sırığına işaret etmesini görmemezliğe geldim. Yalnız göz ucuyla bakınca Fasulye Sırığının başını salladığını fark ettim.

Lou, dışarıya çıkıp kapıyı da çarparak kapattı. Sıska serseriyle baş başa kalmıştık. Ben tekrar yaklaşıp onun ayağına bastım. Bu arada dirseğimle karnına vurmayı da ihmal etmemiştim.

Sıska kolumu yakalayıp, "Buraya bak, Allahın belâsı, namussuz." diye homurdandı. Onun üzerine sol yumruğumu sallayıp serserinin çenesine esaslı bir darbe indirdim. Fasulye Sırığı uçup, sırt üstü düştü. Sessiz sedasız yatıyordu. Ben de hemen harekete geçtim.

Kutulardan birinden bir konserve tenekesi kaptım. Hemen üst üste duran kutulara yaklaştım.

Üsttekini kaldırıp alt kutudan bir teneke çıkardım. Bunun üstünde 'Ezilmiş Muz' yazılıydı. Belki de konserveyi bu yüzden iade etmişlerdi. Ezilmiş muzu kim yer ki? Muzu götürüp ıspanak konservelerinin arasına koydum. Almış olduğum ıspanak kutusunu da alttaki kutunun ortasına bıraktım. Her şey normal hale girmişti. Cebimden dolma kalemimi çıkartıp alttaki kutunun dibine bir işaret koydum.

Sonra gidip yerde baygın yatan serserinin yanında durdum. Tam zamanında hareket etmiştim. Kapı açılarak Lou Grecian içeriye daldı. Olanca sesiyle "Bu ne rezalet?" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun, Scott?"

Ben homurdanarak yerde yatan adamın etrafında dönüyor, sıkmış olduğum yumruklarımı sallıyordum. Lou, dönüp önce yerdeki adama sonra da benim yüzüme baktı. Fena halde sinirlendiği belliydi.

Sonra hiddeti biraz geçer gibi oldu. Gözleriyle etrafı araştırdı. Duvarın dibindeki iki kutu onu fazla ilgilendiriyordu galiba. Nihayet sordu. "Ne oldu burada?" Bu ses insanın kulak zarını patlatabilirdi.

-"Bu serseri, küfredip üstüme atıldı. Onun üzerine kendisini itmek zorunda kaldım, Lou."

Lou, bir şey söylemedi. Yerde yatan serserinin yüzüne biraz soğuk su serptiler. Namussuz ayılıp doğruldu. Yalnız gözleri halâ bulanıktı. Lou, eğilip serseriye, "Scott, üstüne atıldığını iddia ediyor," dedi. "Bana doğruyu söyle. Hakikaten ona saldırdın mı?"

-"Evet.. Çünkü ayağıma...."

-"Kes sesini. Benim sualime cevap ver. Scott'un dediği doğru mu? Yoksa yalan mı söylüyor?"

-"Yok doğru. Ona 'Allahın Belâsı namus-

suz' dedim. Sonra üstüne atıldım. Fakat o benim ayağıma...."

Lou'nun canı sıkılmıştı. "Kes sesini." doğrulup salonda biraz dolaştıktan sonra yanıma geldi. "Peki o hava fişeklerine ne dersin?"

-"Hava fişekleri mi?"

Yine şöyle okkalı bir küfür savurdu. Anlaşılan küfrettikçe açılıyordu: "Pek alâ, pek alâ. Neden artık basıp gitmiyorsun? Cehennem ol... Yoksa başımı belâya sokacaksın.."

-"Pekalâ, Lou. Zaten burada da ilgi çekici bir şey yok."

Yürüyecek oldum fakat Lou, yine konuşmaya başladı. Nihayet işçilerden biri içeriye girdi de Lou, rahatladı. İri yarı adam usulca bana sokulup arkamda durdu. Elleriyle koltuk altlarıma ve kalçalarıma vuracak oldu.

Dönüp elimin kenarıyla pazısına vurdum. Daha da tartaklıyacaktım ama Lou mani oldu. "Dur, Scott, dur! Allah kahretsin!"

Dönüp yüzüne baktım.

Lou, yılışık yılışık güldü. "Üstünü aramamıza kızmazsın değil mi?"

-"Bunu daha önceden haber vermeliydin."

Lou adamına işaret etti. Fakat adam benimle uğraşacak halde değildi. Canı fena halde yanmıştı. Kolunu uğuşturup duruyordu. "Bir dakika Lou," diye homurdandım, "Her halde tabanca taşıdığımı biliyorsun. Onun için boş yere heyecanlanma." Koltuk altımdan 38'liğimi çektim ve kollarımı yukarıya kaldırdım. Ben namluyu Louya çevirmişken diğer serseri de üstümü aradı.

Sonra tabancamı kılıfına soktum. Pis pis güldüm. "Ne arıyorsun Lou? Yoksa havuçlarını çalacağımı mı sandın?"

-"Fabrika nizamnamesini tatbike mecburum. Bütün ziyaretçilerin üstünü ararız." Gözle-

rinde buz gibi bir ifade belirmişti. Serseri beni bırakmamak istiyordu. Belki de ben yanılıyordum ama Lou, beni bir yere tıkmak arzusuyla yanıyordu.

Buna rağmen bir şey yapamadı tabii. Sağ salim fabrikadan çıktım. Arkadaşım kıyıdan yüz, yüz elli metre açıkta bekliyordu. Elimi sallıyarak koya gitmesini işaret ettim. Bu fabrikadan ne kadar uzaklaşırsam o kadar iyi olacaktı. Bahçıvan Lou'yla başımın belâya girmesini istemiyordum. Neyse kimse peşimden gelmedi. Jim, körfeze girince hemen kendimi yata attım. Oradan uzaklaştık.

* *
*

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Peşimizden kimsenin gelmediğine kanaat getirdikten sonra olanların mühim bir kısmını Jime'-anlattım. Bir taraftan da Laguna Cennetini düşünüyordum. Modern evler yapılıp yollar açıldıktan sonra arazi çok kıymetlenmişti tabii.Jim, bütün arsa ve evleri sattığı takdirde altmış milyon dolar alacaktı. Bunun hiç olmazsa yüzde otuzu kârdı. Laguna'ya bir kaç kişi daha para yatırmıştı. Fakat asıl sermayeyi koyan ve iflâsı göze alan Jim'di. Onun için yine kâr edecek olan da Jim'di.

Arkadaşıma baktım. "Aaron öldüğü için Laguna Cennetindeki hissesi de sana kaldı değil mi, Jim? Her halde Brea Adası da senin....."

Sözümü kesti. "Öyle sanırım. Açıkçasını istersen bunu şimdiye kadar düşünmedim, Shell. Fakat Aaron'un tek varisi benim."

-"Anlıyorum. Bir sual daha soracağım. Mickey M. dün gece seni öldürseydi ne olacaktı?"

-"Ne demek istediğini anlıyamadım?"

-"Yani Laguna Cennetindeki hissen, paran evin kime kalacaktı? Senin mirascın kim."

- Mirascım yok."

-"Boş lâfı bırak, Jim. Bir insan ölünce.."

-"Şaka etmiyorum, Shell. Aaron'la ben iki kardeştik. Annem babamdan iki sene evvel öldü. Aaron, evlenip boşandı. Ben de bekârım. Akrabamız da yok."

-"İyi ama biri...." Aklımı başıma toplayıp sustum.

Jim, "Bir insan öldüğü zaman varisi çıkmazsa bütün parası ve emlâki Devlete kalır," diye izah etti.

-"Belki de bunu bilen biri Laguna Cennetini ele geçirmek istiyordu. Zira malın devlete kalacaktı. Neticede bunu satışa çıkaracaklardı tabii."

Jim, omuz silkti. "Shell, şu anda Laguna on para etmez. Zira plânı tatbik etmek için bankalardan borç aldım. Onun için Laguna benim malım sayılmaz. Borcumu ödeyene kadar orası bankalara ait."

Bir müddet arkadaşımın sözlerini düşündüm. "Pek alâ, şimdi Laguna'yı bir kenara bırakalım. Adadan bahsedelim. Mickey M'nin Lou hesabına çalıştığını söylemiştim sana. Lou, o mama fabrikasının müdürü. Konserveleri muhtelif yerlere naklediyorlar. Bundan eminim. Yalnız bir noktayı unutmamamız lâzım. Lou, her türlü kanunsuz işe girişmiş bir tip. Hapisten çıkalı da pek fazla olmadı. Şimdi serseri bir fabrika idare edip Da Da Bebek maması yapıyor."

-"Ne yapıyor? Ne yapıyor?"

-"Bu ismi sen de beyenmedin galiba? Neyse beni dinle. Lou, uyuşturucu madde sattığı için hapise girdiydi. Şimdi namuslu olduğundan bahsediyor. Ispanak yetiştirmekten büyük haz duyuyormuş. Buna pek inanmadım tabii. Bana kalırsa o yalancının biri. Tövbe ettiği filân da yok. Belki de konserve kutularında meyva ezmesi yerine Eroin var. Buna ne dersin."

Jim'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Eroin mi dedin?"

-"Evet."

-"Mama tenekelerinde?"

-"Neden olmasın Jim? Uyuşturucu madde işinde en zor şey malı temin etmektir. Eroinciler malı Kızıl Çin, Meksika gibi yerlerden alır-

lar. Fakat elde ettikleri uyuşturucu maddeleri nakletmek ve satmak epey müşküldür. Eskiden gangsterlerin sevgilileri eroin paketlerini sütyenlerinin içine saklıyarak huduttan geçirirlerdi. Fakat bunu yapabilmek için de düz göğüslü kadın bulmak lâzımdı. Sonra bu iş de ortaya çıktı tabii. Adamlar başka usulleri denediler."

Jim, düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Ne demek istediğini anlar gibi oldum, Shell."

-"Ben büyük çapta işten bahsediyorum. Los Angeles'de bir satıc yakalanınca üstünde en fazla on beş, yirmi gram eroin bulunur. Fakat bir ihbar olduğu zaman bir kaç kilo eroin ele geçer. Bu da müthiş bir şeydir tabii. Zira gangsterler için bu bir kaç milyon doların uçup gitmesi demektir. Fakat eroini ıssız bir adaya götürecek olursan...."

Jim merakla yüzüme baktı. "Evet."

-"Eroini yüzer gramlık paketler halinde bebek mamalarının içine yerleştirirsen o vakit iş değişir. Naylon veya plastik muhafazalardaki eroinlere bir şey olmaz. Bunları Amerika'nın istediğin yerine kolaylıkla yollayabilirsin."

Peki adadakiler de bunu mu yapıyor dersin."

-"Orasını pek bilmiyorum, Jim. Fakat Handi Food şirketinde çalışanlara bakınca şüphelendim. Adada haş haş olsaydı, serserilerin afyon elde etmek için bunları yetiştirdiklerine kanaat getirirdim. Şimdilik benimkisi sadece bir tahmin. Fakat yarın daha fazla malûmat edineceğimi sanıyorum. Fabrikada gördüğüm iki karton kutu dikkatimi çekti. Ya ben budalanın biriyim, ya da serseriler suçlu. Zira o karton kutulara yaklaşmamam için ellerinden geleni yaptılar." Sırıttım. "Yanılmış olabilirim. Belki de lezzetli ve bol vitaminli bebek mamaları yapıyorlardır."

-"Acaba Aaron da böyle bir şeyi fark ettiği için mi...." Sustu. "Yok, ağabeyim böyle bir şeyi sezseydi bana söylerdi."

-"Eğer Handi Food Şirketinde çalışanlar eroin satıyorlarsa bunun ortaya çıkmaması için ellerinden geleni yapacaklardır. Bu arada bir kaç düzine insanı öldürmekten bile çekinmeyeceklerdir."

-"Haklısın. Acaba bunun Aaron'la bir ilgisi var mı? Veya ağabeyimin ölümünü buna bağlıyabilir miyiz? Fakat... Öyle de olsa, neden dün gece beni öldürmeğe kalktılar? Ben bu bebek mamasını ilk defa işitiyorum. Hele uyuşturucu maddeler hakkında hiç bir şey bilmem. Beni neden öldürmek istediler, Shell?"

Dudak büktüm. Bunu ben de bilmiyordum. Tekrar düşünmeğe başladım.Nihayet limana girdik.

* *
*

Jim'i Laguna Cennetine bıraktıktan sonra bir telefon bulup Polis merkezini aradım. Uyuşturucu Madde Şubesi Şefi Feeney'le konuşup Brea Adasındaki durumu anlattım. Vaziyetten şüphelendiğimi ve ezilmiş muz konservesini ıspanakların arasına soktuğumu söyledim. Feeney hemen alâkalandı tabii. Bir müfettiş gönderip M.W. Wilson'a yollanacak konserveleri tetkik ettirmeye kalktı. Polis Müfettişi 'Temizlik Enspektörü' olduğunu söyleyecekti.

Fakat ben fabrikadakilerin şüphelenmesini istemiyordum. Nihayet konservelerin San Pedro'ya yollandığı zaman tetkikine karar verdik. Böylece kimse durumun farkına varmıyacaktı. Netice alana kadar da sesimizi çıkarmıyacaktık.

Feeney'le konuşurken Grecian'ın 1957 de hapise girmiş olduğunu öğrendim. Fakat o iki sene sonra çıkmıştı. California Kanunları Uyuşturucu maddelere müptelâ olanlara pek sert davranmaz. Nedense bunu bir nevi hastalık gibi kabul eder. Lou da üstünde bulunan eroini kullandığını iddia etmiş ve böylece iki sene hapisle yakasını kurtarmıştı.

Bu arada bir şey dikkatimi çekmişti. Lou, 1959 da San Quentin'deydi. Aynı sene Aaron'un da o hapiste olduğunu biliyordum.

Feeney'e Aaron'un uyuşturucu madde kullanıp kullanmadığını sordum. Cesedi muayene ettireceğini söyledi. Teşekkür edip telefonu kapattım.

Sonra Ralph Merle'i aradım. Kendisi halâ bürosundaydı. Biraz havadan sudan konuştuk. Nihayet Ralph, işe geçti. "İstediğin şeyleri öğrendim. Brea adası vaktiyle İspanyollara aitmiş. Tarihi malûmatı vereyim mi?"

Güldüm. Ralph bir işi tam manâsıyla yapmayı seven bir tipti. Her halde adanın tarihçesini, Kristof Kolomb zamanında kime ait olduğunu bile öğrenmişti.

-"Sen bana son asırı anlatsan daha iyi olur."

-"O halde 1948 den başlıyalım. O senenin Mart ayında Drake Patterson adında biri 35,000 dolar verip adayı satın almış. Yedi sene sonra aynı 1955 de adayı Horace H. Lorimer'e satmış. Karşılığında yirmi bin dolar almış."

-"Bir dakika," diye bağırdım. "Demek adayı Lorimer'e satmış. Handi Foods Şirketinin sahibi Lorimer mi bu?"

-"Evet, Da-Da Bebek Mamalarını yapan adam. Mamafih mamaları hiç de fena değil."

-"Yani sen 'Da-Da' ismini duymuş muydun?"

-"Tabii. Çocuklarım bu mamadan yiyerek büyüdüler. Hiç de fena değil. Neden sordun?"

-"Yani bunu dükkânlarda bulabilir misin? Ben Da-Da'nın pek iş yapmadığını sanıyordum."

-"Yanılıyorsun, Scott. Bu konserveler senelerden beri satılıyor. Her dükkanda bulabilirsin. Vitamini bol, çocuklara faydalı mamalar."

Küfrü bastım. "Allah Kahretsin! Neyse sen devam et, Ralph."

Lorimer, önce fabrikayı Los Angeles'de kurmuş. Sonra bunu satıp 1957 de Brea adasında ikinci bir fabrika açmış. Zaten adayı iki sene evvel Patterson'dan almışmış. Dokuz ay evvel de adayı Aaron Paraside'a satmış."

-"Ne? Ne Paradise'a mı satmış? Fakat..." Devam edemedim. İyice şaşırmıştım. "Fakat Lorimer, o adayı satın almaya çalışıyordu. Ben öyle duydum."

Ralph, devam etti. "Neyse, Lorimer adayı Paradise'a dört yüz yirmi bin dolara satmış.."

-"Kaç? Kaç paraya?...." Neredeyse boğulacaktım.

-"Dört yüz yirmi bin dolara?"

Bir ıslık çaldım. Aaron Paradise dört yüz yirmi bin doları nereden bulmuştu. Jim, ağabeyisinin Laguna'ya ortak olduğu zaman elli bin dolar yatırdığını söylemişti. Bu hesaba göre Aaron dört yüz yetmiş bin dolar harcamıştı. Yarım milyona yakındı bu. Hem kolay kolay bulunacak bir meblâğ değildi doğrusu. Hele hapisten yeni çıkan bir insanda bu paranın bulunmasına şaşmamak kâbil değildi. Aaron dolandırıcıydı. Belki de hapise girmeden evvel birini kandırmıştı.

-"Beni dinle Ralph. Adayı 1955 de yirmi bin dolara satmışlar. Nasıl olurda bir kaç sene sonra bu dört yüz yirmi bin dolar eder."

-"Bunu bana sorma. Ben öğrendiklerimi tekrarlıyorum."

-"Pek alâ. Bana biraz da Lorimer'den bah-

set. Kendisi dürüst bir iş adamı mıymış?"

-"Bir bakıma namuslu sayılır. Çıkarttığı konserveler iyi. Yalnız şirket pek kâr etmiyormuş. İflâsa da gitmiyorlarmış. Lorimer, son zamanlarda vergi memurlarıyla çatışmış sanırım." Güldü. "Hoş hepimizin başı vergi memurlarıyla belâda ya."

-"Bunun sebebi neymiş?"

-"Bir dakika, bunu bir yere kaydetmiştim." Bir kâğıt hışırtısı oldu. Nihayet Ralph, "Buldum," diye mırıldandı. "Hükümet son üç sene zarfında Lorimer'in vergi kaçırdığına karar vermiş. Hakkında takibat yapılmış. Fakat parayı isteyerek kaçırmadığına karar verilmiş. Yani bir hata olduğunu kabul etmişler.Lorimer, cezalar dahil üç sene için üç yüz altmış bin dolar vergi ödemiş. Hükümet parayı almak için Lorimer'in mallarına haciz koymuş. Fakat sonra Brea adasının satışını kâfi görerek haczi kaldırmış."

-"Ne demek bu?"

-"Yani Lorimer'in satıştan aldığı para vergi borcunu ödemeye yetiyormuş. Onun için haciz kaldırılmış. Sonra Paradise, Brea adasının Kuzey kısmını Handi Foods Şirketine kiralamış. Yirmi senelik bir mukavele yapmışlar. Şirket her sene Paradise'a elli bin dolar kira vermeyi kabul etmiş."

-"Bir dakika, Ralph. Kanuna uygun bir şey mi bu?"

-"Tabii. Aaron Paradise adanın bir kısmını sebzeyle meyva yetiştirmeleri ve fabrikada konserve yapmaları için Handi Food Şirketine kiralamış."

-"Onlar da senede elli bin dolar vermeyi kabul etmişler, ha?"

-"Evet."

-"Çok enteresan. Peki Patterson hakkında

bir şey biliyor musun? Nasıl bir tipmiş? Dürüst müymüş?"

-"Patterson çok tanınmış bir insandır. Kendisi kotra, şarpi ve yat inşa eder. Drake Patterson tekneleri her yerde tanınır."

Drake yatlarının meşhur olduğunu ben de biliyordum. "Louis Grecian adında biriyle ilgileniyorum. Acaba onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Yine kâğıtlarını karıştırdı. "Kendisi 1959 senesinden beri Handi Foods Şirketinin Genel Müdürü. Başka bir şey bilmiyorum."

-"Teşekkür ederim, Ralph. Bu kadarı kâfi."

Ralph Merle, bana Patterson'la Lorimer'in adreslerini verdi. Telefonu kapattım.

* * *

Drake Patterson, yetmişini geçmiş, yaşlı bir adamdı. Fakat çok sıhhatli gözüküyordu. Kır saçları, güneşten yanmış yüzüyle bir tezat teşkil ediyordu. Biraz zayıflamıştı ama yine de epey kuvvetliydi sanırım. Son derece açık sözlüydü. Kendisini görür görmez ısınmıştım.

Patterson, Lido Isle'in lüks apartmanlarından birinin üst katında oturuyordu. Beni geniş terasa almıştı. Saat sekize geliyordu. Oturduğum yerden limanı ve gemileri görebiliyordum

Kendisine hususi hafiye olduğumu söylemiş ve üstü kapalı olarak durumu anlatmıştım. Bana viski ikram ettikten sonra kendine konyak doldurup karşıma oturdu.

-"Demek Brea adasıyla ilgileniyorsun? Söyle bakalım bilmek istediğin nedir?"

-"Duyduğuma göre ada sizinmiş. Bir kaç

sene evvel bunu satmışsınız."

-"Evet, adayı kırksekiz de aldım.Orada bir ev yaptırıp karımla oturacaktım. Denizi ve sükûneti severim.. Aslında bu evi karım için istiyordum. Fakat işlerim çoktu. Onun için bunu ihmal ettim. Nihayet evin plânlarını yaptırdım fakat o sırada karım Mary öldü."

Susup içini çekti, "Ondan sonra da adaya bir daha uğramadım. İşimin mühim kısmını ortağıma devrettim. Emlâkimi de sattım. Bu arada Brea adasını da elden çıkardım. Galiba ada elli beşte satıldı. Fakat alan şahsın ismini hatırlayamıyorum."

-"Horace Lorimer sanırım."

Başını salladı. "Doğru."

-"Demek bu adayı yirmi bin dolara Lorimer'e sattınız?"

Cevap vereceği sırada vazgeçti. "Kaç para aldığım bu kadar mühim mi?"

-"Bu arada ada yine el değiştirmiş. Bir sene evvel biri adayı dörtyüz yirmi bin dolara satın almış. Bu zaman zarfında adanın yirmi misli değerlenmesi biraz garip değil mi?"

Patterson, "Satan çok kâr etmiş," dedi. "Fakat arazi işlerinde böyle şeylere çok rastlanır. Bu bir arz ve talep meselesidir, Mr. Scott. Bazı insanlar arzu ettikleri şeye sahip olabilmek için büyük meblâğları gözden çıkarırlar." Konyağından bir yudum aldı. "Satış bedeli sizin için çok mu önemli, Mr. Scott."

-"Bunu henüz ben de bilemiyorum. Fakat mühim olabilir. Adayı Lorimer'den alan adamı dün gece öldürdüler." Adada gördüklerimden bahsetmedim tabii. Yalnız adanın yüzünden cinayet işlenmiş olabileceğini imâ ettim.

Patterson, içkisini bitirip ellerini dizine dayadı. "Bu satışta bir hile olduğunu sanmıyorum,

Mr. Scott. Yalnız size bir şey söylemek istiyorum. Ben o ada için seksen bin dolar istiyordum. Mr. Lorimer bana yüz bin dolar verdi. Yalnız bir şart koştu. Satış senedinde bedeli yirmi bin dolar olarak göstememi arzu ediyordu. Dediğini yaptım."

Şaşırmıştım. "Peki bunu neden istedi acaba?"

-"Bilmiyorum. Yalnız bana istediğimden yirmi bin dolar daha fazla verdi. Ben de ortada şüpheli bir durum görmedim. Lorimer, bu arada karısından bahsetti. Nedense kadına kin besliyordu. O sırada adamın çok parası olduğu kanaati uyandı bende. Parasının miktarını karısından saklıyordu sanırım."

Belki de boşandıkları zaman fazla nafaka vermemek için böyle hareket ediyordu?

-"Olabilir. Belki de parasız bir adam rolüne girmişti. Karısının hakikati öğrenmesinden korkuyordu," güldü. "Dünyada bu tip erkekler de var."

-"Haklısınız."

-"Dediğim gibi Lorimer'in şartlarını kabul ettim. Zaten adaya ondan başka kimse talip olmamıştı. Satış senedine adanın değerini yirmi bin dolar olarak kaydettirdik. Ben yüz bin dolar aldım. Mamaafih ben açıktan aldığım seksen bin doların vergisini de ödedim. Bunu başka arsanın bedeline ilâve ettim. Yani, o adadan altmış beş bin dolar kazandım."

İçimi çekip ayağa kalktım. "Teşekkür ederim, Mr. Patterson. Yalnız Lorimer'in hareketine bir manâ veremedim.

Yaşlı adam gülümsedi. "Ben de öyle."

* *

*

Patterson'un apartmanından çıktıktan sonra tekrar Hollywood'a döndüm. Horace Lorimer Hollywood'un kibar bir semtinde oturuyordu. Wilshire bulvarında Standish apartmanında bir dairesi olduğunu öğrenmiştim.Standish, bu bulvarın en pahalı ve lüks apartmanlarından biriydi.

Apartmana girmeden evvel saatime bir göz attım. On buçuğu geçiyordu. Yine en üst kata çıkacaktım. Zira Horace Lorimer çift katlı bir dairede oturuyordu.En üstteki teraslı kat ve onun altındaki daire adama aitti.

Telefon etmeye lüzûm görmemiştim. Gidip adamı yakalamak daha işime gelmişti. Onun için asansörle yukarıya çıktım. Lorimer'in kapısının yanındaki sedef düğmeye basarak bekledim.

Zil tatlı bir ses çıkararak çaldı. Bir kaç saniye sonra kapı açıldı. Horace Lorimer'e bir baktıktan sonra, "Hay Allah kahretsin " diye mırıldandım.

* *

*

ONİKİNCİ BÖLÜM

Karşımda duran adam modern Noel Baba, yani sabah konuştuğum şişkoydu. Bana Laguna Cennetinden iki arsa aldığını söyleyen adam..... Yine ağızlığa takmış olduğu filitreli bir sigara içiyordu.

Tekrarladım. "Hay Allah kahretsin!"

Şişko da bana bakıyordu. Nihayet, "Aman Yarabbi, " dedi. Anlıyacağınız ben ne kadar kabaysam o da o kadar nazikti.

-"İyi geceler Mr.... Sizin isminizi bildiğimi sanmıyorum."

-"Adım Shell Scott. Siz Mr. Lorimer'siniz değil mi? Ben Horace Lorimer'i arıyorum."

-"Evet, Mr. Scott...Lorimer benim. Beni mi görmek istiyordunuz?"

-"Evet kabilse sizinle bir kaç dakika konuşacağım."

-"Rica ederim, içeriye buyrun."

Yana çekildi ve ben iki katlı dairenin oturma odasına girdim. Burası şahane bir yerdi doğrusu. Yerdeki tüyü yumuşak halı Eflâtundu. Sol tarafa krem renginde uzun bir divan konulmuştu. Sağda ise abanozdan yapılmış oymalı iki iskemle. Daha ileride kuyruklu bir piyano duruyordu. Eflâtun perdeler açıktı. O zaman ön duvarın tamamiyle camdan yapılmış olduğunu fark ettim. Şehrin ışıklarını durduğum yerden görmek kabildi. İki duvarda yağlı boya tablolar vardı. Sonra heykeller dikkatimi çekti. Beyaz divanın

önünde kucağında bir çocuk bulunan bir genç adam heykeli vardı. Bunu tanır gibi olduysam da çıkaramadım. Bazen kültürüm olmadığına üzülürüm. Fakat bu pek nadir olduğu için o kadar ehemmiyet vermem.

Krem rengi divana oturduk. "Mr. Lorimer." dedim. "Ben hususi hafiyeyim. Şu ara Brea Adası hakkında tahkikat yapıyorum."

Birdenbire rengi soldu. Sebebini anlıyamadım ama adam çok fena olmuştu."Brea adası mı? Öğrenmek istediğiniz nedir?"

-"Adayı bir kaç ay evvel satmışsınız sanırım."

-"Evet, doğru," Dudaklarını büzüp kaşlarını çattı. Bu haliyle evin kanaryasını gözetleyen bir kediye benziyordu. "Fakat bu mevzuu sizinle görüşmek niyetinde değilim."

-"İşinize burnumu soktuğum için özür dilerim. Aslında bu polisi ilgilendirir tabii." Güldüm. "Adayı sattığınız adamı dün gece öldürdüler."

-"Evet biliyorum." Fakat rengi büsbütün uçmuştu. Gözlerini kapatıp bir müddet öyle durdu. Sonra gözlerini açıp uzun uzun beni süzdü. Bu adamın suçlu olduğundan emindim. Ne yaptığını bilmiyordum ama muhakkak bir suç işlemişti.

-"Maktûlun işlerini tetkik ediyorlar tabii. Yakında polisler sizi de görmeğe geleceklerdir. Ben onlardan daha evvel davrandım. Hepsi bu kadar."

-"Evet... Anlıyorum... Saklayacak bir şeyim yok. Onun için suallerinize cevap vereceğim."

-"Mükemmel. Dokuz ay evvel Brea Adasını Aaron Paradise'a satmışsınız. Ada için dört yüz yirmi bin dolar almışsınız. Doğru mu?"

-"Evet, doğru."

-"Aaron'un bu kadar parayı nereden buldu-

gunu biliyor musunuz?"

-"Hayır kendisi bankaca tasdik edilmiş çekleri getirip bana verdi. Bu parayı nereden kazandığını sormadım tabii."

-"Aaron Paradise, neden o adayı aldı dersiniz?"

-"Bu hususta bir şey söylemedi."

-"Kendisiyle nerede tanıştınız?"

-"Geçen yaz Mr. Paradise adaya geldi. Ben de o sırada fabrikadaydım. Kendisine adayı satmamı istedi. Açıkçasını isterseniz paraya ihtiyacım vardı. Bir kaç gün bu hususta münakaşa ettikten sonra fiatta uyuştuk. Hepsi bu kadar."

-"Fabrikadan bahsettiniz. Handi Food Şirketi sizin değil mi?"

-"Şey.. Evet."

-"Bu arada Da-Da Bebek mamaları da yapıyorsunuz sanırım?"

-"Evet. " Korkusu geçmişti galiba. Zira ilk defa tebessüm etti. "Da-Da benim çocuğum sayılır. " Bu adamdan hiç hoşlanmamıştım fakat hiç olmazsa o bebek maması yapacak bir tipe benziyordu. Adadaki haydutlarla ilgisi yoktu. Lorimer, yaptığı mamalardan günde üç dört öğün yiyordu galiba. Her halde ondan şişmanlamıştı.

-"Bana biraz da işinizden bahsedin. Yani fabrikayı nasıl kurdunuz....."

Sözümü kesti. "Böyle şeyler sizi alâkadar eder mi?"

-"Evet, çok memnun olurum."

-"Şey, mutfakta iş yapmayı pek severim. Sonra çocuklara da bayılırım. Maalesef kendi çocuğum yok."

-"Halâ evli misiniz, Mr. Lorimer?"

-"Evet, yalnız karım Gerda, yanımda değil. San Fransisco'ya gitti . Orada da bir katımız var. O güzel şehirde her sene bir kaç ay kalı-

rız. Bilhassa karım oraya bayılır." Lorimer'in sesi acılaşmıştı.Galiba karısını pek sevmiyordu.

Adam, devam etti. "Annem bana biraz para bıraktı. Bununla ne yapacağımı bilemiyordum. Zaten hayat çok garip. İnsan ekseri istediği mesleği seçemiyor.. Neyse, bir gün arkadaşıma gitmiştim. Onlar çocuklarına mama yediriyorlardı. Teneke kutudaki mamayı ben de tattım. Emin olun, Mr. Scott, çok pis bir şeydi."

-"Anlıyorum."

İçini çekti. "Bunun üzerine hem vitamini bol hem de lezzetli bir mama yapmayı düşündüm. Zaten Üniversitedeyken Besleme kurslarına devam etmiştim. Bir sene durumu inceledikten sonra Los Angeles'de arazi aldım. İlk fabrikamı kurdum. Yine gülümsedi. "İş tahmin ettiğimden daha iyiydi. Fabrikamı büyütmek lâzım geldi. Fakat fabrikanın civarında boş arsa yoktu. Zaten orası bir hayli pahalıydı. Bir iki sene evvel Brea adasını satın almıştım. Farikayı oraya nakletmeğe karar verdim. Fakat bunu yapmadan evvel uzun uzun düşündüm. Denizin ortasında bir fabrika kurmak tuhafıma gidiyordu."

-"Evet," diye mırıldandım. "Doğrusunu isterseniz buna ben de bir hayli şaştım."

-"Fakat sonunda kararımı verdim. Bir kere adayı çok ucuza almıştım, Mr. Scott. Sonra bir yatım vardı. Bunu biraz tadil ettirerek konservelerimi muhtelif limanlara gönderebilirdim. Hem o zaman nakliyat masrafım da çok azalacaktı. Da-Da'm için fazla masraf yapmıyacaktım."

Bu ismi her duyuşumda ürperiyordum. Nihayet, "Akıllılık etmişsiniz," diye atıldım."Çok ucuza aldığınız adaya kaç para vermiştiniz Mr. Lorimer."

-"Ne?"

-"Adayı kaça aldığınızı soruyorum."

-"Sadece yirmi bin dolar verdim."

-"Fakat Patterson böyle söylemedi."

-"Patterson mu? Yani bana Brea adasını satan şahısı mı kasdediyorsunuz?"

-"Evet, kendisine ada için tam yüz bin papel saymışsın. " Artık nezaketi bir tarafa bırakmıştım. Bu adamın şairane konuşmasından bana fenalık gelmişti.

-"Papel mi? Her halde dolar demek istediniz?" Kaşları çatıldı."Papel veya dolar tam yirmi bin verdim."

-"Bundan emin misiniz?"

-"Tabii eminim. Verdiğim parayı bilmez miyim ben? Mr. Patterson'un sözlerine bir manâ veremedim doğrusu. Belki de böyle bir şey söylemedi bile." Dik dik beni süzdü.

-"Bal gibi söyledi. Neyse şimdi bunu bırakalım. O serserilerin adada ne işleri var? Sen bana onu anlat."

-"Serseriler mi?"

-"Namussuzlar, alçaklar, dolandırıcılar ve sabıkalılar. Meselâ Lou'yu ele alalım."

-"Lou'yu mu?"

-"Louis H. Grecian. Senin Genel Müdür... Yoksa onu tanımadığını mı söyleyeceksin?"

-"Yok.. Yok.. Mr. Grecian'ı tanırım. O korkunç bir mahlûktur. İğrenç ve terbiyesiz....."

-"Bu hususta anlaşıyoruz," diye sözünü kestim. "Fakat madem kendisinden hoşlanmıyordun o halde neden yanına aldın?"

-"Şey... Aslında onu yanıma almadım...."

İçini çekerek anlatmaya başladı. "Başlangıçta her şey yolunda gitmişti. Havuç püresi, vitaminli ıspanaklar fevkalâdeydi. Fakat 1959'un ortalarında Lorrimer işçi sıkıntısı çekmeye başlamıştı. O zamana kadar sendikaya bağlı olmayan adamları tutmuştu. Fakat daha sonra adaya kor-

kunç tipler gelmiş, bir kaç gün sonra da işçiler ücretlerinin arttırılmasını istemişlerdi. Üstelik sonradan gelenler bir teşkilât kurmuşlardı. Lorimer, razı olmuştu tabii. Yalnız iş bu kadarla da kalmamış, nihayet Louis H. Grecian da fabrikaya yerleşmişti. İşçilerin hepsi onun dediğini yapıyorlardı. Grecian başlarında olmadığı takdirde çalışmayacaklarını Lorimer'e bildirmişlerdi.

Nihayet 1959'un Aralık ayında Gracian, Lorimer'e tazyik etmiş ve fabrika müdürü olmuştu. İşlerin bozulmaması için Lorimer buna bile boyun eğmişti.

Lorimer, yüzünü buruşturdu. "Çok müşkül durumda kaldım. Yapabileceğim bir şey yoktu. Mahkemeye baş vurmam da faydasızdı. Zira karşımda korkunç mahlûklar vardı. Bana her türlü kötülüğü yapabilirlerdi. Bu yüzden hastalandım. Böylece bütün hayallerim suya düştü."

Adama hak verdim. Lou, bu sefer akıllılık edip kendi adamlarıyla fabrikaya yerleşmişti. Her halde orasını bildiği gibi idare ediyordu.

Lorimer, "Zaten adayı da bu yüzden sattım," diye ilâve etti. "Aslında fabrikayı genişletecek, etrafa büyük bostanlar yapacaktım. Madeni gübre veya zehirli madde kullanmadan lezzetli ve vitaminli bol meyva ve sebze yetiştirecektim."

Demek Grecian, bu sözleri Lorimer'den öğrenmişti? Şimdi durumu anlıyordum. "Lou Grecian'a bunlardan bahsettin mi?"

-"Evet, başlangıçta saatlerce hayallerimi anlatırdım. Sonra onun böyle şeylerden anlamayan korkunç bir mahlûk olduğunu fark ettim."

-"Fakat adayı geri almaya çalışıyorsun."

Gözleri büyüdü. "Ne münasebet? Bu da nereden çıktı?"

-"Bundan emin misin?"

-"Tabii."

Jim Paradise'in anlattıklarını hatırladım. Lorimer veya Paradise yalan söylüyordu. Fakat henüz bu hususta karar vermemiştim. Sesimi çıkarmadım. Bir sigara yakıp lâkayıt bir tavırla sordum. "Galiba vergi memurlarıyla başın belâya girmiş?"

Parlak mavi gözlerini yüzüme dikti. "Bunları da nereden öğrendiniz?"

-"Anlattılar. Ama sonunda kendini temize çıkarmışsın."

-"Doğru.. Doğru.." Acı acı güldü. "Bu belâyı atlatmaya muvaffak oldum. Üçyüz altmış bin dolarımı aldılar. Ya parayı verecek ya da hapise girecektim. Buna tehditle para sızdırmak denir. Öyle değil mi Mr. Scott."

-"Bu hususu münakaşa edecek değilim. Hiç olmazsa içeriye girmemişsin. Ona şükret."

Dudaklarını büzdü. "Kanunlar çok sert. Masum hareketlerinizi bile suç kabul ediyorlar."

-"Bunu bırak. Adamlar senden ne istiyorlardı?"

Yine kaşlarını çattı. "Bu üstünüze vazife değil. Fakat yine de anlatacağım. Vergi beyannamelerimi doldururken bazı indirmeler yapmıştım. Bunlara hakkım yokmuş. Yatımın bedelini de vergiden düşmüştüm. Meğer yatı zevk için kullandığımı kabul etmişler. Bunu vergiden düşmezmişim. İşte bu yüzden başıma böyle bir iş açıldı. Neyse parayı ödedim."

Adam haklıydı. Bu benim üstüme vazife değildi. İşte bu yüzden Lorimer'in bunları bana anlatmasına şaştım. Yalnız bu hikâye beni tatmin etmemişti. İşim bitmiş gibi ayağa kalktım. "Teşekkür ederim. Soracak başka bir şey kalmadı."

Birdenbire rahatladı. Gülümseyince yine

Noel Babayı hatırladım. O böyle hayatından memnunken, fırsattan istifade ettim. "Anlattıklarınız sayesinde durumu kavradım. Yalnız işin iç yüzünü bilmeyenler şüphe edecekler."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

Özür diler gibi, "Brea adası senindi," dedim. "Bunu Aaron Paradise'e sattın. Sonra nedense bunu geri almaya çalıştın. Dün gece Aaron Paradise'i temizlediler. Michel M. Adında bir serseri de Jim Paradise öldürmeğe kalktı. Bana kalırsa Aaron'u ortadan kaldıran da Michael M'di. Hem kendisi Louis Grecian'ın adamıydı. Polisin bu durumda neler düşüneceğini biliyorsun değil mi?"

-"Polisin mi?" Sesi bir inilti gibi çıkmıştı.

Oralı olmadı. "Grecian, senin fabrikanın müdürü. Senin adayı geri almaya çalıştığını duymuş. Bu vaziyette senin de dünkü işte parmağın olduğunu sanacaklar. Yani Aaron'u senin öldürttüğünü zannedecekler."

-"Hayır.. Hayır... Asla..."

-"Fakat polis böyle düşünecek, Lorimer." Susup yüzüne baktım. "Fakat bana anlattıklarını onlara da tekrarlarsan mesele kalmaz." Şişko elimden kurtulduğunu zannederek rahatlamış, sonra da boş bulunduğu için tuzağa düşmüştü. Pembe yüzü solmuştu. Sinirli sinirli dudaklarını yalıyordu.

-"Tabii durumu polise bildireceğim," diye gülümsedim. "Bu konuşmayı onlara anlatmam lâzım."

-"Polise mi söyleyeceksiniz?"

-"Tabii."

-"Bunu yapmamalısınız."

-"Kusura bakma Lorimer. Fakat lisansını muhafaza etmek isteyen bir hususi hafiye...."

-"Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı. Çok

heyecanlanmıştı.

Dönüp kapıya doğru yürüdüm.

-"Durun!"

Sesinden mağlûp olduğunu sezmiştim. Biraz zorladığım takdirde onu konuşturabilirdim. Yalnız birdenbire ürperdim. Ümitsiz insanların çılgınlık yaptığını biliyordum. Belki de Horace Lorimer beni sırtımdan vurmağa hazırlanıyordu.

Durup omuzumun üstünden baktım. Lorimer halâ divanda oturuyordu. Ellerini dizlerine dayamış sabit nazarlarla beni süzüyordu. Yüzü halâ soluktu ama elinde silâh yoktu. Sadece gözlerinde buz gibi bir ifade belirmişti. Bu gözlerde başka bir şey daha vardı. Nihayet anladım. Lorimer korkuyordu. Fakat onun neden korktuğunu bilemiyordum.

Bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Durun!" diye tekrarladı.

Vücûdü gevşemişti. Yüzündeki çizgiler iyice derinleşmişti. Artık karşımda bebek maması yapan adam vardı.

-"Pek alâ, Mr.Scott. Size işin gerisini de anlatacağım. Her şeyi öğreneceksiniz!"

* *
*

ONÜÇÜNÇÜ BÖLÜM

Lorimer, bir müddet sesini çıkarmadı. Konuşmağa başladığı zaman sesi hafiflemişti. "Önce sizden bir şey rica edeceğim, Mr. Scott. Hikâyemi dinledikten sonra bir suç işlememiş olduğuma kanaat getireceğinizi sanıyorum. O zaman durumu polise anlatmıyacağınıza söz verir misiniz? Beni suçlu bulursanız istediğinizi yapmakta serbestsiniz."

Bu teklifi düşündüm. "Suçsuzsan sesimi çıkarmam. Zaten buradan ayrılmadan evvel ne yapacağımı sana söylerim."

-"Pek alâ."

-"Yalnız Aaron Paradise'i öldürtmediğini ispat etmelisin. Veya Jim'in evine Mickey'i yollamadığına beni inandırmalısın."

-"Bunlarla alâkam yok. Bu hususta yemin de edebilirim. Hadiseyi gazetelerden okudum. Bütün bildiğim de bundan ibaret. Yalnız size Brea adasını Aaron Paradise satmam hakkında yalan söyledim."

-"Bir dakika...Ben kayıtlara baktırdım."

-"Kayıtlarda satış bedeli dörtyüz yirmi bin dolar olarak gözüküyor. Şimdi bunu bırakalım. Biraz sonra işin iç yüzünü anlayacaksınız." İçini çekip ellerini uğuşturdu. "Mr. Grecian'ın bana yaptıklarını anlattım. Fabrikam bu gidişle batacaktı. Yâni ben müşkül bir vaziyette kalmıştım. İhtiyarlığımda parasız kalmak istemiyordum. Onun için vergi beyannamemde bazı şeyleri masraf ola-

rak gösterdim. Böylece ödeyeceğim vergi miktarı da azaldı tabii. Geriye kalan parayı da sakladım. İstikbâlimi düşünmek zorundaydım. Anlıyorsunuz değil mi?"

-"Evet."

-"Hükûmet son üç sene zarfında vergi kaçırdığımı iddia ederek beni mahkemeye verdi. Kaçırdığım vergilerle cezalar bir araya gelince üç yüz altmış bin dolar tutuyordu. "Lorimer, yine içini çekti. Alnında ter taneleri belirmişti." Ben dâva edilmek veya hapise atılmak istemiyordum. Anlıyacağınız bu parayı ödeyebilecek vaziyetteydim. Fakat üçyüz altmış bin doları ortaya çıkardığım takdirde vergi dairesi bunu nereden bulduğumu soracaktı. Vergi beyannamelerime göre bu kadar param olmaması gerekiyordu. Durumu anlıvorsunuz değil mi, Mr.Scott?"

-"Öyle sanıyorum." Şişko, senelerce vergi kaçakçılığı yapmış ve paralarını saklamıştı. Üçyüzaltmış bin dolar cezayı ödeyebilecek parası olduğu halde bunu da yapamamıştı. Zira vergi memurları bu sefer parayı nereden bulduğunu soracaklardı.

-"Hesaba göre ya parayı ödeyecektim ya da bunu yapacak durumda olmadığımı bildirecektim. O vakit Hükümet Brea adasıyla fabrikam dahil bütün emlâk ve malıma el koyacaktı. Bunları borcuma karşılık sayacaktı. İşte o sırada Mr.Paradise, beni görmeğe gelip bir hal çaresi söyledi."

-"Ne zaman oldu bu?"

-"Bir sene evvel. Hükûmet aleyhime dava açmağa kalktığı sırada oldu bu..."

-"Birbirinizi daha önceden tanıyor muydunuz?"

-"Hayır. Aaron Paradise'ın ismini bile işitmemiştim."

-"Peki, Aaron Lou Grecian'ı tanıyor muy-

-"Hayır. "Lorimer, dudak büktü. "Birbirlerini tanıyorlarsa bile bunu bana söylemediler." Sustu. "Zaten Miss Angers'le de böyle tanıştım. Kendisini ilk defa Mr.Paradise'ın yanında gördüm. Mr.Paradise'la birkaç kere daha buluştuk. Her seferinde genç kadın onunla beraberdi."

-"Kim?"

-"Miss Angers... Eve. Bana bu sabah genç kadını sormuştunuz. Onu tanımamazlıktan geldim. Aslında böyle hareket etmemeliydim ama beni şaşırttınız. Halbuki ben Mr.Paradise'le aramızda geçenleri gizlemeğe çalışıyordum."

-"Ya?... Neyse biz Aaron'dan bahsedelim. Sana ne teklif etti o?"

-"Kendisi hakkımda bir çok şey biliyordu. Bu arada vergi meselesini de duymuştu. Konuşurken ona vergiyi ödeyecek param olduğunu da anlattım. Mr.Paradise, gayet basit bir hal çaresi buldu. Paramdan dörtyüz yirmi bin dolarını ona verecektim. Sonra Brea adasını dörtyüz yirmi bin dolara ona satacaktım. Böylece paramı geri almış olacaktım. O vakit hükûmete adayı satarak vergi parasını temin ettiğimi söyliyebilecektim."

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika... Şu işi baştan alalım. Bu hesaba göre para el değiştirmedi demek? Yâni Aaron, kendi parasını ortaya koymadı?"

-"Hayır."

-"Fakat sen kanunen adayı Aaron Paradise'e satmış oldun."

'Evet' der gibi başını salladı.

-"Yâni sen elini kendi cebine sokup dört yüz yirmi bin doları çıkardın. Vergi kaçırarak toplamış olduğun paraydı bu..."

-"Buna 'Vergi kaçakçılığı' demek doğru değil. 'Vergiden Kaçınma' sözü daha yerinde olur." Kabahatli olduğu için yüzü kızarmıştı.

Oturup şişkonun bana anlattıklarını düşünmeğe başladım. "Pek alâ, Aaron sana bu fikri verdi. Sen ne yaptın?"

-"Hemen harekete geçtik. Zaten bütün emlâkıma haciz konmuştu. Hükümetten müsaade almadıkça bir şey satmama imkân yoktu. Vergi meselelerinde bir vatandaş masum olduğunu ispat edene kadar suçlu sayılır."

-"Evet...Sonra?"

-"Gidip Vergi memurlarını buldum. Brea adasını dörtyüz yirmi bin dolara satabileceğimi bildirdim. Adadan hacizin kaldırılmasını istedim. Hükümet bütün vergi borçlarımı, cezaları ve yeni satışın vergisini ödemem şartıyla bunu kabul etti. Zaten benim istediğim de buydu."

-"İş anlaşıldı. Vergi memurları paralarını aldılar.Aaron da Brea adasını ele geçirdi. Fakat sonra sen adanın bir kısmını Aaron'dan kiralamışsın. Üstelik kendisine kira bedelini de ödemişsin."

Gözlerini kırpıştırdı."Aman Yarabbi! İşimi benim kadar biliyorsunuz galiba? Öyle değil mi?"

Gülümsedim. "Mesleğim icabı meraklıyım, Lorimer."

Yüzü ter içinde kalmıştı. Tombul yanaklarını titriyordu."Evet..Evet..Haklısınız.Zaten ben de bunu anlatacaktım. Bu hususu izah etmem lâzım geldiğini biliyordum." Suratıma baktı. "Bunu da Mr. Paradise teklif etti. Aslında bu fevkâlâde bir fikir.Ada benim olduğu müddetçe vergiden fabrika kirası diye bir indirme yapamıyordum. Fakat adayı sattıktan sonra Kuzey tarafını kiralamakla epey kâr ettim. Mr. Paradise'e ödediğim elli bin doların tamamını vergiden çıkaracaktım. Hem böylece şirketim yüzde elli iki kadar tutan toprak vergisinden de kurtuluyordu."

-"Peki, Aaron Paradise'e hakikaten senede

elli bin dolar verecek miydin?"

-"Ah..Şey..Hayır.Kendisiyle anlaşmıştım. Ona bir şey ödeyecek değildim. Buna rağmen şirketin kârından her sene elli bin doları ayırıp kira olarak gösterecektim."

Doğrusu şişko beni epey şaşırtmıştı. Adam vergi kaçakçılığını iyi biliyordu doğrusu. O namussuz bir dahiydi. Belki dahi değildi ama namussuz olduğundan şüphem yoktu. "Demek her sene elli bin doları cebine atacaktın? Peki işler tam yoluna girmişken neden adayı Aaron'dan geri almağa kalktın?"

-"Hayır yanlışınız var. Ben böyle bir şey yapmadım. Emin olun Mr. Scott, bu hususta yanılıyorsunuz. Size durumu izah edememişler.Adayı Mr. Paradise'e satmakla vergi borcumu ödemiştim. Sonra adanın yarısını yalandan kiralamakla senede elli bin dolar kâr edecektim. Onun için adayı geriye almağa kalkışmam manâsızlık olurdu."

Başımı salladım. "Doğru. Yalnız kafamı kurcalayan bir şey var. Bu işe karşılık Aaron'a ne verdin?"

-"Beni müşkül durumdan kurtardığı için ona elli bin dolar verdim. Zaten kendisi de benden bu kadar para istemişti. Adanın bedeli olan dörtyüz yirmi binden başka ona bir de elli bin dolar verdim."

-"Yani bu hesaba göre sekiz, dokuz ay evvel senden elli bin dolar aldı ha?"

-"Evet."

Böylece Aaron'un Laguna Cennetine yatırdığı elli bin doların nereden geldiğini anlamıştım. Adayı satın almak için dörtyüz yirmi bin doları nasıl verdiği de ortaya çıkmıştı.Paradise adayı Noel Babanın parasıyla satın almıştı.

Aklıma bir şey daha geldi. "Aaron'dan adayı nasıl kiraladın? Yâni aranızda bir mukavele

yaptınız mı?"

-"Şey..Bu durumda kontrat imzalamağa imkân yoktu tabii. Onun için sadece aramızda anlaştık."

-"O halde şimdi vaziyetin kötü. Aaron öldüğüne göre sana vermiş olduğu söz bir şey ifade etmez. Kanun ölülerin sözlerini kabul etmez."

-"Doğru..Zaten bu yüzden bu küçük oyunu size anlattım."

Bu küçük bir oyun değil büyük bir dalavereydi. Ama sesimi çıkarmadım. İşi anlar gibi olmuştum. "Yani Aaron sağ kalsaydı sen kira ödediğini iddia ederek senede elli bin dolar kaçıracaktın?"

-"Evet, daha sonra adanın kalan kısmını da senede otuz beş, kırk bin dolara kiralıyacaktım. Böylece senede doksan bin dolar kadar bir kârım olacaktı. Mr. Paradise'in ölümü benim için ağır bir darbe oldu. Bu bir felâket. Bu arada belki ada da elimden gidecek. Mr. Paradise'a elli bin dolar vermiş olduğumu da unutmıyalım. Bu gidişle belki de adayı kiraladığım için her sene para ödemek zorunda kalacağım."

Yüzü allak bullak olmuştu. "Mr.Paradise'ın ölümüne benim kadar kimse üzülemez, Mr.Scott."

Biraz mübalağa ediyordu tabii. Fakat Aaron'un ölümüyle büyük zarara uğradığını kabul ediyordum. Bu hasaba göre Lorimer'in Aaron'u öldürtmüş olmasına imkân yoktu.

Bunu kendisine de söyledim. Şişko anlattıklarını gizleyip gizleyemeyeceğimi sordu. "Bir iki gün düşüneceğim," dedim. "Hadiseyi iyice öğrendikten sonra kararımı vereceğim."

Bu cevap onu tatmin etmemişti ama umurumda bile değildi. Aslını isterseniz ben de tatmin olmamıştım.

Neyse kalkıp odadan ve apartmandan çık-

tım. Kafamı çalıştırmam ve öğrendiğim şeyleri birbirine bağlamam lâzımdı . Bu arada Aaron'un karakteri hakkında kanaat edinmiştim. Jim'in ağabeysi namussuzun biriydi.

Wilshire Bulvarındaki telefon kulübelerinden birine girip Polis Merkezini açtım ve Uyuşturucu Madde Şubesini istedim. Aaron Paradise'in vücûdunda uyuşturucu madde bulamamışlardı. Yani adam böyle şeyler kullanan bir tip değildi. Telefonu kapatıp kaşlarımı çattım. Bu iş gitgide karışıyordu. Ben Aaron'un eroinman olduğunu ve bu yüzden Mickey M. ve diğerleriyle ahbaplık ettiğini sanmıştım. İşte yanıldığım ortaya çıkmıştı. Bazen kafam hiç çalışmıyordu.

Eve dönünce Ralph Merle'i arayıp Drake Patterson'un 1955 de verdiği vergi bayannamesini kontrol etmesini ve adamın açıktan kazandığı seksen bin doları bildirip bildirmediğini öğrenmesini istedim.

Sonra Jim Paradise'e telefon ettim. "Ben.. Shell... Bir şey var mı, Jim?"

-"Hayır. Yalnız ben dikkatli davranıyorum. Sen ne vaziyettesin Shell?"

-"Biraz malûmat edindim." Bu arada ağabeysinin namussuzluklarını anlatıp Jim'i daha fazla üzmeğe lüzûm yoktu. Aaron'un cenazesi daha kaldırılmamıştı. Yalnız bir şey sordum. "Jim, sen Horace Lorimer adında birinin adayı satın almağa çalıştığını söyledindi galiba?"

-"Evet."

-"Bana o adamı tarif etsene, Jim?"

Arkadaşım Horace'i tarif etti. Tombul yanaklarından filitreli sigarına kadar her şey benim Noel Babaya uyuyordu. "Tamam . Anlaştık. Peki sen onu ne zaman gördün? Geçen Pazar mı?"

-"Hayır daha önce de görmüştüm. Kendisi bir kaç defa Aaron'la konuştuydu. Neden sordun.

Shell?"

-"Biraz evvel kendisini gördüm. Adayı almak niyetinde olmadığını söyledi. Brea'yı satın almak için kimseyle konuşmamış. Daha doğrusu böyle iddia ediyor."

-"Yalan söylemiş. Buna neden lüzûm gördü acaba?"

-"Ben de bu fikirdeyim. Bir şey daha var. Adayı ağabeyine satan adamın Lorimer olduğunu biliyor muydun?"

-"Hayır, bunu şimdi duyuyorum. Adayı geri almak istiyorsa neden sattı dersin?"

-"Vergi kaçırmak için bu işi tertip etmiş. Gerisini sana yarın anlatırım. Maamafih istersen gece geç vakit de sana telefon edebilirim."

-"Hayır, hayır buna lüzûm yok. Yalnız senden bir şey rica edeceğim."

-"Söyle bakalım."

-"Ben Laguna'dan erken ayrıldım. Onun için bugünkü satış hesaplarını alamadım. Laguna'dan ayrılırken Eve'i gördüm ve kâğıtları almasını rica ettim. Zira yarın kapalıyız. Kâğıtları Eve'den isteyip bana getirirsen memnun olurum."

-"Olur. Zaten bu gece Claymore'a gidip Laurie'yi göreceğim."

-"Ben de şehire inip kâğıtları almağı düşünmüştüm. Fakat sonra vaz geçtim. Bir kaç kadeh içki içtim...." Sesinden yorgun olduğu anlaşılıyordu. "Aaron'un cenazesi yarın kalkacak. Ağabeyimin cesedini Beiglen Cenaze Evine teslim edecekler. Merasim saat birde . Cenaze merasimine gelecek misin, Shell?"

Cenaze merasimlerinden nefret ederim. Elimde olsa sadece kendi cenaze merasimime iştirak etmek isterim. Hattâ kâbil olsa bunu bile yapmam. Buna rağmen, "Sen bilirsin, Jim." diye mırıldandım. "Belki gelmemi istemezsin?"

-"Bilâkis Shell. Orada bulunman beni memnun edecek. Yani, rahatsız olmıyacaksan gel..."

Söz verip telefonu kapattım.....

* *

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Laurie, beni görünce, "Merhaba Shell Scott!" diye güldü. Genç kadının tebessümü içimi ısıtmıştı.

-"Bana 'Shell Scott' diye hitap etmene lüzûm yok. Arkadaş değil miyiz?"

-"Doğru. Haydi içeriye gel."

Hemen oturma odasına daldım. Laurie, "Bu gece boş musun?" diye sordu. "Yoksa birini takibe mi çıktın?"

-"Hem iş hem eğlence Laurie...Yalnız bu gece Jim'in evine uğramam lâzım. Onun için akşam yemeğini çok geç yiyebileceğiz."

Genç kadın, "Ziyanı yok," diye cevap verdi. "Bu seferlik seni affediyorum. Zaten karnım acıkmamıştı. Bir sandöviç yedim. Hoş bu arada beni unuttuğunu sanıyordum. Zira bu saate kadar beni aramadın."

Laurie'nin sırtında beyaz bir sabahlık vardı. Ayaklarına da kısa topuklu beyaz terlikler geçirmişti. Fakat saçlarını yeni yaptırmıştı sanırım. Yüzünü de boyamıştı. Yani bir elbise ve ayakkabı giydiği takdirde sokağa çıkabilirdik.

Geçip divana oturduk. Genç kadın Eve'in kâğıtları aldığını biliyordu. Bunları Jim'e teslim etmem lâzım geldiğini söyledim.

-"Çok mu acelen var, Shell?"

-"Fazla telaşlanacak bir şey yok yavrum."

Divanın üstünde bir kitap duruyordu. Alıp baktım. "Yoksa Proust mu okuyorsun, Laurie?"

Genç kadın Jim'in Laguna'daki söylediklerini hatırlıyarak güldü. "Hayır..Proust satranç hakkında eserler mi yazıyor?"

-"Orasını ben de bilmiyorum yavrum." Kitaba baktım. Emerson'un Denemeleriydi bu. "İşte fevkalâde bir eser."

Laurie, güldü."Sen galiba kitap okumaktan hoşlanmıyorsun. Kafanı değil vücûdunu geliştirmişsin."

Şaka yaptığını anlamıştım. Onun için gururla, "Geçen sene iki kitap okudum," diye atıldım.

Tebessüm etti. "Birinin ismini söyle bakalım."

-"Kolay..Tarzan adında bir adamdan bahsediyordu. İsmi de Tarzan'ın gizli hazinesi'ydi. İşte bunu okudum."

-"İspat et. Tarzan'ın gizli hazinesi neymiş?"

-"Jane."

Bir kahkaha attı. "Epey akıllısın, Shell."

-"Ben de Tarzana benziyorum yavrum."

Konuşmağa daldık. Bir ara Emerson'un denemelerinden bahsettiğimizi fark edip irkildim. Böyle şahane bir kadınla baş başa kalınca kitaplardan bahsetmek doğru muydu? Doğrusu kendi kendime şaştım.

Zaten artık kalkmam lâzımdı. Onun için, "İstemiyorum ama artık gitmeliyim," diye mırıldandım.

-"Tatlı tatlı konuşuyorduk."

-"Doğru."

-"Yarın beni arar mısın?"

-"Tabii."

-"Zaten bana bir akşam yemeği borçlusun."

-"Bunu ödemek bana büyük bir zevk verecek, Laurie."

Ayağa kalkmak için doğruldum. Fakat La-

urie bana çok yakındı. Dudakları hafifçe aralanmış gözlerimin içine bakıyordu.

Kollarımı uzatıp onu kendime çektim.Bundan daha tabii bir şey olamazdı. Hiç itiraz etmeden bana sokuldu. Beni yakan dudakları son derece yumuşaktı.

İnsanın aklını başından alacak bir buseydi bu. Manastıra çekilmiş bir adam bu buseden sonra binayı yakıp kaçardı. Üstelik ben öyle manastıra girecek tiplerden de değildim.Laurie, nefis bir mahlûktu. Damarlarında da kan yerine elektrik dolaşıyordu galiba. Bu kadın ısıtsa damarlarındaki elektrikle bütün bir mahalleyi aydınlatabilirdi.

-"Buraya bak," dedim. "Beni yakıp kavurdun. Sigortalarım attı. Kontak....."

-"Neden bahsediyorsun, Shell?"

-"Bilmiyor musun?"

-"Şey...Bir fikrim var..."

-"İşte ben de ondan bahsediyordum."

-"Ya?"

İçimi çektim. "Anladığın belli. Zaten bu dünyada en mühim şey anlayış ve...."

-"Şefkat mi?"

-"Hayır, değil."

-"Shell, konuşmaktan vaz geçip beni öpsen daha iyi olmaz mı?"

Hollywood gibi yerde bir çok güzel kadınla tanışmak normaldir. Ben bekâr ve çapkın bir erkeğim. Bu yüzden bir çok kadınla alâkam oldu. Bir çok nefis mahlûku öptüm. Yalnız Laurie'de bambaşka bir hava vardı. Bu dudaklar beni harap ediyordu. Oradan bir an evvel ayrılmam lâzım geldiğini biliyordum. Fakat ayrılamıyacağımı da anlamıştım. Sonunda da ayrılamadım tabii.

* *
*

Claymore'dan çıkınca yüzüme çarpan serin rüzgârla kendime gelir gibi oldum. Yarım blok kadar yürüdükten sonra arabamı öbür tarafa bırakmış olduğumu hatırlıyarak döndüm. Hızlı hızlı giderken aklım başıma geldi. Otele Jim'in kâğıtlarını almak için gelmiş, fakat bunları unutuvermiştim.

Saatime bir göz attım. İkiyi on geçiyordu. Her şeye rağmen tekrar Claymore'a girip ikinci kata çıktım. 213 numaralı kapının altından ışık sızıyordu. Demek Eve, henüz yatmamıştı. Tam vuracağım sırada kapı açıldı. Az kalsın Eve'in burnuna vuracaktım.

Genç kadın beni görünce hafif bir çığlık attı.

-"Affedersin, Eve tam kapıyı çalacaktım.."

Genç kadının gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Ödümü patlattın. Ben de tam çıkıyordum...."

Eve, koyu gri bir tayyör ve yüksek topuklu gri ayakkabılar giymişti. Elinde de ağızı büzülerek kapatılan cinsten büyük bir siyah çanta vardı. Siyah parlak saçlarını itinayla taramıştı. O çocuksu kâhküller de yine alnına dökülmüştü. Rimeli, pudrası yerindeydi. Dudaklarına da yine mercan rengi ruj sürmüştü.

Doğrusu çok cazip bir kadındı. Bazı erkeklerin başını kolaylıkla döndürebilirdi. Evet, nefis bir mahlûktu. Fakat benim için bir şey ifade etmiyordu o.

"Seni yakaladığıma memnunum," dedim. "Jim, sana uğrayıp Laguna'daki satışları gösteren kâğıtları almamı söyledi. Neredeyse unutacaktım."

-"Ne tesadüf? Ben de Jim'in evine gidiyordum. Bana uğrayacağını söylemişti. Fakat bu saate kadar aramadı."

-"Biliyorum. Bana söyledi. Sana daha evvel telefon etmeliydim. Ama aklımdan çıktı. Kusura bakma."

-"Ben kâğıtları bırakırım, Shell. Senin yo-

rulmana lüzûm yok."

Bir an Jim'in benim yerime Eve'i görmekle daha memnun olacağını düşündüm. Fakat sonra cenaze merasimini hatırladım. "Lüzumu yok, Eve. Kâğıtları bana ver. Zaten Jim, bu gece bir hayli üzgün."

-"Doğru." Hafifçe gülümsedi. "O halde boşuna giyinmişim..." Bu kadının her sözünde tuhaf şeyler gizliydi sanki.

Eve, "Bari içeriye gel," diye ilâve itti.

-"Peki, beş dakika oturayım."

Odaya girdik. Eve, köşedeki küçük Amerikan barı işaret etti. "İçki ister misin Shell?"

-"Evet, memnun olurum."

-"O halde kendine bir içki hazırla. Ben şimdi dönerim."

Eve yandaki odaya geçti. Kapıyı kapamadan evvel odadaki karyolayı fark ettim tabii. Demek orası Eve'in yatak odasıydı. İnşallah kadın rahat etmek için soyunup dökünüp karşıma çıkmazdı. Bara gidip bir kadehe buz ve viski koydum.

Neyse Eve, bir iki dakika sonra döndü. Allahtan soyunmamıştı. Sadece tayyörünün ceketini çıkarmıştı. Çantası da halâ elindeydi. Bundan bir deste kâğıt çıkartıp bana uzattı. "İşte Jim'in istediği malûmatlar burada. Bana da bir içki hazırla, Shell."

-"Olur." Bardaki şişelere bir göz attım. "Viski, Cin, Konyak."

-"Konyak soda içeyim. Jim'in martinisinden başka her şeyi içebilirim."

Sırıttım. "O martini çok kuvvetliydi, değil mi?"

-"Evet, kezzaptan farksızdı."

Küçük masanın üstündeki telefonu fark edince Eve'e baktım. "Jim'i aramama müsaade eder misin?"

Neyse Jim, daha yatmamıştı. Kendisinden özür dileyip yarım saat sonra geleceğimi söyledim. Sonra Eve'in yanına, divana oturdum.

İçkimden bir iki yudum alıp, "Horaca Lorimer'i tanıyorsun değil mi Eve?" diye sordum.

-"Uzun boylu, kırmızı suratlı, şişman bir adam mı?"

-"Ta kendisi. Tıpkı Noel Babaya benziyor."

Eve, bir kahkaha attı. "Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim ama tıpkı Noel Babaya benziyor." Konyağını içti. "Kendisi iki arsa satın aldı. Belki daha da alır. Parası çokmuş."

-"Kendisiyle Laguna'da tanıştın değil mi, Eve?"

Kalemle koyultmuş kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı."Şey..Onunla tanışalı bir sene oldu galiba. Neden sordun ?"

-"Lorimer hakkında ne biliyorsun?"

-"Açıkçasını istersen pek bir şey bildiğim yok. Yalnız konserve yaptığını duydum. Bebek maması galiba..." Yüzünü buruşturdu. "Mamafih işi iyi sanırım.Zira çok para sarfediyor." Gözlerini süzerek bana baktı. "Hoş parayı benim için sarfetmiyor. Zaten kendisi tipim değil."

Tebessüm ettim. "Kendisiyle nerede tanıştın?"

-"Geçen yaz. Aaron'la beraberdik.." Sustu. "Şimdiye kadar Aaron'u tanıdığımdan bahsetmedim değil mi? Aaron veya Alan'la ahbaptık... Fakat bunu kimseye söylemedim."

-"Yavrum, ben senin Aaron'la gezdiğini biliyordum zaten."

-"Bunu nereden öğrendin?"

-"Bu gece Lorimer'le konuştum o anlattı."

-"Aslında bunun bir ehemmiyeti yok, Shell. Fakat o gece Jim'in evine gelmem ve sonra Strip Poker oynamamız.." Yine gülümsedi. "İşte buyüz-

den Aaron'la ahbap olduğumuzu anlatmadım. Hakkında acaip şeyler düşünebilirdiniz."

Sesimi çıkarmadım.Kadın devam etti. "Aaron'la bir partide tanıştım. Hollywood'a yeni gelmişti o. Ben de o sırada modellik yapıyordum. Birbirimizden çok hoşlandık ve beraber gezmeğe başladık.Fakat Aaron, bir kadınla iktifa edecek bir tip değildi. Kendisi son derece çapkındı."

Eve'den fazla bir şey öğrenemedim. Genç kadın Lorimer'le Aaron'un birlikte bir iş yaptıklarını biliyordu. Fakat bunun ne olduğu hakkında bir fikri yoktu.

Eve, "Bana bu hususta bir şey söylemediler," diye sözünü bitirdi.

Böyle olduğunu ben de tahmin etmiştim. Yalnız bir şey dikkatimi çekmişti. Lorimer'le Eve'in anlattıkları birbirini tutuyordu.İçkimi bitirip doğruldum.

-"Bir içki daha istemez misin, Shell?"

-"Hayır, bir kadeh kâfi geldi, Eve."

-"Martini de içmez misin?" Güldü. "Jim'in partisinde epey eğlendik değil mi? Yazık parti kötü bir şekilde neticelendi."

-"Doğru."

-"Neyse bunları bırakalım, Shell. Neşeli şeylerden bahsedelim."

-"Haklısın Eve."

-"O partide epey eğlendiğimi saklamıyacağım. Yemek fevkâlâdeydi.Yalnız bir şeyi itiraf etmem lâzım." Kollarını kavuşturmuş, çekik yeşil gözlerini yüzüme dikmişti."Laguna'da pokerden bahsederken ben şaka yapmıştım. Böyle bir oyuna girmek niyetinde değildim."

Yutkundum.

-"Hattâ Jim, iskambilleri çıkardığı zaman bile bunu istemiyordum."

-"Hatırlıyorum. Seni kandırmak için epey

dil döktük. " Halbuki bunun aksi olmuştu.Eve rahat rahat oyunu kabul etmişti. Biz asıl Laurie yi kandırmağa çalışmıştık.

-"Nihayet cesaretimi topladım." Burun kanatları oynuyordu. Sık sık nefes aldığını fark ettim. "Fakat oyun başladıktan sonra sıkılmanın yersiz olduğuna kanaat getirdim. Neticede eğleniyorduk." Kollarını göğsünden çekip arkadaki yastığa yaslandı.

Eve'in isteyerek oyuna katılmasını hatırlamıştım. Bir an gözlerimin önünde pembe sütyenini çıkarıp atan kadın belirdi. Ben bunu düşünüp dururken başka bir şeyi fark ettim. İşte o zaman gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Eve, yatak odasına geçip ceketini çıkarmıştı. Gri renkteki ipek bluzu pek inceydi. Dik göğüsleri kumaşı yırtacakmış gibi itiyordu ve....Eve sütyen takmamıştı. İnce ipeğin altından göğüslerini rahat rahat görebiliyordum.

Doğrusu ne yapacağımı şaşırmıştım. Önce başımı salladım. Sonra gözlerimi kapatıp açtım. Yanılmış olduğumu ümid etmekteydim. Fakat yanılmamıştım. Eve, arkasına yaslanmış olduğu için göğüslerini iyice görebiliyordum.

-"Şey..Evet," diye kekeledim. "O gece çok eğlendik."

Bir şeyler söyleyip buradan kaçmak niyetindeydim. Fakat Eve, öne eğilince büsbütün afalladım. Genç kadın omuzlarını salladı, iri göğüsleri ince kumasın altında titredi.

Eve, pırıl pırıl parlayan yeşil gözlerini yüzüme dikmişti. Dudakları yarı aralıktı. Düzgün dişleri de kenetlenmişti. "Çok eğlenceliydi, Shell." diye fısıldadı. "Bilhassa ben utanmayı bir kenara bırakıp soyunmağa başlayınca...."

Kollarını havaya kaldırıp gerindi Sonra ellerini ensesinde kenetledi.Omuzlarını kımıldatıyor. manâlı manâlı beni süzüyordu.

Kadına baktığımı itiraf etmeliyim. Evet, bir kaç dakika evvel Laurie'den ayrılmıştım. Laurie Lee'yle diğer kadınlar başa çıkamazlardı. Yalnız budalalığa lüzûm yok. Sevdiği kızla evlenen bir delikanlı bile düğünden sonra kendisini bir çıplaklar kampında bulursa etrafına bakar. (Biz erkekler böyleyiz.) Hiç olmazsa göz ucuyla etraftaki çıplak kadınları süzer.

Hem benim kötü bir şey yaptığım da yoktu. Sadece bakıyordum.

Eve, mırıldandı. "Shell...Shell.."

-"Efendim?"

-"Neden biz..."

-"Evet?"

-"Neden biz o oyuna devam etmiyoruz sanki? Baştan başlamamıza bile lüzûm yok.Kaldığımız yerden devam edebiliriz.

-"Ne....Ne demek istiyorsun?"

Kıkır kıkır güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Hattâ iskambile bile ihtiyacımız yok. Zaten ben her şeyi kaybetmiştim. Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı."

Belki de Eve öyle sanıyordu.

Genç kadın, baygın baygın gülümsedi."Çok eğleneceğiz."

Ben yine yutkundum.

-"Haydi oynayalım."

Güç belâ kendimi toplıyarak, "Olmaz," dedim.

-"Olmaz mı?"

-"Evet."

-"O halde kabul ediyorsun. 'Evet' dediğine göre...."

Sözünü kestim. "Olmaz kızım. Olmaz!"

Birdenbire gözlerindeki ifade değişti. Buz gibi nazarlarla beni süzmeğe başladı. "Demek bu fikrimi beğenmedin?"

-"Yok, yok fevkâlâde bir fikir. Yalnız gitmem lâzım. İşim acele. Evet, gitmeliyim."

Eve, sesini çıkarmadı.Alt dudağını ısırıp duruyordu. Çekik gözleri de kısılmış adetâ birer çizgi haline gelmişti. Nihayet derin bir nefes aldı. "Pek alâ...Bir daha sana böyle bir teklif edecek değilim.Bundan emin olabilirsin."Durdu."Haydi git."

Çok kızmıştı. Dudaklarını ısırıyor ve kötü kötü beni süzüyordu. Yarısına kadar dolu olan içki bardağı yanındaydı. Birdenbire bunu kapıp konyağı yüzüme attı.

Kendisine vurmadım Bir kadına vurmam için fazla hiddetlenmem lâzımdı. Fakat bunu aklımdan geçirdiğimi itiraf etmeliyim. Cebimden mendilimi çıkarıp yüzümü sildim.Sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

-"Shell, rica ederim beni dinle."

Eve, fırlayıp yanıma geldi.Karşımda durdu. "Affedersin. Kendime hâkim olamadım...Şey..Özür dilerim."

Omuzumu silktim. Kurumlu bir tavır takınmış olduğumu ümid ediyordum.

-"Emin ol, Shell. Neden böyle yaptığımı ben de bilmiyorum. böyle kaçman doğru değil."

-"Kaçtığım yok."

-"Ne demek istediğimi biliyorsun Dost kalalım, Shell. Ne olur, beni affet."

Yine omuzumu silktim. "Pek alâ."

O zaman bu kadının benim için bir şey ifade etmediğini anladım. Eve'in yüzü güzeldi. Vücûdu da şahaneydi. Benim için mermer bir heykelden farksızdı o. Hattâ dördümüz strip poker oynarken neden heyecanlandığımı da şimdi anlıyordum. Yanımda Laurie olduğu için sinirlerim gerilmişti. Eve'e bakarken pek bir şey duymamıştım.

Belki de Laurie'nin yanında geçirdiğim tatlı saatler yüzünden Eve'e aldırmamıştım. Veya kadının içkiyi yüzüme atması ondan soğumama sebebiyet vermişti. Yalnız ne olursa olsun Eve'den hoşlanmıyordum. O tıpkı pili bitmek üzere olan bir cep lâmbasına benziyordu. Evet, yüzü de vücûdu da güzeldi. Fakat kadına manâ kazandıran şeyden eser yoktu onda. Dediğim gibi Eve, güzel bir heykeldi.

Eve'e tebessüm ederek kapıdan çıktım. Aşağıya inerek arabama atladım. Yol boyunca da Laurie'yi düşündüğümü itiraf etmeliyim.

* *
*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kâğıtları Jim'e verip onunla biraz konuştum. Sonra Spartan Apartmanına döndüm. Spartan Apartmanı Rossemore'un tam karşısındadır. Ben bazen arabamı binanın önünde bırakırım. Fakat garajlar ve park yerleri apartmanın arka tarafındadır. Bu yüzden de arabamı arka tarafa sürdüm. Cadillac'ı park edip indim ve olduğum yerde kala kaldım. Bir şey duymuş veya sezmiştim. Bunun ne olduğunu bilemiyordum. Lâkin düşünmenin sırası da değildi. Kendimi yere atarken sol kolumun altından 38'liğimi de cektim.

Daha ben beton zemine düşmeden ortalık aydınlandı ve korkunç bir patlama etrafta akisler yaptı. Otelin arkasındaki daracık geçitten ateş etmişlerdi. Silâh sesi çok gürültülüydü. Bu bir 45'lik olamazdı. Bana tüfekle ateş etmişlerdi sanırım.

38'liğin tetiğine asıldım. Alevi görmüş olduğum yere doğru kurşunları boşalttım.. Fakat birdenbire aklım başıma geldi. Elimi tetikten çektim. Belki de karşımda bir değil iki kişi vardı. Boş tabancayla yakalanmak hiç de hoş olmayacaktı.

Hafif bir gürültü oldu. Hepsi bundan ibaret. İnilti veya feryat duymadım. Otelden biri bağırdı. Işıklar yanınca etrafı iyice seçtim. Geçitin ağzında biri yatıyordu. Işıklar yanar yanmaz bir araba hareket etti. Lastiklerin çıkardığı sesi duydum. Demek arabadaki adam kontağı kapatma-

dan beklemişti.İş bozulunca da selâmeti kaçmakta bulmuştu.

Geçite koşup sola baktım. Bir arabanın kırmızı stop lâmbalarını görebildim. Hepsi o kadar.

-"Shell." Arkamdan biri sesleniyordu.

Bağırdım. "Polis çağır. Bana ateş ettiler. Serseriler arabayla Rossemore'a doğru gittiler." Bir kapı çarparak kapandı. Yerde yatan adama yaklaşıp yüz üstü çevirdim. Tüfek altında kalmıştı.

Bu serseriyi ilk defa görüyordum. Hâki rengi gömleğinde kırmızı iki leke vardı. Kurşunlarımdan biri ağzına isabet etmişti. Dudaklarıyla dişlerini paralayıp ensesinden çıkmıştı bu. Başının yana kaymasından bel kemiğinin tam boyun kısmından kırılmış olduğunu anladım.

Demek serseri bu yüzden bağıramamıştı. Kurşunu yer yemez ölmüş ve yere düşmüştü.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yutkunmak istedim.Boğazım da kurumuştu. Etrafıma bakındıktan sonra yine gözlerimi cesede diktim.

Ben böyle beklerken polisler geldi. Bana türlü türlü sualler sordular tabii. Ben dahil kimse ölen adamı tanımıyordu. Polis onun kim olduğunu öğrenecekti tabii. Göğsümden akan kanlar gömleğimi lekeliyordu. Tüfeğin mermilerinden biri köprücük kemiğimin biraz altından geçmişti. Hafif bir yaraydı bu neyse bu arada kemiğim kırılmamıştı. Biri yaramı sardı.

Ben polislerle cesedin başında dururken bir araba yaklaştı ve durdu.Wesley Simpson indi. Gidip cesede baktı. Sonra beni süzdü. Tekrar cesede baktı.

Nihayet yanıma yaklaştı. "Merhaba, Wes." dedim. "Aziz dostum."

İnler gibi bir ses çıkardı: "Uyumam lâzım geldiğini bilmiyor musun? Hem bu sefer ha-

kikaten uyuyordum. Buna ne dersin?"

-"Emin ol, Wes.. Ben....."

-"Rüya görüyordum. Sonra ne oldu biliyor musun? Telefon çaldı. Shell Scott, birini temizlemiş. İşte adam bana bunu söyledi. Ne cevap verdim, biliyor musun?"

-"Ne dedin?"

-"Şaka yapma dedim."

-"Özür dilerim, Wes." diye mırıldandım. "Uyuduğunu bilseydim adamın beni temizlemesine müsaade ederdim. Mamafih beni öldürselerdi seni yine de uyandıracaklardı."

-"Doğru. Fakat hiç olmazsa o zaman biraz eğlenirdim. Pek alâ, anlat bakalım."

Vaziyeti kısaca naklettim. Wes beni dinledikten sonra, "Gel," diye homurdandı. "Biraz da merkezde ifadeni alalım."

* *
*

Sabahın saat yedisinde Wes'e döndüm. "Biliyor musun, güneş ışığı gözlerimi kamaştırıyor."

Gülümsedi. "Evet, uykusuz kalınca böyle şeyler olur."

Wes'in odasında oturmuş kahve içiyorduk. İfademi almışlardı. Artık gidebilirdim. "Eh, bana müsaade bari evime gideyim."

-"Ben eve gidemiyeceğim. " Wes saatine baktı. "Biraz sonra vazifem başlayacak. " Pis pis güldü. "Gündüzleri yaptığıma vazife deniyor. Geceleri ise eğleniyorum. Onun için uyumağa vakit bulamıyorum."

-"Demek işini seviyorsun." diye mırıldandım. Ayağa kalkıp gerindim. Yaramı unutmuştum. Canım yanınca aklım başıma geldi."Kırk sekiz saat uyuyabilirim. Wes. Fakat artık sabah oldu.

Uyumama imkân yok."

Wes, uykusuzluktan şişmiş gözlerini bana dikip sırıttı. Ben, kapıdan çıkarken o halâ gülüyordu.

* *
*

Apartmanıma dönünce kahve pişirdim. Bir dilim de ekmek kızarttım. Üç fincan kahve içince biraz kendime gelir gibi oldum. Duş yapıp elbisemi değiştirdikten sonra divana oturdum. Yaramı ıslatmamak için duşun altında epeyi güçlük çekmiştim.

Bu arada polis öldürdüğüm adamın hüviyetini tespite muvaffak olmuştu. Cinayet suçundan hapise girip çıkmış bir sabıkalıydı. İllinois hapishanesinde uzun müddet kalmıştı. Serseri California'lı değildi. Üstelik şimdiye kadar California'da iş yaptığı da duyulmamıştı.

Feeney'i arayıp Da-Da Mamaları hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğini sordum. Polis adadan konservelerin M. W. Wilson'un depolarına yollanacağını öğrenmişti. Konserveler öğle üzeri yola çıkacaktı. Bunlar ancak öğleden sonra dörtte depoya teslim edilecekti. Feeney'i tekrar aramağa karar verip telefonu kapattım.

Saat onda Wesley Simpson beni aradı. "Yeni bir haber var, Shell. Micheal Grauschtunger'in cesedini bulduk sanırım. Biri toprağı kazıp serserinin ölüsünü gömmüş. Fakat acelesi olduğu için cesedi iyice örtememiş galiba. Zira adamın ayağının ucu dışarıda kalmış. Civarda oyun oynayan iki çocuk durumu fark edip anne ve babalarına haber vermişler. Uzun lâfın kısası cesedi morga kaldırdık."

-"Peki topraktan çıkarılan adamın Mickey

M. olmadığını mı sanıyorsun?"

-"Yok öyle bir şey demedim. Serseri sabıkalı olduğu için dosyaya baktık. Göğsünde bir bıçak yarasının izi kalmış. Sonra apandisitini de almışlar. Bunlar uyuyor fakat gerisi tahmin. Zira adamın yüzünü tanınmıyacak hale getirmişler. Yüzüne bir taşla vurmuşlar sanırım. Sonra parmaklarının derisini de yüzmüşler. Onun için hüviyetini kati olarak tespit edemedik."

-"Bu hesaba göre Mickey M'yi gömen adam ceset ortaya çıktığı takdirde bile onun tanınmıyacağından emin. Zira cesedin kime ait olduğu anlaşılırsa iş karışır. Oldürülen adamın kimin hesabına çalıştığı ortaya çıkacaktı."

Aklıma bir şey gelmişti. "Wes ben o sıskaya ateş ettim. Vücûdunda bir kaç tane 32'lik kurşun olması lâzım. Onları çıkarıp...."

-"En zor tarafı da bu ya, Shell....Biri o kurşunları çoktan çıkarmış. Mickey M'nin vücûdunu boydan boya yarmışlar. Kurşunlar ortada yok."

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Wes, "Morga gel," diye homurdandı. "Belki sen cesedin hüviyetini tespit edebilirsin. Fakat aç karnına gelmeni tavsiye ederim. Karşılaşacağın manzara hiç de hoş değil."

* *
*

Allahtan midem sağlamdır. Cesetlere bakmasını sevmem, fakat Wes'in bana gösterdiği ölü gibisine de hiç rastlamadığımı söylemeliyim. Adamı parça parça etmişlerdi. Yüzü ve vücûdu tanınmayacak haldeydi. Onun Mickey M. olduğunu iddia ederek morgdan ayrıldım.

Öğle yemeğinden evvel Ralph Marle'e uğradım. Bir kaç dakika konuştuk ve bir hayli yük-

sek olan ücretini ödedim. Bu arada Drake Patterson'un 1955 yılında açıktan aldığı seksen bin doları da vergi beyannamesinde göstermiş olduğunu öğrendim.

Bir lokantaya girip bonfile ve sote sebze yedikten sonra apartmanıma döndüm. Saat henüz yarımdı. Jim'i arayıp olanları anlattım.

Arkadaşım bir ıslık çaldı. "Demek sıskayı iyice doğramışlar?"

-"Amatör bir operatörle bir sadist bıçakları kapıp Mickey M'yi parça parça etmişler gibi geldi bana."

-"Bu iş gittikçe karışıyor."

-"Öyle. Gelip seni almamı ister misin, Jim?"

-"Hayır, saat bire on kala Beiglen'de buluşalım."

-"Pek alâ."

-"Orada görüşürüz." Arkadan bir ses aksetti. Fakat Jim, konuştuğu için bunun ne olduğunu anlıyamadım.

-"Allaha ısmarladık," diyerek telefonu kapattım. Duyduğum sesin ne olduğunu düşünmeye başladım. Nihayet aklım başıma geldi. Biri Jim'in zilini çalmıştı. O silofona benzeyen ses zile aitti. Peki Jim'i görmek isteyen kimdi, her halde arkaşımın beklediği biri vardı. Zaten kendisi bana bir şey söylememişti.

Düşünmekten vaz geçip buz dolabından küçük küçük kesilmiş karidesleri çıkardım. Bunları akvaryumlardaki balıklara attım. Akvaryumlardan birinde renkli Guppi balıkları vardır. Büyüğünde ise açık yeşil renkli Cambomba'lar. Bir müddet onların karidesleri yemelerini seyrettim. Sonra apartmandan çıkıp arabama atladım.

Beiglen Cenaze evine gidiyordum.

* *
*

ONALTINCI BÖLÜM

Biri org çalıyordu. Kasvetli müzik cenaze evinin açık kapısından dışarıya yayılıyordu. Cadillac'ı köşeye park edip indim.

Saat bire çeyrek vardı. Merasim birde başlayacaktı. Orgdan nefret ederim. Zaten orglarla daima acıklı ve kasvetli havalar çalınır. Buna da tahammülüm yoktur doğrusu.

Mermer merdivenleri çıkıp içeriye girdim. Salon serindi. Etrafıma bakınmama rağmen Jim'i göremedim. Gidip küçük kilisenin yanında beklemeye karar verdim. Her halde Jim de oraya gelecekti.

Tabutu kiliseye sokmuşlardı.Etraf çiçek içindeydi. Bir kaç kişi oturmuş merasimin başlamasını bekliyordu. Fakat Jim, ortalıkta yoktu.

Birdenbire Jim'le konuşurken kapının çalındığını hatırladım. Belki de biri bir paket getirmişti. Buna ehemmiyet vermem doğru değildi. Fakat nedense bir türlü unutamıyordum bunu.

Çıkıp bir telefon buldum ve Jim'in numarasını çevirdim. Telefon çaldı, çaldı. Fakat cevap veren olmadı. Belki de Jim, arabasına atlayıp yola çıkmıştı. Fakat benim bekleyecek halim yoktu. Koşup otomobilime bindim. Son sür'atle Sunset Strip'e çıktım. Jim'in evinin önüne gelince arabayı durdurup atladım. Kapıyı bile kapamamıştım.

Tahta merdiveni ikişer üçer atlıyarak çıktım. Rampaya gelince durakladım. Acaip bir his-

se kapılmıştım. Artık acele de etmiyordum. Yaklaşıp kapıyı ittim.

Kapı kilitli değildi. Ağır ağır açıldı.

İşte o zaman hakikati anladım.

Jim'i görmemiştim ama durumu biliyordum.

Kapı bir yere dayanıp kalmıştı. Daha fazla açılmayacağını hissetmiştim. Yan yan kapının aralığından içeriye girdim. Jim yerde, kapının arkasında yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Beyaz gömleğinin ortasında kırmızı bir leke vardı. Dudağının kenarından süzülen kanlar da şakağına doğru akmıştı.

Yanına çömelip elimi alnına dayadım. "Jim. Jim."

Cildi ılıktı. Nihayet dudakları kımıldandı. Gözleri aralandı.

-"Jim!" Sesim odada akisler yaptı.

Arkadaşım bana bakıyordu. "Kendini yorma," dedim. "Nasıl olsa kurtulacaksın. Kımıldama." Kalkıp telefona koştum. Santralin numarasını çevirdim, polis ve bir can kurtaran yollamalarını söyledim. Adresi de verdim. Santraldaki kız adresi tekrarlayınca telefonu kapattım.

Tekrar Jim'in yanına çömeldim. "Her şey düzelecek, dostum.... Can kurtaran yola çıktı bile. Çabucak iyileşeceksin." Fakat için için bunlara inanmıyordum. Kendi kendime küfrediyordum. Dikkatsizliğim yüzünden Jim'i vurmuşlardı.

Dudaklarını kımıldattı. Ağızını açtı.

-"Sakın konuşma," diye tenbih ettim. "Yorulma."

O halâ konuşmağa çalışıyordu. Bir taraftan da ağzından kan geliyordu. Eğilip gömleğine baktım. Galiba kurşun sol ciğerine saplanmıştı.

Jim, inilder gibi bir ses çıkardı. Arkada-

şımın bayılana veya ölene kadar konuşmağa çalışacağını biliyordum. Bana kendisini vuran şahsın kim olduğunu söylemeğe çalışıyordu.

Onun işini kolaylaştırmak için, "Bir kelime söyle Jim," diye mırıldandım. "Katili tanıdınsa ismini söyle. Bu kadarı yeter."

Jim'in gözleri büyüdü. Bütün gücüyle nefes almağa çalışıyordu. Rengi iyice solmuştu. Konuşabilmek için kendisini zorluyordu. Nihayet çok hafif bir sesle konuştu. "Beni vuran erkek değildi...."

* *
*

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Jim, gözlerini kırpıştırdı ve son gücüyle, "O.. dedi. "O.... Lor....." Sonra hareketsiz kaldı. Fakat gözlerini kapatmıştı. Onun için ölmediğini anladım. Ölseydi gözleri açık kalacak ve camlaşacaktı.

Nabzını yokladım. Hafif olmakla beraber çarpıyordu. Sonra sirenleri duydum. Jim'in sözlerini düşünüyordum. 'O... Lor...' demişti. Galiba 'O Lorimer'di,' diyecekti. Adamın Noel Babaya benzeyen yüzü gözlerimin önünde belirdi. Lorimer'in nazik konuşmasını hatırladım. Lorimer'in katil olmasına imkân yoktu. Fakat ben şimdiye kadar imkânsız olan bir çok şeyle karşılaşmıştım.

Sonra aklım başıma geldi. Arkadaşım, "Beni vuran erkek değildi," demişti. Bu hesaba göre katil Lorimer değildi. Katil kadın olduğuna göre Lou'yla adamlarının üzerinde durmam da lüzûmsuzdu. Bu işe karışmış olan iki kadın vardı. Biri Laurie, biri de Eve'di. Sonra Alexandria'nın dört modeli vardı, Fakat ben o dört kadınla konuşmamıştım. Aaron ve Jim'in de onlarla ahbaplık ettiklerini görmemiştim. Belki de katil tanımadığım, bilmediğim bir kadındı.

Ben böyle düşünürken can kurtaran ve polis arabası geldi.

Cadillac'ın tentesini açıp sür'atle yola koyuldum. Yüzüme çarpan rüzgârın beni diriltece-ğini sanıyordum. Uykusuzluktan gözlerim yanı-yordu. Sol omuzum tutulmuştu. Göğsüm sızlıyor-du.

Jim'i hemen can kurtarana nakledip plazma vermişlerdi. Her halde şimdi arkadaşım hastahane-nin ameliyat salonundaydı. Belki yaşayacak, belki de ölecekti. Fakat bunu şimdiden tahmin etmeye imkân yoktu.

Polise Jim'in sözlerini tekrarlamıştım. Fakat halâ Jim'in Lorimer'i kasdettiğini sanıyor-dum. Acaba arkadaşım 'Lor' mu demişti yoksa 'Lori mi? Düşündükçe kafam karıştı. Bu işin i-çinden çıkmama imkan yoktu."

Wilshire Bulvarına çıkmıştım. Nereye git-tiğimi ben de bilmiyordum. Kafamdan türlü tür-lü şeyler geçiyordu. Sağ tarafta büyük dükkânlar vardı. Bir ara birine gözüm takıldı. 'La Brea Mobilya Salonu' O zaman Brea adasını hatırla-dım.

Standish apartmanı bir blok ilerideydi. Horace Lorimer orada oturuyordu. Şişko namus-suzun biriydi. Fakat katil olduğunu pek sanmıyor-dum. Ben böyle dalgın dalgın giderken birden-bire sarsıldım. Aklıma müthiş bir şey gelmişti. Gayri ihtiyarı frene basmışım.

Sür'atle giden Cadillac kaydı. Arkamdan korna sesleri aksetti. Bu arada bir araba da ça-murluğuma bindirdi. Adamın biri otomobilinden kafasını çıkarmış bana küfrediyordu.

Fakat bunlara aldıracak halde değildim. Ca-dillacı park edecek bir yer arıyordum. Nihayet köşede durdum. Yanımdan siyah bir Buick geç-ti. Yüzü bembeyaz olmuş bir adam yumruğunu sallıyarak bana bağırdı. Oralı bile olmadım. Ka-famı kurcalan şeyi halletmeye çalışıyordum.

Jim'in cenaze merasimini unutmuştum. Lorimer, kendisini vergi belâsından kurtardığı için Aaron'a elli bin dolar vermişti. Bu arada da Aaron adaya sahip çıkmıştı. Fakat Lorimer tekrar adayı almak isteyince Aaron bunu reddetmişti. Demek Aaron Paradise, bu adayı bırakmak istememişti. Bu yüzden de hayatını tehlikeye atmıştı. Zira karşısında Lou ve Mickey M. gibi serseriler olmasına rağmen Aaron adayı satmaya yanaşmamıştı.

Peki neden Brea adası bu kadar mühimdi? Los Angeles'liler Brea adasının nerede olduğunu bilmeyebilirler. Fakat bu kelimeyi duymuş olan çoktur. Hatta Los Angeles civarında Brea adında bir şehir vardır.

Ispanyolca bir kelimedir bu. Ralph Merler'in sözleri aklıma geldi. O Brea adasının bir zamanlar İspanyollara ait olduğunu söylemişti. Brea, katran manâsına gelir.

Fakat katranı petrol kelimesinin yerine kullandıklarını da çok duydum.

Bilhassa Los Angelesliler petrolden bahsedersen 'Katran' kelimesini kullanırlar. Bunun da sebebi var tabii. Katran çıkan yerde petrol bulunması ihtimali vardır. 1890 da California'nın meşhur Le Brea Katran kuyularından petrol fışkırmış. Bir iki sene içinde de o mıntıkada binlerce kuyu açılmış. Bu işe de Daheny adında biri sebep olmuş. Petrol arayan adam bir gün Los Angeles de dolaşırken sokaktan geçen bir arabadaki katran fıçılarını görmüş. Arabacıya bunun nereden geldiğini sormuş. Arabacı da "La Brea Katran kuyularından," demiş.

Doheny'le ortakları Le Brea'ya gidip kuyu açmışlar ve daha elli metreye varmadan petrol fışkırmış.

Aaron Paradise, babasından kalan parayı

petrol işinde batırmıştı. Jim, onun jeoloji ve petrol mühendisliği tahsil etmek üzere üniversiteye gittiğinden bahsetmişti. Her halde Aaron da herkes gibi Doheny hikâyesini biliyordu ve Brea nın ne mânaya geldiğini de öğrenmişti.

Belki de Brea adasında hakikaten petrol vardı. Aaron'un işçilerle adaya gidip o kulübeyi yaptırmış olduğunu hatırladım. Jim, bana kulübenin yan tarafına gizlenmiş boruları da göstermişti. Belki de Aaron adada petrol aramıştı.

İşte bunları düşünce tekrar Horace Lorimer'le görüşmem lâzım geldiğini anladım. Fakat daha önce başka biriyle konuşmak istiyordum. Daha aradığım adamın adını bile bilmiyordum. Fakat telefon rehberinin meslekler kısmına bakınca hemen istediğim gibi birini buldum.

On dakika sonra Klein Farlein Petrol Araştırma Şirketinin kapısından içeriye giriyordum.

Ed Klein, altmış yaşlarında iri yarı bir adamdı. Yüzü güneşten iyice koyulaşıp meşin gibi bir renk almıştı. Açık havada fazla dolaşan bir tipti o.

İşi üstü kapalı bir şekilde anlatabilirdim. Fakat kaybedecek vaktim yoktu. Onun için durumu izah edip "Brea adasında petrol olabilir mi?" diye sordum.

Adam masasının gözünü açıp bir püro çıkardı. Bunun ucunu ısırıp koparttıktan sonra tükürdü. "Ben senelerden beri petrol ararım, Mr. Scott. Petrolün nerede bulunacağı pek belli olmaz. Hattâ şöyle bir söz verdir. 'Petrolü tesadüfen bulursun'" Bir kirbit çıkarıp pürosunu yaktı. "Fakat anlattıklarınıza bakılırsa oraya bir kuyu açmışlar. Lütfen o boruları bir kere daha tarif eder misiniz?"

Aklımda kaldığı kadarını anlattım.

–"Demek adada bir Noel ağacı var, Mr.

Scott. Evet, orada bir kuyu açılmış olduğu anlaşılıyor."

-"Noel Ağacı nedir? Bunu kısaca izah eder misiniz?"

Gülümsedi. "Kuyunun üstünde kalan boru ve valflara Noel Ağacı denir. Bunların sayesinde petrolün akışını temin edersiniz. İsterseniz valfları kapatır, petrolün çıkmasına mani olursunuz." Elleriyle havada çizgiler çizdi. "En altta kalın borular vardır. Buna bir iki valf bağlanır. Üstte kalan borular daha incedir. Bu madeni bir Noel Ağacına benzer."

Durum anlaşılmıştı. Jim'le gördüğümüz şey hakikaten öyle bir ağaca benziyordu.

Klein, "Peki, ağacı neden gizlemiş?" diye sordu. "Kuyuyu saklamava mı çalışıyormuş?"

-"Evet, öyle sanırım. Fakat bunu başaramamış."

-"Bir Noel Ağacı öylę kolay kolay saklanamaz, Mr. Scott."

-"Haklısınız. Borular yerden iki buçuk, üç metre yükseklikteydi galiba. Bunları saklamak için elinden geleni yapmış olacak. Mr. Klein, petrol bulununca, kuyudan fışkırır değil mi?"

İçini çekti."Artık öyle petrol fışkırmıyor. Böyle şeyler eskiden olurdu. Zira petrol gaz tazyikiyle topraktan fışkırırdı. California'da artık buna imkân yok. Petrolü çıkarabilmek için pompalamak icap ediyor. Ama belki de o adada petrol fışkırıyordur. Belki orada tazyik fazladır."

Adam arkasına yaslandı. "Petrolün fışkırmasını seyretmek kadar zevkli bir şey olamaz. Vaktiyle bir kaç kuyumdan petrol fışkırdıydı. Emin olun insan o anda para filân düşünmüyor. Büyük bir zafer kazanmış gibi oluyorsunuz. Düşünün..... Toprağı ellerinizle kazarak petrolü buluyorsunuz." Yüzüme baktı. "Her halde bu sizin

için bir şey ifade etmiyor?"

-"Bilâkis." Gülümsedim. O da tebessüm etti. Ona bakarken Drake Patterson'u hatırlamıştım. İşlerini seven çalışkan ve sebatkâr insanlardı onlar.

Klein, "Petrol fışkıran bir kuyu görmek isterdim," diye mırıldandı. "Hattâ bir adada bile olsa...."

Saatime bir göz attım. İki buçuğa geliyordu. Bu hesaba göre güneşin batmasına daha altı saat vardı. Hava sekiz, sekiz buçuktan evvel kararmıyordu. "Brea'ya gelmeniz beni çok memnun edecektir. Bir kere o borulara bakın ve bana fikrinizi söyleyin. İstediğiniz ücreti vermeğe hazırım. Bugün gidebiliriz."

Pürosunun ucunu ısırdı. "Enteresan bir işe benziyor. Onun için elli dolar kâfi."

Beş dakika sonra kalktım . Jim'in teknesiyle gitmemizi teklif etmiştim fakat Ed Klein, bunu pek ağır bulmuştu. Altı arkadaşının deniz uçakları olduğunu söylemişti. Hazır olunca ona telefon edecektim. Beni Newport Beach'ın yakınındaki Balboa'dan alacaktı. Ben tekneyle oraya gidecektim. Klein de deniz uçağıyla inip beni alacaktı.

Tam kapıdan çıkacağım sırada durakladım. "Şey....."

Klein, beni süzdü. "Ne var?"

Aklıma bebek maması yapan haydutlar gelmişti.

Klein'e durumu anlattım ve, "Bu işi başka bir güne bırakalım," diye teklif ettim.

Klein, güldü. "Siz böyle küçük şeylerden çekinecek bir tipe benzemiyorsunuz, Mr. Scott."

-"Küçük şey mi? Adada en az bir düzine goril var. Belki de daha fazla."

Klein, bir kahkaha attı. "Oğlum ben 1917-1918'de Hogtown'daydım. Açılan büyük kuyulardan

petrol fışkırıyordu. Herkes para hırsına kapılmıştı. Seninle bir şişe viskisine iddiaya girişebilirim. Benim kadar cesaret görmüş olmana imkân yok. Hogtown tutuştuğu zaman ben on sekiz yaşındaydım. İlk vurulduğum zaman da on dokuzundaydım. Kazara bir serseriye çarptım. Bu yüzden içkisi yere döküldü. Onun üzerine adam beni vurdu. Yere yuvarlandım. Fakat sonra ayağa kalkarak onu temizledim." Pürosunun külünü silkti. "Adaya gitmek istiyorsan seninle gelirim."

Adeleli kollarına, geniş omuzuna ve parlak gözlerine baktıktan sonra gülümsedim. "Bu vaziyette gitmezsem ayıp olur. Bir aksilik çıkmazsa bir, iki saat sonra telefon ederim."

-"Olur." Ayaklarını masaya dayadı. Ben de kapıdan çıktım.

* * *

Horace Lorimer, apartmanında yoktu. Onun nerede olduğunu anlıyabilmek için on dolar ve yirmi dakika zaman sarfettim. On doları alan kapıcı Lorimer'in bir saat evvel Siyah Lincoln Continental arabasına binerek ayrıldığını söyledi. Sonra Horace'in sık sık Purple Room barına gittiğini ilâve etti. Neyse başka para istemeden bana barın adresiyle araba plâka numarasını verdi.

Purple Room, Wilshire'a açılan sokaklardan birindeydi. Ben o zamana kadar bu bara gitmemiştim. Hattâ önünden geçtiğimi bile hatırlamıyorum. Yalnız Lorimer'in siyah Continental'ini kapıda görünce sevindim. Bir blok ileride arabamı durdurdum. Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Dayak yemiş gibiydim. Her tarafım sızlıyordu. Gözlerimi açmak istemiyordum. Kabil olsa oracakta uyuyacaktım. Fakat kendimi zorlıyarak gözlerimi

açtım. Uzun uzun esnedikten sonra arabadan inip Purple Room'a gittim.

Purple Room, acaip bir yerdi. Kapıdan girer girmez şaşırdım. İçerisi bir mezar kadar karanlık değildi belki.Fakat yine de göz gözü görmüyordu. Yalnız hafif sesler duyabiliyordum. Sonra piyanonun çaldığını da fark ettim. Rahatsız olmuştum.Yalnız bunun sebebini de bilmiyordum.

Nihayet gözlerim karanlığa alıştı. O zaman masaları ve oturmuş içki içen insanları gördüm. Piyano sağ taraftaki köşedeydi. Tam karşıda da bir Amerikan bar vardı. Mor ceketler giymiş iki barmen sandalyelerde oturan müşterilere hizmet ediyordu. Burasının alelâde bir kokteyl salonu olduğuna kanaat getirdim. Hattâ barmenlerden birini de tanımıştım. Adı Jerry'di galiba.

Onunla iki sene evvel başka bir barda karşılaşmıştım. o sırada San Fransisco'da bir iş tâkip ediyordum. Bir gün yolum bir bara düşmüştü. Jerry'i orada görmüş ve barda içki içip onunla ahbaplık etmiştim.

Tam bara giderken durakladım. Zira Eve Angers'i gördüğümü sanmıştım. Tekrar baktım. Piyano'yla durduğum yerin arasında kalan masalardan birinde iki kadın oturuyordu. Arkası bana dönük olan siyah saçlısını Eve sanmıştım. Diğeri ise acaip bir mahlûktu. Beyaza yakın sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Yalnız bu saçlar dumdüzdü ve acı bir peruka gibi cansız duruyordu. Kadın bir hayli zayıftı. Bovasız dudakları bir çizgi gibi duruyordu. Yüzü kemikliydi. Nedense bana bir kuru kafayı hatırlattı. Titredim. Bu kadının yüzüne bakan insan muhakkak korkuyla ürperirdi.

Güç belâ bara gittim. Sebebini bilmiyordum ama sinirlerim bozulmuştu. Bir de beni ta-

nıyan insanlara gözükmek istemiyordum. Artık siyah saçlı kadının yüzünü seçebiliyordum. Eve'di o. O hortlağa benzeyen kadın Eve'e bir şeyler anlatarak neşeli neşeli gülüyordu.

Başım ağrıyordu. Yaram da yine sızlamaya başlamıştı. Belki de uykusuzluktan hayâl görmeye başlamıştım. Belki de Eve'le o hortlak burada yoklardı.

Etrafıma bakındım.Kadınlar, erkekler masalara oturmuşlar konuşup içki içiyorlardı. Yani ortada anormal bir şey yoktu. Biraz dikkat edince yanıldığımı anladım. Evet, herkes oturuyordu ama yine de bir gariplik vardı. Masalarda ya kadınlar ya da erkekler vardı. Yani bir erkekle bir kadının baş başa oturduklarını görmedim.

Masalarda çift çift kadınlar vardı. Hattâ üçlü gruplar bile evcuttu. Erkekler de aynı şekilde baş başa oturuyorlardı. Horace Lorimer'de piyanonun yanındaki masadaydı. Önünde pembe bir kokteyl vardı. Eğilmiş dikkatle piyano çalan adama bakıyordu.

Piyanist de Horace Lorimer'e tebessüm ederek şarkı söylüyordu.Hele şarkının sözlerini duyunca büsbütün sinirlendim.

Dönüp bara yaklaştım.Jerry, kadehleri parlatıyordu. Kendisine başımla işaret ettim. Önce kaşlarını çattı fakat beni tanıyınca gülümsedi.

Piyanonun karşısında kalan tarafta mor kadife perdeli bir kapı vardı. Başımla kapıyı işaret ettim. Jerry anladığını göstermek için göz kırptı.

Gidip kapıyı açarak salondan çıktım. Boş bir odaya girmiştim. Sadece bir köşeye iskemleler yığılmıştı. Karşı tarafta da iki kapı vardı. Bunlardan birinin üstünde 'Erkekler' diğerinde ise 'Kadınlar' yazılıydı. Her halde müşteriler burala-

ra girip biraz istirahat ediyorlardı.

Bir kaç dakika sonra Jerry yanıma geldi. Kapıyı kapatıp, "Sen Shell Scott'sun değil mi?" diye sordu. "Yanılmıyorum zannederim?"

-"İyi bildin Jerry."

-"Aradan iki sene geçti."

Güldüm. "Doğru. Halâ açıktan para kazanmaktan hoşlanıyor musun?"

Tebessümü bütün yüzüne yayıldı. "Huyumu biliyorsun."

-"On dolar işine yarar mı?"

-"Karşılığında ne istiyorsun?"

Kapıyı aralayıp, Horace Lorimer'i işaret ettim. "Piyanonun yanında oturan adamı tanıyor musun?"

-"Şişkoyu mu soruyorsun? Tabii. Adı Lorimer. Ne olacak?"

-"Kendisi sık sık buraya gelir mi?"

-"Evet, burasını pek sever. Fakat ben Lorimer'le karısını San Fransisco'dan tanıyorum. O zamanlar Lupo'da çalışıyordum. Sen Lupo'yu hatırlıyacaksın."

Bar gözlerimin önünde canlandı. Jerry'le Lupo'da karşılaşmıştım.

Jerry, "Lorimer sık sık geliyor," diye devam etti. "Fakat son hafta içinde bir kaç defa da karısını getirdi..."

-"Karısı mı? Demek Lorimer bu hafta karısıyla bara geldi."

-"Evet, Gerda'yı bir kaç defa burada gördüm. Fakat hiç bir zaman aynı masada oturmazlar. Şimdi de ayrı masalardalar." Esnedi....Zenginlerin tuhaf huyları Jerry'in canını sıkıyordu galiba.

-"Kadın şimdi burada mı?" Lorimer bana karısının adını Gerda olduğunu söylemişti. Fakat adam karısının San Fransisco'da olduğundan bah-

setmişti.

Jerry esneyerek, Eve'in oturduğu masayı işaret etti. O hortlağı gösteriyordu. "İşte Gerda orada."

Kadın çok korkunçtu doğrusu. "Yüzüne bakılacak bir şeye benzemiyor." dive mırıldandım.

Jerry kaşlarını çattı. "Domuzlara kim bakar."

Birdenbire iki sene evvel Lupo'da olan bir hadiseyi hatırladım. Barın garsonlarından biri kıskançlığa kapılarak başka bir genci öldürmüştü. Jerry'nin Lorimer'i o bardan tanıması önce garibine gitmişti. Fakat Purple Room'un Lupo'dan pek farklı bir yer olmadığını düşününce bu işte bir acaiplik görmedim.

Yalnız bir şeyi anlamamıştım. Eve Angers'in Gerda'nın masasında ne işi vardı? Sonra Eve gibi bir kadının böyle bir yere gelmesi de tuhaftı.

Lorimer, kadehindeki pembe içkiyi içip ayağa kalktı. Galiba tuvalete gidiyordu.

-"Jerry," dedim. "Kimseye görünmeden çıkmak için arka kapı var mı burada?"

-"Tabii arka kapı araba parkına açılır. Bazı müşteriler içeriye girerken gözükmek istemiyorlar da....."

-"Bana o kapıyı gösteriver."

Lorimer, durmuş Gerda'yla konuşuyordu. Sonra Eve'de bir şey söyleyip kadife perdeli kapıya doğru yürüdü. Cüzdanımdan bir on dolarlık çıkartıp Jerry'e uzattım. Birlikte odanın karşı tarafına geçtik. Jerry, o zamana kadar fark etmediğim kapıyı açtı. Ben dışarıya çıkarken, "Beni burada görmedin, Jerry." dedim. "Bugün bara gelmedim."

-"Tamam."

Kapıyı kapatırken Lorimer de odaya gir-

mişti. Ben araba parkına çıkmıştım. Burada on, on iki araba vardı. Eve'in beyaz Thunderbird'i de kenarda duruyordu. Parktan çıkıp yola saptım. Cadillac'ıma bindim.

Yirmi dakika sonra Lorimer, barın ön kapısından çıktı. Yalnızdı. Şişkonun arabasını getirdiler. Lorimer arabaya binip Wilshire'in yolunu tuttu. Ben de peşine takıldım tabii. Lorimer Continental arabayı Standish'in köşesinde bırakıp apartmana girdi. Ben otomobilimi park edip içeriye dalana kadar o gözden kaybolmuştu. Asansöre baktım. En üst'kata çıkmıştı.

Asansör geri gelince hemen bindim. Ve üst katın düğmesine bastım. Bir taraftan da düşünüyordum. Kafamdan türlü türlü şeyler geçiyordu. Asansör durdu, kapıları açıldı. Lorimer'in dairesine giderek zile bastım.

Kısa bir muddet sonra kapı açıldı.

Evet, kapı açıldı ve ben donup kaldım. Zira karşımdaki Horace Lorimer değildi.

Yutkundum. Karşımda açık yeşil bir keten elbise giymiş uzun boylu, güzel vücütlu bir kadın duruyordu. Elbisenin rengi gözlerine uymuştu.

Saçları da beyazımsı sarı değildi Tam aksine simsiyahtı.

Evet, karşımda duran kadın Eve'di.

* *
*

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Böyle bir şey beklemediğim için aptallaşmıştım tabii. Zaten son saatler zarfında başıma epey şey gelmişti. Belki de bu yüzden kafamı toplayamadım. Gözlerimi dikmiş şaşkın şaşkın Eve'e bakıyordum.

Eve de şaşırmıştı. Fakat o kendisini hemen topladı. "Shell, ne yapıyorsun burada?" diye sordu. "Ne istiyorsun?" Kadının sesi epey kısıktı. Hem biraz çekinerek konuşmuş gibi gelmişti bana.

Bir şey söylemedim. Sadece kapıyı iterek ardına kadar açtım. Onun üzerine dönüp oturma odasına doğru yürüdü. Lorimer'le bir gece evvel oturduğumuz krem rengi divana doğru gitti. Pardesüsü divanın üstünde duruyordu. Büyük siyah çanta da eflatun halının üstündeydi.

Cesaretlenmişti galiba. Zira daha yüksek sesle ve çabuk çabuk konuşmağa başladı. "Buraya gelmene çok şaştım doğrusu. Yani seninle burada karşılaşmak tuhafıma gitti. Ben de Horace'ı görmeğe gelmiştim. Bu apartmana ikinci gelişim bu. Horace'a bir şey sormak istiyordum. İşte bu sırada sen kapıyı çaldın." Divanın yanında durup eğildi. Siyah çantayı alıp bana döndü.

Yaklaşıp kadının karşısında durdum. Aramızda yarım metre kadar bir mesafe vardı. Eve, çantanın kordonlarını çekiştirip duruyordu. Nihayet çantayı açmağa muvaffak oldu. Tam elini çantanın içine soktuğu sırada Horace Lorimer de yandaki kapıdan içeriye girdi. Adamın sırtında sır-

ma ve boncuk işlemeli şahane bir sabahlık vardı. Buna ropdöşambr dememe imkân yok. Beyaz satenin üstündeki renk renk pullar ve boncuklar insanın gözünü alıyordu. Onu gören Uzak doğudan gelmiş bir prens sanabilirdi. Fakat insan yüzüne bakınca fikrini değiştiriyordu. Bu tombul pembe yüzün uzak doğuyla ilgisi yoktu.

Döner dönmez, beni gördü. Donup kaldı. Sonra bir çığlık attı. Bu son derece tiz bir çığlıktı. Ancak bir kadın böyle bağırabilirdi. Lorimer, hemen dönüp dışarıya kaçtı.

Aynı anda aklım başıma geldi. İçimden bir ses tehlikede olduğumu söylüyordu. Bu arada olan hadiseleri de birbirine bağlamağa muvaffak olmuştum. Artık hakikati bütün çıplaklığıyla görebiliyordum.

Yumruğumu sıkarak birdenbire döndüm. Şiddetli bir darbe indirmek niyetinde değildim. Sadece Eve'in kafasına yumruk atmak istiyordum. Yumruğum şakağına indi. Bu hafif bir darbeydi ama Eve'e kâfi gelmişti. Genç kadın bayılarak yere düştü.

Tam zamanında hareket etmişim. Bir kaç saniye gecikmem ölümüme sebep olabilirmiş. Eve, tabancanın tetiğini çekmeğe vakit bulamamıştı.

Genç kadının siyah çantadan çıkarmış olduğu tabanca halının üstüne düşmüştü. Bunu aldım. Lorimer'in yandaki odada bağırdığını duyuyordum, Nihayet çığlık atarak oturma odasına daldı. Dehşete kapılmış bir şişkoydu o! Sağ elinde de küçük bir tabanca vardı.

Ateş etseydi belki de o küçük tabancanın kurşunlarını bana isabet ettirebilirdi. Orasını bilemiyorum. Zaten o ara pek düşünecek halde de değildim. Eve'in tabancasını kaldırarak dört el ateş ettim. Daha doğrusu Horace Lorimer'i dört yerinden vurdum. Bir kurşun göğsüne, üçü de başına isabet etti.

Sonra bekledim...

Nihayet Eve, inlemeğe başladı. Sonra gözleri açıldı. Doğrulup oturdu.

Tatlı bir sesle, "Beni dinle," diye mırıldandım. "Artık oyun bitti. Biraz evvel kocanı öldürdüm, Gerda."

* *
*

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Eve'in gözleri halının üstünde yatan Horace Lorimer'e kaydı. Sonra merakla bana baktı. "O... O öldü mü?"

-"Evet, öldü. Tıpkı Aaron Paradise gibi."

Genç kadın tekrar Lorimer'in cesedine bir göz attı. "Onu öldürdün... Neden Shell? Neden?"

-"Numarayı bırak, Eve... Veya Gerda. Mamafih biz eski dostuz... Onun için sana yine 'Eve' diye hitap edeyim."

-"Çıldırmışsın sen."

-"Numaradan vaz geçmeni söylemiştim, kızım. Neler yaptığını biliyorum. Hem bunların sebepleri de malûm. Aaron Paradise'i öldürdüğünden eminim, Eve. Onu sen vurdun. Kalbine giren kurşun elindeki tabancadan çıkmıştı."

-"Ne münasebet! "

-"Cumartesi gecesi Jim'in evine neden geldiğini biliyorum. Jim'i de sen vurdun. Zaten arkadaşım kendisini senin vurduğunu da bana söyledi. O eroin işini ve Brea'da bulunan petrolü de biliyorum, Eve. Yani o Noel Ağacı filan malûm. Onun için otur da biraz düşün. Bu işten kurtulmana imkân olmadığını daha anlıyamadın mı? Haydi otur. Seninle konuşacağım."

Eve'in yüzü iyice solmuştu. Hem artık öyle genç de durmuyordu. Yüzündeki çizgiler iyice ortaya çıkmıştı. Maamafih her şeye rağmen yine de güzeldi. Dediğim gibi dış görünüşü fevkalâdeydi. Yalnız içi çok kötüydü onun.

O sırada Eve'in nasıl giyinmiş olduğuna pek dikkat edememiştim. Fırsat bulunca baktım. Açık yeşil keten vücûdüne iyice oturmuştu. Yakası da bir hayli açıktı. Eve'in göğüslerinin bir kısmı dışarıya taşmıştı.

Eve oturunca, divanın sol tarafında duran iki valizi gördüm. Hemen bunları açıp karıştırdım. Bavullarda Eve'in şeffaf çamaşırları, elbiseleri ve ayakkabıları vardı. Demek genç kadın seyahate çıkmayı düşünmüştü.

Eve, önce açıp bıraktığım bavullara sonra da Horace'ın cesedine baktı. Gözlerini benden kaçırıyordu. Nihayet uzanıp küçük masadan bir sigara aldı ve yaktı. Anlaşılan kendisini toplamıştı.

-"Aaron'u ben öldürmedim," diye söze başladı. "Bunu Horace yaptı." Göz göze geldik. Sesi hafifledi. "Ben öldürmedim."

-"Eve, boşuna yorulma. Polisler buraya gelince her şey ortaya çıkacak. Senin Horace Lorimer'le evli olduğun anlaşılacak. Asıl adın Gerda."

-"Benim adım Eve."

-"Hayır, sen Gerda Lorimer'sin. Eve Angers adında biri yok." Cebimden genç kadının tabancasını çıkardım. "Biraz evvel bu tabancayla beni vurmağa kalktın. Her halde Jim'i de bununla ortadan kaldırmayı düşünmüştün. Polisler bunu da çabucak öğrenebilirler. Jim'in vücûdünden çıkan kurşunla tabancayı karşılaştırmaları kâfi. Bir kaç balistik testi hakikati ortaya koyar."

Çekik gözlerini yüzüme dikmişti. Yutkundu ama bir şey söylemedi.

-"Daha mühim bir şey söyliyeyim mi, Eve? Jim Paradise ölmedi. Halâ sağ."

O zaman gözleri korkuyla büyüdü. İçini çekti. "Jim... Jim ölmedi mi?"

-"Ne münasebet?" Arkadaşımın vaziyetini bilmiyordum. Fakat ölmemesi için dua ediyordum.

Bu sözlerim Eve'e kâfi gelmişti. Birdenbire yaşlanıverdi. Etleri sarkmıştı sanki... Açık yeşil gözlerinde acaip bir pırıltı vardı.

Tekrar içini çekti. "Polis gelene kadar vaktim var, değil mi?" Dudakları titriyordu. "Polisler ne zaman gelecek?"

-"Daha polis çağırmadım. Ama bu işi halledeceğim."

Eve avılmadan Lorimer'in 32'lik tabancasını alıp ceketimin cebine atmıştım. Evi de bir dolaştım tabii. İçeride başka birinin bulunması tehlikeli olabilirdi. Bu arada Loma hastahanesine telefon ederek Jim'in durumunu sormuştum. Arkadaşım halâ ameliyathanedeydi. Konuştuğum doktor arkadaşımın durumunun tehlikeli olduğunu fakat yüzde elli yaşayabileceğini söylemişti.

Polis Merkezini açıp Feeney'i aramıştım. Feeney ve adamları Da-Da mamalarını muayene etmek için San Pedro'ya gitmişlerdi. Konserve kutularında eroin bulundugu takdirde de nemen Brea adasındaki fabrikayı basacaklardı.

O sırada Eve ayıldığı için telefon edip polis çağırmamıştım. Önce kadınla konuşmayı tercih etmiştim.

Eve, birdenbire doğruldu. Gözlerinde sert bir ifade belirmişti. Genç kadın bir kurtuluş çaresi düşünüyordu galiba. Fakat gözleri yine bulutlandı. Omuzları düştü. Ağlar gibi bir sesle, "Demek oyun bitti?" diye mırıldandı.

-"Evet, her şey bitti."

Ağır ağır ayağa kalktı. Sendeleyerek masaya dayandı. İçini çekerek. "O halde bu işi tamamlıyalım," diye mırıldandı. Doğru telefonun durduğu sehpaya gitti.

Ben de yanına sokuldum. Genç kadın bana bir numara yapmağa kalkabilir, polis çağıracak

yerde eve bir ahbabını davet edebilirdi. Veya santralı ararmış gibi yapıp başka bir yeri açması da mümkündü. Dikkatle baktım. Eve 9 numarayı çevirdi. Karşıdan santral memurunun sesini duydum. Genç kadın, "Lütfen polisi bağlayın" dedi. Kısa bir sessizlik oldu. "Lütfen Wilshire Bulvarındaki Standish apartmanına polis yollayın. Horace Lorimer'in dairesine....."

Telefonu kapatıp bana döndü. Yüzünde acaip bir tebessüm belirmişti.

-"İşte istediğin oldu, Shell. Bu tıpkı insanın eliyle ipi boğazına geçirmesine benziyor. Veya bilerek siyanür hapını yutmaya....."

Seşimi çıkarmadım. Dikkatle yüzüne bakıyordum.

Eve, derin bir nefes aldı. "Şey... Fazla vaktimiz kalmadı, Shell. İstersen seninle anlaşabiliriz."

-"Anlıyamadım?"

Genç kadın, "Anlaşabiliriz, " diye tekrarladı.

-"O kadar mühim bir şey değil. Senden fazla bir şey istemiyorum. Sadece hakikati nereden öğrendiğini anlat. Ben de bildiklerimi izah edeyim. Neler yaptığımı sayıp dökeyim."

O bitkin halinden eser kalmamıştı. Gidip divana oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Elini uzatarak dalgın dalgın o çıplak erkek heykelini okşadı.

Ben de yanına iliştim. "Aaron'un nasıl temizlendiğini de anlatacak mısın Eve?"

-"Evet."

-"Pek alâ." dedim. "Yalnız ben aslında pek bir şey bilmiyordum. Sadece işi tahmin ettim. Seni Purple Room'da görene kadar aklıma bir şey gelmedi. Yani senden şüphe etmedim." Gözleri büyüdü. "Evet, yavrum, bugün ben de oradaydım.

Senin hortlağa benzeyen bir mahlûkla konuştuğunu gördüm. Barmen bana Lorimer'in karısı Gerda'yı gösterdi. Ben de adamın o hortlağı işaret ettiğini sandım. Lorimer'in karısı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hakikati daha sonra sezdim. Madem sen Lupo ve Purple Room gibi yerlerden hoşlanıyordun, kadınlarla ahbaplıktan zevk alıyordun. neden Jim'in partisine gelmiştin? Bunun sebebi neydi? Gidip yine dostlarınla eğlenmek varken Jimle beni tercih etmiştin. Üstelik o partide strip poker oynamağa bile razı olmuştun. İrkeklerle böyle bir şeye kalkışman cok tuhaftı."

Yeşil gözlerinde nefret ve kin dolu bir ifade belirdi. Fakat bir şey söylemedi. Artık hakiki hislerini belirtmekte bir mahzur görmüyordu. Devam ettim. "Evet, senin gibi erkeklerden hoşlanmayan bir mahlûkun Cumartesi gecesi Jim'in evine gelmesi için bir sebep vardı."

Eve, yüzünü buruşturarak, "Namussuz...." diye küfretti.

Sırıttım. "Bu sefer oldu kızım. Biraz samimi ol. Hakiki hislerini ortaya koy. Neyse şimdi bu bahsi bırakalım. Aaron'un öldürülmesini konuşalım. Polisler Aaron'un yanında bir kadın varmış. Polis, katilin kadın gidene kadar dışarıda beklediğini sanıyordu. Başlangıçta ben de böyle düşündüm. Fakat sonra fikrimi değiştirdim. Zira Aaron'u öldüren şahıs tabancayı onun göğüsüne dayayıp tetiği çekmişti.Bunun ne demek olduğunu biliyor musun Eve?"

Cevap vermedi. Burun kanatları oynuyordu.

-"Yani usulca içeriye giren bir katilin Aaron'a bu kadar yaklaşmasına imkân yoktu. Hem profesyonel bir katil tek kurşunla iktifa etmez, öldüreceği adamın üstüne silâhını boşaltırdı. Yani işi talihe bırakmazdı."

Halâ dik dik yüzüme bakıyordu.

-"Bu arada başka şeyler de dikkatimi çekti," diye ilâve ettim. "Katil bardaktaki parmak izlerini silmişti. Dışarıdan gelen bir katilin bunu yapmasına hiç lüzûm yoktu. Bir yabancı içki kadehleriyle uğraşmazdı. Fakat o kadehlerlerden biriyle içki içip sonra Aaron'u öldüren kadın etrafta parmak izi bırakmamaya dikkat ederdi tabii. Evet, Eve, bu yüzden sen iki bardağı da sildin. Belki akıllılık ettiğini sanıyordun. Fakat aslında bu bir hataydı. Bardakları alıp beraberinde götürseydin daha doğru olurdu. Zaten başka hatalar da yaptın."

-"Başka ne biliyorsun, bakalım? Kafan iyi çalışıyor. Emin ol alay etmiyorum, Shell. Sana hayran oldum."

Bu sefer de beni kandırmaya çalışıyordu galiba. Fakat ben iltifata aldıracak tiplerden değilim.

-"Şimdilik bu kadar yeter, Eve. Biraz da sen konuş."

-"Pek alâ. Ne anlatmamı istiyorsun? Sen sor... Ben cevap vereyim...".

-"Lorimer, Bi ea Adasında petrol olduğunu nereden haber almıştı Aaron'un bu yüzden adayı geri verdiğini biliyorum. Hattâ Horace'in Aaronla Jim'i öldürtmek istemesini de anlıyorum. Zira Aaron adayı geri vermeye yanaşmıyordu."

Devam edecekken sustum. Zira Eve, gülüyordu. Galiba sualim onu eğlendirmişti. Fakat ben sözlerimde komik bir taraf göremiyordum. Dik dik yüzüne baktım. Fakat Eve, oralı bile olmadı. Halâ tebessüm ediyordu.

Bir sigara yaktım. "Lorimer, adada petrol olduğunu bilmiyor muydu yoksa? Fakat o zaman bu cinayetlerin bir manâsı kalmıyor. Lorimer veya Lou Grecian, adada petrol çıktığını anlamışlardı değil mi?"

Belki de Eve, Lorimer'e ehemmiyet vermeme gülüyordu. Aslında bütün işleri tertipleyen Lou olabilirdi.

Eve, birdenbire ciddileşti. "Horace adanın kalan kısmını da kırk bin dolara kiralamak istiyordu. Fakat Aaron bunu reddetti. Zaten o vergi meselesi yüzünden Lorimer'den elli bin dolar almıştı. Aaron, kendisini tehdit etmelerine rağmen adayı satmağa yanaşmadı. Bunun üzerine şüphelendik tabii. Lou, adamlarını adanın güney tarafına yolladı. Aaron'un tahta kulübeyi yaptırdığı yerde petrol buldular. Kulübenin etrafındaki topraklar bile petrolden ıslanmıştı. Anlaşılan Aaron kuyuyu açınca petrol fışkırıp etrafa yayılmıştı. Sonra Lounun adamları o Noel Ağacını buldular. Bu tahta kulübenin içinde gizliydi."

-"Biliyorum, Eve. Onu ben de gördüm."

Kadın sustu. Yine düşünmeğe başlamıştı galiba. Nihayet . O kısmı fabrikadan görmeğe imkân yok." diye devam etti. "Fakat Aaron'un kimseye belli etmeden kuyu kazdırmasına hepimiz şaştık. Zira hiç olmazsa gürültü duyulurdu. Kendisine sorunca daha ziyade hafta sonlarında çalıştığını söyledi. Zaten hafta sonlarında fabrikada bir kaç işçi kalıyor. Onun için kimse durumu fark etmemiş."

Şaşırmıştım. "Aaron'a sordunuz mu? Yâni sen Aaron'la petrol işini konuştun mu?"

Eve, başını salladı. "Evet. Hattâ Horace'la Lou da onunla konuştular."

Sigaramı tablaya bastırıp söndürdüm. "Peki, Aaron Paradise işi itiraf etti mi? Yani adada petrol bulduğunu söyledi mi?"

Genç kadın, gülümsedi." Zaten biz kuyuyu görmüştük. Onun için inkâr etmekle Aaron'un eline bir şey geçmiyecekti..."

-"Sonra ne oldu?"

-"Horace'la, Lou adayı geri almağa kalktılar tabii.Aaron'a hemen Brea'yı geri satmasını söylediler. Yoksa iyi olmayacaktı."

-"Yani Aaron'u temizleyeceklerdi ha? Fakat adam buna aldırış etmedi değil mi?"

Eve, "Bilâkis," diye cevap verdi."Aaron, adayı satmaya razıydı. Yalnız bunun için tam dört milyon istiyordu. Satış senedinde adanın bedeli beş yüz bin dolar olarak gözükecekti. Üç buçuk milyonu da el altından Aaron'a verecektik."

-"Horace, buna ne dedi?"

-"Horace'in parası vardı. İsteseydi dört milyon doları verebilirdi. Fakat buna yanaşmadı. Aaron da kocamın paralı olduğunu anlamıştı."

-"Tabii," dedim. "Horace'in fazla parası vardı. Aslında o mamalardan bir şey kazandığı yoktu. Fabrika hükümetin gözünü boyamak için kurulmuştu. Horace eroin satıyordu. Uyuşturucu maddeleri adaya götürüp saf hale soktuktan sonra muhtelif yerlere dağıtıyordu."

Eve sakin sakin beni süzdü. "Neden bahsettiğini anlıyamadım. Benim böyle şeylerden haberim yok."

Nedense eroin işini bilmemezlikten geliyordu . "Anlaşıldı, anlaşıldı. Biz yine Aaron'a dönelim. Her halde o kendisini vurmaya çalışacaklarını biliyordu. Lou Grecian'ın gorillerinden birinin Aaron'u temizliyeceği belliydi. Her halde Aaron Paradise kendisini korumak için de tertibat almıştı.Fakat senin gibi güzel ve cazip bir kadının böyle bir işe kalkışacağı aklıma bile gelmemişti."

Eve, tatlı tatlı gülümsedi. Sanki yeni aldığı bir elbiseden bahsediyormuş gibi sakin hattâ neşeliydi. "Aaron'un bunu düşünmesine imkân yoktu. Bana bir sigara versene, Shell."

Doğrusu iyice sersemlemiştim. Eve'in be-

ni kandırıp elimden kurtulmaya çalışacağını sanıyordum. Onun rahat rahat cinayeti itiraf etmesi garipti. Göğsünü gere gere suçlu olduğunu söylüyordu.

Bir sigara yakıp ona uzattım. Sonra bir sigara da kendim aldım. "Aaron'u vurdun demek? Şunu bana iyice anlatsana."

–"Vurdum tabii." Eve divanda yanımda oturuyordu. Biraz eğilerek gözlerimin içine baktı. "Cumartesi gecesi Aaron'un evine gittim. Kendisini on ikiye yirmi kala vurdum. Belki bir kaç dakika evvel. Zira oradan çıkıp arabama atladım ve son sür'atle Jim'in evine geldim. Biliyorsun Jim'in kapısını çaldığım zaman on ikiye on vardı."

–"Peki Aaron senden hiç şüphelenmedi mi?"

Dudaklarını yaladı. "Hayır, çantamı karyolanın yanında bırakmıştım. Tabancam da bunun içindeydi. Zamanı gelince elimi uzatıp tabancayı aldım. Karanlık olmasına rağmen silâhı kolaylıkla çantatan çıkardım. Tabancanın sesini boğmak için namluyu onun göğsüne dayadım ve tetiği çektim. O sırada yakından ateş etmenin hatalı olacağı aklıma gelmedi. Barut yanığı olabileceğini düşünmedim. Bunu itiraf etmem lâzım.. Zaten epey heyecanlıydım."

Susup gözlerini bana dikti.Bu açık yeşil gözlerde anlıyamadığım bir ifade belirmişti.

Ben de sinirlenmeğe başlamıştım. Bu işte bir tuhaflık vardı. Bunun ne olduğunu bir türlü anlıyamıyordum.Eve'i ele geçirmiştim.Biraz sonra polisler de gelecekti. Fakat genç kadın oralı bile değildi. Bilâkis kendisinden pek emin bir hali vardı.Korkusu geçmişti. Bu duruma bir mâna veremiyordum.

Genç kadın biraz düşündükten sonra konuşmağa devam etti. Artık Aaron'la arasında geçenleri müstehcen bir şekilde anlatıyordu. Ben bun-

ları sormamıştım.Fakat nedense Eve, bu bahisten büyük bir zevk alıyordu. Hattâ tabancanın tetiğini ne zaman çektiğini bile uzun uzun izah etti. Doğrusu bu kadından iyice tiksinmiştim. Buna rağmen sözlerini kesmeden dinledim.

Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet, "Aaron'u daha evvelden tanımıyordun, değil mi?" diye sordum.

-"Hayır, bu hikâyeyi de Horace'la uydurduk. Ben San Fransisco'dan gelip Alexandria'ya model olarak girdim. Aaron'un Laguna Cenneti için model tutacağını biliyorduk. Bu arada Eve ismini aldım. Zaten Aaron bir hayli çapkındı, beni görünce dayanamadı." Tiksintiyle dudaklarını büktü, "Bütün erkekler gibi o da kötü ruhlu ve kafasız bir mahlûktu."

Uzaktan bir siren sesi aksetti. Galiba polisler geliyordu. Dinledim. Siren sesleri yaklaştı ve durdu. Polis arabası apatmanın önüne gelmişti sanırım.Biraz sonra bu iş de bitecekti. Eve'i ilk defa Laguna Cennetinde gördüğüm geceye düşündüm. O zaman kadının tehlikeli bir mahlûk olduğunu düşünmüştüm. Fakat bu kadar korkunç işlere kalkışacağı aklıma bile gelmemişti.

-"Cumartesi gecesi seni Aaron Paradise'le konuşurken gördüm," diye mırıldandım. "Her halde adama randevu veriyordun. Yoksa buluşmaya daha evvelden mi karar vermiştiniz?"

Pis pis güldü. "Ben Aaron'la bir hafta evvel Pazar günü tanışmıştım. Beni görür görmez beğendi. O gece kendisiyle buluşup müsait davrandım. Fakat Aaron, Horace'in teklifini reddedince çaresiz tekrar onu görmem lâzım geldiğini anladım. Cumartesi gecesi için randevu verdim. Budala ne kadar sevindi bilemezsin."

Bu kadın tüylerimi ürpertiyordu. "O gece

senin Horace'la da konuştuğunu gördüm," dedim. "Jim, seni davet ettikten sonra halledilecek bir işin olduğunu söyliyerek yanımızdan ayrılmıştın. Ben de şişko Horace'in müşteri olduğunu sanmıştım. Halbuki siz o sırada cinayeti plânlıyordunuz değil mi? Horace Aaron'u öldürdükten sonra Jim'in evine gitmeni söylüyordu? Zira Mickey M. Jim'i temizleyecekti. Fakat bir terslik olduğu takdirde sen Jim'in yanında bulunacaktın. Böylece kimse senin katil olduğundan şüphelenmeyecekti. Kocan da gece yarısından sonra polise telefon edip Aaron'un evi civarında bir yerde silâh atıldığını söyleyecekti.Doğru değil mi Eve?"

Sanki komik bir şey söylemişim gibi güldü. Cevap verince kafamı kurcalayan şeyi de anladım. Böylece bütün her şey aydınlanmış oldu.

Horace Lorimer'le 'Eve Angers' denilen kadının evli olduklarını biliyordum. Fakat bu normal bir evlilik değildi. Her halde menfaatlerini düşünerek hayatlarını birleştirmişlerdi. Horace, kendisi gibi bebek maması yapan dürüst bir fabrikatorün evli olması lâzım geldiğini düşünmüştü. Serseri bir de bana çocuğu olmadığından bahsedip dert yanmıştı. Yalnız Lorimer gibi bir adamın Eve'i seçmesine bir manâ verememiştim. Bunun sebebi neydi acaba?

Polisler neredeyse kapıyı vuracaklardı. Gerda veye Eve, alaylı alaylı beni süzerek, "Budala," diye homurdandı. "Horaca, bana bir şey söylemedi. Ona emir veren bendim."

İşte o zaman her şeyi anladım.

*

* *

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bu kadın tahminimden daha da müthiş bir mahlûktu. "Demek böyle?" diye mırıldandım. "Ben patronun Lorimer veye Lou-Grecian olduğunu sanmıştım. Demek aslında bütün bu işler senin kafanın altında çıktı. Horace Handi Food Şirketini kurdu. Adayı satın aldı. Fakat bu arada seninle evlenmeyi aklından bile geçirmiyordu. Sen çabucak zengin olabilmek için bu pis işleri düşündün, seni gayene eriştirecek bir insan aradın. O sırada karşına Horace çıktı. Şişkodan istifade edebileceğini anladın."

Bir kahkaha attı. "Neyse aklın başına geldi. Bütün bu işleri tertipleyen benim."

Artık Eve'le Horace'in neden evlendiklerini anlamıştım. California kanunlarına göre bir kadın evlendiği adamın malına ortak olurdu. Ayrılsalar bile adamın yarı malına sahip çıkardı. Eve de bu yüzden evlenmişti. Böylece Horace'in parasını kısmen ele geçirmiş ve adamın kendisine kalleşlik etmesine mâni olmuştu. Adam ölünce bütün mal ve para da Eve'e kalmıştı. Mühim bir husus daha vardı. Bir karı koca mahkemede birbirleri aleyhine şahadet de edemezlerdi. Yani Horace, Eve'e garez olsa bile bir şey yapamıyacaktı. Zaten şişko kadına bir şey yapmadan ölüp gitmişti ya..

Gerda veya Eve, kendisine koca seçerken dikkatle davranmıştı. Onu merakla süzdüm. "Bu hesaba göre Lou Grecian'ın fabrikanın başına

geçiren de sensin. Horace'in bu işle de bir ilgisi yoktu."

Manâlı manâlı güldü. "Ben Lou'yu eskiden beri tanırım. Kendisiyle daha ona Yağlı Lou dedikleri zamandan ahbaplık ederdim. Hattâ ben ıslahaneye gitmeden evvel ahbap olmuştuk." Bir kahkaha attı. "Düşün kötü bir kız olduğum için beni ıslahaneye gönderdiler. Halbuki bende böyle bir hal yok.. Öyle değil mi Shell?"

Ben de pis pis güldüm. "Ya öyle mi? Sana böyle bir şey söylemelerine şaştım. Senin gibi iyi bir insanı ıslahaneye yollamaları çok garip."

Alay ettiğimi anlamıştı tabii. Kaşlarını çatarak cevap vermeye hazırlandığı sırada kapı çalındı. Bu yüzden de konuşamadı.

Biri kapıyı yumruklayıp duruyordu. Polislerin geldiğini anlamıştım. Yalnız o anda tuhaf bir şey oldu. Kapı vurulunca Eve, yüzünü buruşturdu. İçini çekti ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ağzım açık kaldı. Biraz evvel kahkahalar atan kadının bu haline bir mana verememiştim. elleriyle yüzünü kapatmıştı. Vücûdu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bu kadına birdenbire ne olmuştu böyle?

Belki de kapıya vurulması onun sinirlerini bozmuştu. Bir hücreye tıkılacağını ve senelerce orada kalacağını düşünmüş olacaktı. Hapishanelerin kapısı çeliktendi üstelik. Oradan kaçmaya imkân yoktu. Eve, orada yaşlanacağını düşünerek ağlıyordu galiba.

Ayağa kalkıp bir adım atacak oldum. Fakat birdenbire durakladım. Kalamda tehlike zilleri çalıyordu. Halbuki Eve'in hareket ettiğini bile duymamıştım. Belki de birdenbire hıçkırıklarının durması beni şüphelendirmişti.

Başımı çevirip bakacak oldum.Eve, divanın yanında duran bronz heykeli tutup kaldırmış-

tı. Heykeli savurduğunu gördüm. O anda aklımdan neler geçtiğini ben de bilemiyorum. Yalnız kafa tasımın yarıldığını ve beynimin etrafa yayıldığını hissettim. Daha doğrusu bir an öyle olduğunu sandım.

Galiba heykel şakağıma çarpmıştı. Yere yıkıldığımı hayal meyal hatırlıyorum. Etraf kararır gibi oldu. Mamafih bayılmamışım. Zira halâ kapıya vurduklarını duyuyordum. Yalnız kımıldamama imkân yoktu. Eve'in tiz bir sesle bağırarak bir şeyler söylediğini fark ettim.

Sonra kadın eğilip ellerini ceketime doğru götürdü.

-"Cebimdeki tabancayı alacak," diye düşündüm. "O küçük tabancayı alacak ve beni vuracak." Fakat yine de kafam çalışıyordu. Kadının bu ara beni öldürmesine imkân yoktu. Polisler kapıdaydı. Hem Jim de henüz ölmemişti. Neyse sisler dağıldı ve Eve'in yüzünü iyice görebildim.

Artık fısıldayarak konuşuyordu. "Jim öldüyse mesele yok. Belki de şu ara can çekişiyordur... O zaman korkmam lüzûmsuz. Aaron'u öldürüp Jim'i vurduğumu bilen tek şahıs Horace'dı. İşte sen onu temizledin. Hattâ Lou bile katil olduğumu bilmiyor. Aaron'la Horace geberdi. Jim de ölürse ben kurtulacağım. Bu arada senin başın da belâya girecek. Bak neler olacak budala? Beni seyredince anlıyacaksın....." Biraz daha küfrettikten sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni uzun uzun öptü ve fırlayıp kapıya koştu. Buna bir mana verememiştim. En sonunda kadının deli olduğuna kanaat getirdim.

Fakat biraz sonra aklım başıma geldi. Kalbim deli gibi çarpmağa başlamıştı. Dönüp ellerime dayanarak doğrulmaya muvaffak oldum. Başım müthiş ağrıyordu. Eve de o arada kapıyı açmıştı. Kadının, "Çabuk olun!" diye haykırdığını duydum.

"Çabuk olun!"

Şu son bir iki dakika içinde Eve, tamamiyle değişmişti. Ağlıyor, bağırıyor, hıçkırıyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bu arada rimelleri de akmıştı.

Kadın dönüp eliyle beni işaret etti. Kapıda biri uzun biri kısa iki üniformalı polis duruyordu. Onlar da daha duruma bir mana verememişlerdi.

Eve, "Allaha çok şükür tam zamanında yetiştiniz!" diye bağırdı. "Bu adamı tevkif edin. Kendisi biraz evvel kocamı öldürdü."

Kaşlarımı çattım. "Saçmalama Eve." Kadının ne yapmak istediğini halâ anlayamamıştım. Yalnız artık kaçmasına imkân olmadığını biliyordum. Numara yapıp polisin elinden kurtulamazdı. Yalnız polislerin şaşırıp kadını ellerinden kaçırmaları işime gelmiyecekti.

-"Bu kadının sözlerine aldırmayın. Yalancının biri o. Zaten onu yakalamanız için sizi çağırdım."

Eve, bir çığlık attı. "Dikkat edin. Üstünde tabanca var. Korkunç bir mahlûk o. Tam zamanında yetiştiniz. Çok şükür..." Sonra ağlayarak Horace'in cesedinin üstüne kapandı. "Ah, Horace.. Horace, sevgilim. Sana nasıl kıydılar? Ah, sevgilim....."

Çığlıklar atıp inliyor, ağlıyor, hıçkırıyor ve bağırıyordu. İyice sersemlemiştim. Buna rağmen yine de kadını takdir ettim. Çok iyi bir oyuncuydu o. Kendimi tiyatroda sanıyordum. Eve de hayatının en güzel oyununu veriyordu. Zira rolünü başardığı takdirde yaşayabilecekti. Polisleri kandırınca hapisten kurtulabilirdi.

Polislerden uzun boylusu, "Duvara dayan bekle!" diye emretti. Oralı bile olmadım. Fakat adam sözlerini tekrarlayınca bana hitap ettiğini anladım.

Kendimi toplayarak, "Bir dakika," diye atıldım. Kafam çalışıyordu. Ama dilim şişip tüylenmişti sanki. Bu yüzden de konuşmakta güçlük çekiyordum. "Beni değil kadını yakalamanız lâzım...Katil o."

-"Adamı bu kadın mı öldürdü?"

-"Hayır, ben öldürdüm. Kadın Aaron Paradise'i temizledi.Bugün öğleden sonra da Jim Paradise'i vurdu. Zaten ben de bu yüzden geldim, ya.... Adım Shell Scott. Hususi hafiyeyim."

İsmimi söylememin bir faydası olmamıştı. İki polisi de tanımıyordum. Onların da beni tanımadıkları belliydi. Aslında ben hemen dikkati çeken bir tipim ama onlar beni şimdiye kadar görmemişlerdi.

Uzun boylu polis. "Öyle mi?" diye homurdandı. "Pek alâ, sen ne istiyorsun? Onu söyle."

-"Los Angeles'deki polislerin yarısı beni tanır. Onun için Cinayet Şubesi Şefi Phil Samson'a bir telefon etmeniz kâfi. Kendisi benim nasıl bir insan olduğumu söyleyecektir."

-"Sâkin ol.... Telâşlanmaya lüzûm yok."

Eve halâ Lorimer'in yanında yatıyordu. Yalnız kadın vaziyetini değiştirmişti. Arada bir üzüntülü üzüntülü iç çekip doğrulunca açık yakasından göğüsleri iyice gözüküyordu. Bu arada eteği de sıyrılmış olduğu için biçimli bacakları ortaya çıkmıştı. Kadının her kımıldanışında yeşil keten elbise daha da toplanıp küçülüyordu. Eve, biraz daha gayret ettiği takdirde çıplak kalacaktı.

Polisler de kadının halini görmüşlerdi. Bu manzarayı bir hayli beğenmişlerdi galiba.

Uzun boylu polis, tekrar, "Git duvara dayan!" diye gürledi.

-"Tıpkı Kübalı bir Komünist gibi konuşuyorsun. Duvara dayanınca beni vuracak mısın yoksa?"

-"Sana söylüyorum....."

Beni duvara doğru götürdüler. Ellerimi duvara dayayarak bekledim.Biri üstümü aradı.

-"Budalalık ediyorsunuz," diyecek oldum.

Kısa boylusu sâkin sâkin sözümü kesti. "Biz vazifemizi yapıyoruz.Bir adam öldürülmüş. Onun için dikkatli olmamız lâzım."

Sesimi kestim tabii. Nasıl olsa ortalık sâkinleşince işi açıklayacaktım.Bu budala polisleri boş yere kızdırmanın manâsı yoktu.Eve, kafasını kullanarak elimden kurtulmak için bu numarayı yapmıştı. Fakat ben aptal yerine konulacak bir insan değildim. Eve kadar güzel, cazibeli ve akıllı bir kadın bile bunu bana yapamazdı.

Kolumun altındaki kılıftan 38'liğimi aldılar. Eve'in boş tabancasını sağ cebimden çıkardılar.Horace'in 32'lik otomatiği de sol cebimdeydi zaten.Üç tabancayı da aldıktan sonra dönmeme müsaade ettiler.

Bu sefer sâkin sâkin konuşmağa kara vermiştim."Lütfen bir dakika beni dinleyin. Bu kadının asıl adı Gerda Lorimer.Fakat Eve Angers adıyla da tanınıyor.Kendisi tehlikeli bir mahlûk.Zaten bu yüzden size telefon ettim."

İşte o vakit aklım sahiden başıma geldi. Yine münasebetsizlik etmiştim.

İsmi Vigger olan uzun boylu polis,"Tabii," diye mırıldandı. "Tabii.... Seni dinleyeceğiz. Yalnız telefon eden bir kadınmış." Lorimer'in cesedinin yanında yatan Eve döndüler. "Telefon eden siz miydiniz efendim?"

-"Evet, memur bey." Eve'in göğsü inip inip kalkıyordu. Bu ilgi çekici manzaraydı. Elini göğsüne dayayınca yeşil keten iyice gerildi. Bir an iri göğüslerinin kumaşı parçalayacağını sandım.

Eve, eliyle beni işaret ederek, "Bu adam..

diye hıçkırdı. "Mr. Scott.... Zorla içeriye girdi. Kocamı öldürdükten sonra bana inanılmayacak şeyler söyledi....."

Parmaklarıyla şakağına bastı. "Bana vurdu. Katil olduğumu, uyuşturucu madde kullandığımı iddiaya kalktı. Hatta.... Hatta.... normal bir kadın olmadığımı, cinsi bakımdan kifayetsiz olduğumu söyledi." Tekrar iri göğüslerini eliyle bastırdı.

Anlaşılan ben namussuzun biriydim. Bu zavallı kadına yapmadığım kalmamıştı.

Kısa boylu, kabak kafalı polis bana döndü. "Bunlara ne diyorsun? Adamı vurduğunu itiraf ediyor musun?"

-"Evet. Fakat o serseri küçük tabancayla üstüme saldırdı. Beni öldürmeye kalkıştı. Onun için....."

-"Yalan! Yalan! " Eve doğrulup oturmuştu. Etekleri de kalçalarına kadar sıvanmıştı. Yüzünü buruşturarak inledi. Fakat her şeye rağmen yüzünü fazla buruşturmamıştı. Polislere güzel gözükmesi şarttı. "Bu adam kocamı öldürdü. Zavallı Horace, kendisini müdafaa edecek vaziyette değildi. Bu adam Horace'i vurdu. Çantamda daima tabanca taşırım. O küçük otomatiği de elimden aldı. Zaten bunu kullanmama imkân yoktu. Zira kendisinde iki tabanca vardı." İçini çekti. "Kocamı vurduktan sonra da üstüme atılıp beni öptü."

Ağzım açık kalmıştı. "Üstüne atılıp öpmüş müyüm?"

-"Beni zorla öptü... Öptü... Sonra da başka şeyler yapmağa kalkıştı... O..." Utanmış gibi devam edemiyerek sustu.

Vigger, dikkatle benim ağzıma bakıyordu. O zaman endişelendim. Elimi kaldırıp boynuma dokundum. Kravatım gevşetilmişti. Gömleğimin önü açıktı. Üstelik gömleğimin iki düğmesi kopmuştu. Her halde dudağım da ruj içindeydi. Eve mercan

rengi rujunu ağzıma ve yüzüme bulaştırmıştı.

-"Beni dinleyin," diye atıldım."Bir dakika durun. Bu kadın ölen adamla evliydi. Adamın ismi de Horace Lorimer." Sustum.

Ne söyleyebilirdim ki? Adamın vergi kaçakçılığı yaptığını mı? Daha eroin ticareti yaptığını ispat edecek durumda de değildim. Birdenbire ürperdim. Belki de bunu hiç bir zaman ispat edemiyecektim.

Eve, susmamı fırsat bilip hemen lâfa karıştı. "Kocam fabrikatördü. Kendisi Da-Da Bebek mamalarını yapıyordu....."

Böylece Lorimer'in dürüst bir iş adamı olduğu da anlaşılmıştı. Bir şeyler yapıp kendimi temize çıkarmalıydım. Nihayet, "Uyuşturucu Madde Şefi Feeney'i tanıyor musunuz?" diye sordum.

Vigger, başını salladı. "Evet, ne olacak?"

-"Lorimer'in eroin ticareti yaptığından şüphe ediliyor. Şu anda Feeney, San Pedro'da Da-Da mamalarının kutularını tetkikle meşgul. Bana kalırsa Lorimer'in uyuşturucu madde sattığını da öğrendi."

Vigger, düşünceli düşünceli başını salladı. Artık bana eskisi kadar sert davranmıyordu. Fakat sözlerime inanmış gibi bir hali de yoktu. Şimdilik bi taraf davranıyordu. Eve'in hikâyesini dinlemişti. Onun için sıra bendeydi.

Başım müthiş zonkluyordu. Elimi kaldırıp başıma götürdüm. Tam şakağımın üstünde ceviz gibi bir yumru peydah olmuştu. Üstelik deri yarıldığı için kanlar alnıma akıyordu.

Vigger de kanı görmüş olacak ki, "Nasıl oldu bu iş?" diye sordu.

-"O Allahın belâsı heykelle kafama vurdu."

Eve, "Talihim varmış..." dedi. "Bunu başarabildim. Beni öptükten sonra divana sürükledi." Yine sustu. Doğrusu namuslu kadın numarasını iyi biliyordu.

Susup içini çektikten sonra heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı. "Divanın üstünde boğuşuyorduk. Ben .... Uzanıp heykeli kaptım ve kafasına indirdim." İçini çekti. "Sonra telefona koşup polis çağırdım. Fakat biraz sonra ayıldı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Allahtan siz tam zamanında yetiştiniz."

-"Bu kadar münasebetsizlik yeter Eve," diye söylendim. "Bu yalanları yutturamazsın. İyi rol yaptığını itiraf etmeliyim. Belki başkası olsaydı bu yalanlara inanırdı. Fakat karşında ben olduğum müddetçe kimseyi kandırmana imkân yok."

Polislere dönüp devam ettim. "Bu hikâyeyi çabucak uydurdu. İyi numara yapmasını da biliyor. Fakat sorarım size. Eve zorla dalıp kocasını öldürdükten sonra kadına saldırmamın manâsı var mı? Böyle şeyleri daha kolay halletmek kabil sanırım. Ben loş ışıklardan ve tatlı müzikten hoşlanırım. Cesetlerin yanında sevişmekten de haz etmem. Kadın o küçük otomatiğin kendisine ait olduğunu söyledi. Buna itiraz edecek değilim. Yalnız bu silâh biraz evvel Lorimer'in elindeydi. Lorimer beni görünce koşup tabancayı yatak odasından aldı....."

-"Ne münasebet..."

Kaşlarımı çatıp, kötü kötü onu süzdüm. "Sesini kes, Eve! Yoksa seni mükemmelen döverim" Polislere baktım. "Bu arada beni vursalar da vız gelir."

Neyse sustu.

Durup olanları polislere anlattım. Sadece önemli hususlardan bahsedip hadiseyi kısaca izah ettim.

Vigger, beni dinledikten sonra, "Pek alâ, dedi. "Artık Merkeze gidelim. Orada ifadelerinizi alırlar."

Kısa boylu polis de telefonu açıp Merkezle

konuşmuştu zaten. Birdenbire, "Heykele dokunmayın!" diye çıkıştı.

Başımı çevirince Eve'in kafama vurduğu heykeli yakalamış olduğunu gördüm. Genç kadın doğrulup özür diledi. "Affedersiniz. Hermes'i kaidesinin üstüne koyacaktım."

Ben hayretle, "Ne?" diye bağırdım. "Ne dedin?"

Bu ismi duyunca bu heykelin eşini nerede gördüğümü de hatırlamıştım.

Eve, bana baktı. "Hermes'in heykeli bu."

Tamam, tahminim doğruydu. Lupo'daki kıskanç garson ahbabını öyle bir Hermes heykeliyle temizlemişti. Heykeli gencin başına indirip hesabını görmüştü. Bu Allahın belâsı heykeli vaktinde tanısaydım. Belki de bu kadar sıkıntı çekmezdim. Lupo'da olanları düşünüp dikkatli davranırdım.

Fakat hatırlıyamamıştım tabii. Bazen kültürsüzlüğümün cezasını çekiyorum.

Vigger, "Merkeze gidelim," diye tekrarladı.

Hep beraber kapıdan çıktık.

*

* *

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

Cinayet Şubesi Müdüriyetin üçüncü katındadır. Ben oraya belki bin defa gittim. Zira en eski dostum Phil Samson Cinayet Şubesi Şefidir. Kendisini çok severim. Bu arada Müfettiş Rawlins, Komiser Casey gibi bir çok arkadaşım vardır burada. Los Angeles polis teşkilatının en az beş yüz memurunu tanırım. Bir çoğuyla da samimiyimdir. Onlar benden hoşlanırlar. Çünkü kendilerine hiç bir zaman yalan söylemediğimi bilirler.

Bana deli, budala adi çapkin, münasebetsiz veya budala diyebilirler. Fakat şimdiye kadar bana 'Yalancı' diyen çıkmamıştır. Eve, bunu bilmiyordu tabii. Fakat buna rağmen müşkül durumdaydım.

Zira Eve apartmandaki rolüne devam etmekteydi. Yine aynı şeyleri tekrarladıktan sonra benden davacı olduğunu bildirip ifadesini de imzaladı.

Ben de olanları tekrarladım. Fakat Gerda Lorimer aleyhinde bir delil yoktu. Bunu o zamana kadar fark edememiştim. Jim, iyileşip kadın aleyhinde şahadet etmediği takdirde benim işim bitikti. Horace, ölmüştü. Aaron da ölmüştü. Jim de baygındı. Belki de ölmek üzereydi.

Eve, Horace Lorimer'in karısıydı.Fakat bu da bir şey ifade etmiyordu. Laguna Cennetinde de model olarak çalışmıştı. Cumartesi gecesi Jimin evine gelmişti. Kendisine Eve Angers adını takmıştı. Şevgili kocasıyla sık sık Purple Room'a

gitmişti. Fakat bunların hiç bir manâsı yoktu. Suç sayılan şeyler değildi bunlar.

Küçük otomatik Gerda Lorimer'in adına kaydettirilmişti.Fakat kadının çantasından çıkan tabancanın kaydı yoktu.Yâni Horace'i vurduğum tabancanın kime ait olduğu belli değildi. Belki de bu bir yerden çalınmıştı. Eve, bunu benim getirdiğimi söylüyordu. Ben de tabancayı kadının çantasından çıkardığını iddia ediyordum. Fakat ortada delil yoktu. Polis tabancayı balistik şûbesine gönderdi. Lorimer, Aaron ve Jim'in vücûdundan çıkan kurşunları silâhla mukayese edeceklerdi.

Eve, her şeyi inkâr etmişti tabii. Ben de onu İtham ediyordum. Yalnız elimde delil olmadığı için polisin bu durumda bir şey yanmasına da imkân yoktu. Ben de genç kadının iddialarını reddetmiştim. Fakat onu tutmak için ortada bir sebep yoktu. Ben de onun kocasını öldürtmüştüm.

Bu yüzden Eve'i serbest bıraktılar. Başka türlü hareket etmeleri imkânsızdı.

Beni de bırakacaklardı. Ben Lorimer'i vurmuştum ama bunu sırf kendimi müdafaa etmek için yapmıştım. Kayıtlara böyle geçirdiler. Durumu tahkik edileceğini de ilâve ettiler.

Ben Phil Samson'un odasındaydım. Müfettiş Rawlins de yanımdaydı. Arkadaşım Sam, iri yarı, sert bakışlı bir insandır. Onu gören aksi bir mahlûk olduğunu sanır. Halbuki o aslında son derece merhametlidir.Sert tavırla konuşup homurdanarak bu tarafını gizlemeğe çalışır.

Sam dişlerinin arasına bir püro sıkıştırıp uzun uzun beri süzdü.Sonra, "Ne bekliyorsun, Shell?" diye söylendi. "Başka bir şey yapmamıza imkân var mıydı?"

-"Allah kahretsin, Sam. Kadının suçlu olduğunu biliyorum. O Aaron'u öldürdü. Arkadaşım Jim'i de ağır yaraladı."

-"Şimdiye kadar bana bir çok defa böyle şeyler söyledin. Bir sürü insanın suçlu olduğunu iddia ettin. Elimizde delil olmadıkça harekete geçemiyeceğimizi biliyorsun.Hiç olmazsa kadının suçlu olduğunu iddia edecek bir şahit bulabilseydin.Gerda Lorimer'in iç yüzünü bilen tek insan kocasıymış.Sen Horace Lorimer'i de temizlemekle şahidi de ortadan kaldırdın. Yani bu vaziyette sana yardım etmemiz imkânsız. Kendini müşkül bir durumu soktuğunu da unutma."

-"Doğru...Haklısın."

-"Paradise'in konuşmasına da imkân yok. Daha adam kendisine gelmemiş. Hoş bunu yaşayacağı da şüpheli yü. Brea Adasında olanlarla ilgili bir delilin de yok.Artık Feeney'in dönmesini bekliyeceğiz.Feeney, o ezilmiş muzların içinde eroin bulabilirse alâ...O vakit kendisi adaya gidip fabrikayı alt üst edecek. Bu arada da belki elimize işe yarar bir şey geçer." Kaşlarını çattı. "Fakat Feeney bir şey bulamazsa..."

-"Bir dakika, Sam." Arkadaşımın bir sözü dikkatimi çekmişti. Sam, durmadan delilden bahsediyordu. Aklıma acaip bir şey gelmişti. Acaba düşüncem doğru muydu?"

Sam, "İşte gidiyor," diye homurdandı.

Başımı çevirip baktım. Kapı açık olduğu için holü görebiliyordum. Eve soruşturma odasından çıkmıştı. Kalçalarını kıvıra kıv ra gidiyordu. Bir kuş gibi hür ve serbestti. Onu tutmağa muvaffak olamamışlardı.

İçimden küfrü basıp hole çıktım. Onun uzaklaşmasını seyrettim.Doğrusu kendisinden pek emindi. Ona bakarken genç kadının Laguna Cennetinde yanımızdan ayrılmasını hatırladım.Yine böyle kırıta kırıta yürüyüp gitmişti.Bu uzun ve mevzun bucaklar, yuvarlak kalçalar bir çok erkeğin başını döndürebilirdi.Aslında bu kadın bir kobra kadar tehlikeliydi.

Birdenbire kararımı verdim. "Eve!" diye seslendim.

Peşinden koşmama lüzûm yoktu. Durup döndü. Gözlerinden merakı okunuyordu. Yaklaşması için işaret etti. Omuzlarını silkti sonra yanıma geldi. Onu Samson'un odasına soktum. Arkadaşım kadını getirdiğimi görünce bütün kaşlarını çattı. Rawlins ise manâlı manâlı gülümsedi. Her halde ne yapacağımı merak ediyordu.

Rawlins'e baktım. "Sen şu kapıyı kolla. Kadın kaçmaya kalkarsa mani ol."

Rawlins, güldü. "Üzülme onu zevkle yakalarım."

Ben de dönüp Eve'i dikkatle süzdüm. "Şimdiye kadar bunu düşünmemekle aptallık ettiğimi saklamayacağım. Seni ne zaman gördümse saçların berber elinden yeni çıkmış gibi muntazamdı. Bilhassa Pazar sabahı bu tuhafıma gittiydi. Kapıyı açtığın zaman üstünde sadece bir havlu vardı. Uykudan yeni kalkıp banyoya girmiş olduğundan bahsettin. Fakat saçların her zamanki gibi taralıydı. Saçların ıslanmamıştı bile. Biraz kafamı çalıştırınca senin peruk taktığını anladım. Banyoya giren bir kadının saçı bu kadar düzgün kalamazdı."

Gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. Dudakları da gerilip bir çizgi halini aldı.

Bu sefer sinirlenmişti. Galiba korkuyordu da. Yanıma yaklaştım, Eve, peruğu çıkarmamı istemiyordu. Bu yüzden beni dava da edebilirdi. Neticede kadına tecavüz etmiş sayılacaktım. Samson da araya girip beni bu işten vazgeçirmeğe kalktı. Ama hapise de atılsam ben bu işi yapacaktım.

Eve'in saçlarına asıldım. Biraz uğraştıktan sonra peruka çıktı. Takma saçın iç tarafında ince bir lastik vardı. Yanlarında da bir kac

saç tokası olduğunu fark ettim. Eve'in hakiki saçı turuncumsu bir sarıydı. Kafasına yapışmış olan bu donuk saçlar hiç de güzel değildi.Fakat ben bu saçlara bayıldım.

Arkadaşıma döndüm. "Sam, geçen akşam Aaron'un yatağında bir kaç tel sarı saç bulunmuştu. Bunu bana Wes söylediydi. Bu saçlar labaratuvardaymış sanırım. Tabii, Eve bunun farkında değil." Elimle kadının başını işaret ettim."O saç telleri bu başa ait. Bana kalırsa labaratuvardaki çocuklar bunu kolaylıkla ispat edebilirler."

Eve, bana baktı. Yüzü kızarmıştı. Gözlerinde de korkunç bir ifade belirmişti. Kabil olsa beni oracıkta gebertecekti.

-"Sana bir şey soracağım,Eve," diye mırıldandım, "Aaron'la sevişirken perukanı çıkarmış mıydın? Yoksa perukan bozulmasın diye Aaron'un evine böyle mi gittin? Zira Jim'in evine geldiğin zaman siyah saçların son derece düzgündü."

Bana cevap vermedi. Yumruklarını sıkarak bağırmaya başladı. "Namussuz.... Soysuz....." Doğrusu Eve, küfretmesini de iyi biliyordu.

*
* *

Aradan yarım saat kadar bir zaman geçmişti. Saat altıya geliyordu. Samson, "Bu kadar sinirlenmene lüzûm yok, Shell," dedi,"Kadını şimdilik burada tutabileceğiz. Fakat bu onu tevkif edeceğimiz manâsına gelmez. Zira bir kaç tel sarı saç fazla bir şey ifade etmez.Zaten kadın, Perşembe gecesi Aaron'u görmeğe gittiğini iddia ediyor. Cumartesi gecesi o eve uğramamış. Saçların Perşembe gecesi yastıkta kalmış olabileceğini söylüyor. Sen bunun aksini ispat edebilecek misin?"

İçimi çektim. "Ne yapıp yapıp ispat etmem lâzım, Sam."

Arkadaşım, ağzındaki püroyu dişleyip duruyordu. "Bu işi bir an evvel halletmek lâzım, Shell. Zira bir kaç gün içinde kadını bırakmamız gerekecek. Hattâ belki de onu bu gece salıvermek zorunda kalacağız. Kadın Los Angeles'in en meşhur iki avukatına telefon etti. Biraz sonra adamlar gelip başıma belâ olacaklar."

-"Sen avukatları biraz oyalamağa çalış, Sam. Ben bu kadını Tevhachapi hapishanesine sokmadıkça rahat edemiyeceğim. Ne pahasına olursa olsun bunu yapmam lâzım."

Merkezden çıkıp Ed Klein'e telefon ettim.

*
* *

Neyse, deniz sâkindi. Yirmi dolar verince Smith isminde bir delikanlı beni Balboa sahilinin bir mil açığına götürmeğe razı oldu. Yedi metre boyundaki Chris Carft deniz mötörü bir hayli sür'atliydi. Ed Klein'e telefon ettikten sonra yarım saatte Balboa'ya eriştim. Fakat bir saat sonra güneş batacaktı.

Küçük bir uçak tepemizde belirdi. Uçak alçalınca tekerlek yerine kızağa benzeyen bir şeyleri olduğunu gördüm. Herhalde Ed'in arkadaşının deniz uçağıydı bu. Demek Ed, verdiği sözü tutmuştu. Yalnız bu uçak pek küçüktü. Üstelik bir uçurtma gibi sallanıp duruyordu.

Uçak birdenbire pike yaparak üstümüze doğru geldi ve sonra yine yükseldi. Bir hayli de gürültülüydü. Smith'le ben dikkatle bu acaip nesneyi seyrediyorduk. Uçak dönerken kayar gibi oldu. Belki inanmayacaksınız ama uçağın kaydığını gözlerimle gördüm.

Smith, "Şimdiye kadar böyle şey görmemiştim," diye mırıldandı. "Pilot gösterişe meraklı galiba?"

-"Ben de o fikirdeyim." Neyse uçak doğruldu ve dönüp yine bize doğru geldi. Fakat süratini kesmişti.

-"Pilot kendisinden emin değil galiba?"

-"Yok, her halde adam işini biliyor. Bana kalırsa bize numara yaptı."

-"Belki de bir kaza oldu?"

-"Böyle şeylerden bahsetme. 'Kaza' lafını hiç sevmem. "Sesimi alçattım. "Hem Ed'in pilotu muhakkak işini biliyordur."

-"Kusura bakmayın ama milyon bile verseler bu uçurtmaya binmem."

-"Bu bahsi kapatsak daha iyi olacak." Ben de endişelenmeye başlamıştım. Üstelik daha uçağa binmemiştim bile. Uçak sudan iki metre yükseldi. Aramızda da elli metre kadar bir şey vardı. Hem uçak üstümüze geliyordu.

Smith, "Ne yapıyor?" diye bağırdı. "Pilot çıldırmış mı?"

-"Bizi korkutmağa çalışıyor galiba.Hah hah ha! Fakat biz böyle şeylere...Aaah!"

Uçak havada yalpaladıktan sonra başımızın üstünden geçmişti. Az kalsın bize çarpacaktı. Başımı çevirip Smith'e baktım. Ortalıkta gözükmüyordu. Nereye gitmişti acaba? Biraz sonra o motöre tırmandı. Sırılsıklam olmuştu.Can havliyle kendisini denize atmıştı.

Uçak türlü numaralardan sonra denize kondu ve bize yaklaştı. Ben motörün burnunda duruyordum zaten. Deniz uçağı yaklaşır yaklaşmaz atladım.

Neyse suya düşmeden içeriye girmeğe muvaffak oldum. Sendeleyerek pilot mahallindeki boş koltuğa gidip çöktüm.

Başımı çevirince yanımda Ed Klein'in oturduğunu görmez miyim?

Neşeli neşeli, "Kalkıyoruz!" diye bağırdı.

Etrafıma bakındım. "Kalkıyor muyuz?" Uçakta Ed'le benden başka kimse yoktu galiba. "Pilot nerede kuzum?"

Uçak korkunç bir gürültüyle ok gibi ileriyé fırladı. Ed, "Pilot benim!" diye haykırdı. Galiba bu işten o da korkmuştu.

-"Aman Yarabbi. Uçağı sen mi kullanıyorsun? Peki senin pilot bröven var mı?"

-"Bröveden bahseden kim?"

-"Eyvah!" Gözlerimi kapatıp arkama yaslandım. Birdenbire havalanıp tekrar suya vurduk. Ben bin metre yukarıdan düştüğümüzü sandım. Sonra yine yükselip suya çarptık. Galiba denizde boğulacaktık.

Lâkayıt bir tavırla "Kaç mil sür'atle gidiyoruz?" dye sordum. Fakat sesim bir feryat gibi çıkmıştı.

-"Galiba saatte yüz mil yapıyoruz."

Buna inanamadım. En az beş yüz mille gidiyorduk. "Ne olur şu uçurtmayı havalandır," diye yalvardım. "Suya vurdukça fena oluyorum."

Ed, gülümsedi. "Bir, iki dakika sonra havalanacağız. Artık eskisi gibi uçaklar sağlam yapılmıyor."

-"Eskisi gibi mi? Bana kalırsa bundan daha eski bir şey bulunamaz. Bak civataları bile tutmuyor. Belki de Von Richtofen Birinci Cihan harbinde bunu vurup düşürmüştü... Ah!" Bu sefer fazla yükselmiştik. "Şunu biraz aşağıya indir!" diye haykırdım.

"Allah, Allah, yoksa küçücuk bir uçaktan korkuyor musun?"

-"Bana ateş etseler bu kadar korkmazdım. Yalnız ben bu küçük uçaktan korkmuyorum. Beni

aşağıda kalan deniz ve topraklar ürkütüyor. Ne yaptığının farkında mısın, Ed? Sana soruyorum? Ne yaptığının farkında mısın? Allah aşkına bir şey söyle."

-"Anlaşılan sen uçmaya pek alışık değilsin."

-"Hayır fazla uçmam. Hele bu maceradan sonra asla uçmıyacağım. Arabaya bineceğim bile şüpheli. Sağ kalırsam yürümeyi tercih ederim."

Ed, bir kahkaha attı. "Suyun üstünde yürümene imkân yok, oğlum."

-"Bu seyahat bitmeden onu da tecrübe edeceğim galiba."

Ed, nedense pek neşeliydi. Cebinden küçük bir viski şişesi çıkardı. Bu yarısına kadar doluydu.

Kaşlarımı çatarak, "Sen içmişsin."

-"Ne münasebet." Dişleriyle şişenin mantarını çekip çıkardı. Şişeyi ağzına götürüp üç, dört parmak kadar içti.

-"Yok, içmiş sayılmam. Şu küçük şişeyi bile bitiremedim." Elini uzattı."Al biraz da sen iç. Biraz kafanı toplarsın."

-"Kafamı toplamanın ne faydası olacak sanki." Kurumlu bir tavırla ilâve ettim. "Zaten şişeden içmeği sevmem." Sonra viski şişesini kapıp içtim tabii.

Neyse güç belâ inmeğe muvakkak olduk.

Doğrusunu isterseniz denize nasıl indiğimizi ve koya gidip uçağı rıhtıma nasıl bağladığımızı pek hatırlıyamıyorum. Allahtan bu tamamiyle kafamdan silinmiş. Yoksa aklıma geldikçe ürperecektim. Sadece kendimi sahildeki tahtalar üstünde buldum. Sırt üstü yatmıştım.Bir taraftan da, "Aman Yarabbi!" diyordum. "Bir daha mı? Bir daha mı?"

Ed, elinde alet çantasıyla uçaktın çıkıpya-

nıma geldi. Merakla; "Bir tarafına bir şey olmadı ya?" diye sordu.

Ayağa kalktım. "Yok canım sadece dinleniyorum."

-"Haydi kımıldan. Hava kararmadan evvel şu Noel Ağacına bir bakalım."

Kulübeye geldiğimiz zaman güneş batmak üzereydi. Fakat etraf aydınlık olduğu için işe giriştik. Ed, çantasından iki kol demiri çıkardı. Bunlarla kulübenin bir tarafını yıkmaya koyulduk. Beş dakika sonra iki metre yüksekliğinde bir yer açmıştık.

Ed, demiri yere atıp tatlı tatlı gülümsedi. Hayatından memnun olduğu belliydi."Ta kendisi... Evet, bu bir Noel Ağacı. Burada bir petrol kuyusu var, oğlum."

Ben de onun yanına sokulup birbirine geçmiş olan boruları ve onlara bağlı olan valfları seyretmeye başladım. Ed bu sefer çantasından bir İngiliz anahtarı çıkarıp valflardan birini açmaya koyuldu. Sonra geri çekildi. "Sen de orada durma, Shell. Biraz sonra petrol fışkıracak sanırım. Sırılsıklam olursun. Petrolu künke bağlamışlar. Onun için bırakalım biraz aksın."

Ben bir kenara kaçtım. Ed, valfı sonuna kadar açtı. Borudan önce az bir şey aktı. Fakat sonra petrol fışkırmaya başladı. Ed, geri çekildi. Yüzünde çok tatlı bir ifade belirmişti. İnsan ancak çok sevdiği bir şeye böyle bakabilirdi.

-"İşte!" diye bağırdı. "İşte siyah altın akıyor."

Siyah renkteki koyu petrol daha çok yağa benziyordu. Bu kesilen aort damarından akan kan gibi fışkırıyordu. Petrol bir dere gibi akıp kumluk toprağa yayıldı.

Ben baka kalmıştım. Bu ana kadar adada petrol olduğuna pek de inanmış değildim. Sadece

böyle bir şey bulacağımı ümid ediyordum.Fakat artık petrolü gözümle görmüştüm.Dayanamayıp elimi yere sürdüm ve petrolü kokladım.

Ed, çok heyecanlanmıştı. Dans edermiş gibi ayaklarının ucunda zıplayıp feryadı basıyordu."Oğlum, burada muazzam petrol var." Ben de ne yapacağımı şaşırmıştım. Biraz daha uzaklaşıp fışkıran petrolü seyrettik. Ed'in yüzü pırıl pırıl parlıyordu. "Son zamanlarda bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Gülümsedi. "Allah kahretsin.Keşke bu adayı ben alsaydım."

Fakat birdenbire durdu. Yüzündeki ifade değişmişti. Beni uzun uzun süzdü. Yüzündeki ifade çok korkunçtu doğrusu. O zaman aklıma bir şey geldi. Belki bu saçma bir şeydi ama yine de düşünmüştüm. Ed, petrol kuyusuna sahip çıkmak isteyebilirdi . Belki de kuyuyu ele geçirebilmek için şiddet kullanmaya da kalkabilirdi. Hatta heyecandan sapıtmış da olabilirdi.

Bunları düşünürken aklıma yeni bir şey daha geldi. Ben Ed Klein'i hiç tanımıyordum. Kendisini ilk defa bugün öğleden sonra görmüştüm. Belki de bu adam her türlü kötülüğe kalkışabilecek bir tipti. Mamafih böyle bir şeye kalkıştığı takdirde kolumun altındaki kılıfta duran 38'liğimi kullanacaktım. Bütün bunlar bir kaç saniye içinde kafamdan gelip geçti. Kendi kendime, "Saçmalama," dedim. "İhtiyar Ed, iyi niyetli bir adam."

İşte o sırada Ed, bir tabanca çıkarıp bana ateş etti.

Daha doğrusu ben öyle sandım.

Ed'in güneşten kavrulmuş çizgili yüzü allak bullak olmuştu. Pantalonunun kemerine takmış olduğu topa benzeyen kocaman tabancayı çıkararak bana ateş etti.

-"Hey!" diye haykırdım.

Ne olduğunu anlamıştım. Bu adam petrole düşkündü. Kuyudan petrol fışkırdığını görünce aklını kaybetmişti. Birdenbire çılgına dönmüştü. Siyah altına karşı duyduğu hırs onu delirtmişti. Beni temizleyecekti.

Fakat ben ölmek niyetinde değildim. Çömelip elimi koltuk altıma attım. Ed, tetiği çekti. Güle gibi kurşun başımın üstünden geçti. Neyse ihtiyar bana isabet ettirememişti.

Fakat kocaman kurşunun bir şeye saplandığını duyarak döndüm. Bir adam gördüm... On metre kadar geride bir adam vardı. Serseri yere düşüp debelenmeğe başladı. O zaman uzun boylu sıska ahbabımı tanıdım. Fasulye sırığıydı o.

Ed, "Kusura bakma oğlum," dedi. "Sana haber vermeğe vakit bulamadım. Serseri sana nişan almıştı. Onun için hemen hareket etmem gerekti."

Fakat hissettiklerimi soyleınege vakit yoktu. Her halde fabrikadaki serseriler deniz uçağının gelip adanın yanına indiğini görmüşlerdi. Fasulye sırığının kulübeye gelmesi de bunu ortaya koyuyordu. Onun için konuşacak yerde harekete geçmeliydik.

Muhakkak silâh sesini de duymuşlardı. Biraz sonra buraya gelip yerlerin petrol içinde kaldığını görünce adadan sağ salim ayrılmamıza müsaade etmiyeceklerdi. Ben böyle düşünürken başımı kaldırıp baktım. Altı kişi tepeyi iniyordu. Aramızda yirmi otuz metre bir mesafe kalmıştı. Fakat sadece birinin elinde silâh vardı. Serseri tabancayı kaldırıp bana ateş etti. Tam Colt'umu çekip ona bir kurşun yolladığım sırada Ed, seslendi. "Buraya gel, Shell. Bu tarafta da adamlar var."

O tarafa bakacak halde değildim. Kurşun serseriye isabet etmemişti. Adam hâlâ ateş ediyordu. Diğerleri de tabancalarını çekmişlerdi. Ben

tekrar tetiğe asıldım. Bir adamı yıktım. Diğerini de bacağından vurdum sanırım. Namussuz yere yuvarlandı. Fakat sonra kalkıp topallaya topallaya kaçtı. Diğerleri de kaçıyorlardı. Kulübenin diğer tarafına doğru koştuklarını fark ettim.

Artık ortada ateş eden kimse kalmamıştı. Fakat tabancam da boşalmıştı. Bu arada Ed'in elindeki kocaman tabancanın da bir kaç defa gürlediğini duymuştum. Dönüp Ed'in yanına gideceğim sırada bir silâh daha patladı. Ed'in vücûdu sarsıldı. Gömleğinin kolunda kırmızı bir leke belirdi. Yaşlı adam, bir kedi kadar çevikti. Hemen dönüp diz üstü çöktü ve tabancasını kaldırdı. Sonra doğrulup kulübenin tarafına geçti. Artık Noel Ağacının yanında duruyordu.

-"Kurşunun nereden geldiğini göremedim!" diye bağırdı. "Buraya gel, oğlum. Açıkta durursan seni gebertecekler."

Fakat ben henüz siper almak niyetinde değildim. Fasulye sırığı yere düştüğü zaman tabancasının elinden fırladığını görmüştüm. Silâh kulubenin beş altı metre ilerisinde duruyordu. İşte ben o tabancayı istiyordum. Fakat kulubenin duvarının arkasında kimler olduğunu bilemiyordum. Ama nasıl olsa bunu da anlıyacaktım.

Dönüp silâha baktım. Sonra başımı eğerek koştum. Silâhı yerden kaptım. Göğsüm fena halde sızlıyordu. Galiba yaram açılmıştı. Bacaklarım da kopacakmış gibi ağrıyordu. Buna rağmen diz üstü çöküp tabancayı kaldırdım.

Binanın öbür ucundan iri yarı bir adam fırladı. Lou'ydu o. Fakat ikimizin arasında başka biri vardı. Tam onu fark ettiğim sırada serseri tabancasını ateşledi. Kurşun bana isabet etmedi. Fakat ben iyi nişancıyım. Tetiği asılıp bir kurşun yolladım. Namussuz arkadaki tahta duvara yapıştı. Sonra aşağıya kayıp toprağa oturdu. Başı

göğsüne düşmüştü. Elimdeki tabanca 45'lik Colttu. Onun için serserinin bir daha ayağa kalkmayacağını biliyordum.

Sonra derin bir sessizlik oldu. Sadece fışkıran petrolün sesini duyuyordum. Petrol daha da hızlı akıyordu artık. Hattâ bu yağlı mayi ayakkabılarıma bulaşmağa başlamıştı.

Ed'in yanına koştum. İhtiyar adam Noel Ağacının yanında duruyordu. Tam onunla konuşacağım sırada sol tarafta bir şeyin kımıldadığını gördüm. On metre ilerideki otların aras nda biri vardı. Sürünerek bize yaklaşıyordu. Güneşin son ışıkları elindeki silâha vurdu. Tabanca pırıl pırıl parladı.

Serseri tabancanın namlusunu Ed Klein'e çevirmişti. Colt'u kaldırıp sür'atle üç el ateş ettim. Kurşunları sarfetmem doğru değildi. Fakat kurşunları düşünüp Ed'i harcıyamazdım. Bunlardan biri veya ikisi namussuza isabet etti. Sanki biri çekmiş gibi serseri dünüp yere kapaklandı.

Ed'e yaklaşayım derken ayağam kaydı ve ıslanmış toprağa düştüm. Güç belâ kalkap Noel Ağacının yanına gittim.

Ed'in kaşları çatılmıştı. Fakat yüzünde korkudan eser yoktu. "Namussuzlar!" diye gürledi. "Beni daha ilk defa görüyorlar. Bir de vurmaya kalkıyorlar."

-"Bu onlar için mühim değil, Ed. Kuyuyu gören herkesi öldürmek mecburiyetindeler. Ada ıssız olduğu için bizi temizleyip cesetlerimizi kolaylıkla yok edebilirler. Uçağa kadar gidemezsek halimiz haraptır."

Haydutların sesi çıkmıyordu. Bir kaç dakika bize ilişmeyeceklerdi sanırım. Zira en az üç adamlarını ağır şekilde yaralamış veya öldür-

müştük. Fakat serserileri uzun müddet uzak tutmamıza imkân yoktu. Kurşunumuz bitince....

Ed'e döndüm. "Bu topta kaç kurşun var?"

-"İki kurşun kaldı."

Ben de elimdeki otomatiğe baktım. "Üç kurşun da burada var."

-"Yani hepsi beş kurşun. Benim gibi iyi nişancıysan beş kişiyi vurabiliriz, oğlum. Fakat onlar beşden fazla sanırım..."

-"Doğru. En iyisi buradan kaçmaya çalışalım."

Ed, "İstersen kaçalım," diye cevap verdi. "Fakat başka bir ihtimal daha var. Hava kararana kadar bekleyelim. Zaten beş on dakika sonra hava iyice kararacak. Karanlıkta daha iyi iş görebiliriz."

Güneş batmıştı. Gök yüzü grimsi bir renk almıştı. Ortalık epey kararmıştı ama yine de etrafımızı görebiliyorduk. Daha doğrusu biri yaklaştığı takdirde onu seçebilecektik.

İki el ateş edildi. Bunu üç patlama daha takip etti.

Ed, "Vaz geçtim ," diye mırıldandı. "Bizi vurmak için görmelerine lüzûm yok.Onun için biz bir an evvel kaçmaya bakalım." Birdenbire susup etrafını dinledi."Duyuyor musun Shell?"

Bir şey çatırdıyordu. Sanki biri yumurta kabuklarına basarak yürümekteydi. Hava kararmış olmasına rağmen etrafımızın git gide aydınlandığını hissettim.

Ed, homurdandı. "Namussuzlar bizi yakacaklar."

Sözleri doğruydu. Kulübenin sol köşesini tutuşturmuşlardı. Duvarın aralıklarından alevleri görebiliyorduk. Ed, "Ne kadar da çabuk tutuştu." dedi. "Galiba serseriler benzin kullandılar. Aman yarabbi!"

-"Ne var? Ne oldu?"

-"Budalalar! Ahmaklar! Shell, her halde tutuşan bir petrol kuyusu görmemişsindir. Bu kolay kolay unutulacak bir şey değildir. Bu hadiseyi ömrünün sonuna kadar hatırlıyacaksın."

-"Bu hesaba göre hatırlıyacak iki, üç dakikam kaldı demektir. Zira sersemler kulübeyi tutuşturdular. Bir kaç dakika sonra da petrol parlayacak, kuyu da yanacak. Biz de tam kuyunun yanında duruyoruz."

Neredeyse çıldıracaktım. "Ed, şu valfı kapat bari."

-"Burada kalıp kızarmamızı mı istiyorsun, Shell?" Kolumdan çekti. "Haydi kaçalım."

Ed, çabuk karar veren bir tipti. Daha sözlerini bitirmeden bir tavşan gibi koşmâya başladı. İhtiyar, koyun yolunu tutmuştu.

Serseriler onu görünce şaşırıp bir müddet duraklıyabilirlerdi. Bu yüzden Ed'i takip etmeyip bekledim. O iyice uzaklaştıktan sonra koşacaktım. Ed'e biri ateş etmeye kalkacak olursa onu korumayı düşünüyordum. Fakat Ed, fazla gidemedi. Birdenbire petrollü toprakta ayağı kaydı ve yere düştü.

Fırlayıp yanına gittim. Fakat daha ben ona yetişmeden Ed, dönüp yanıma geldi. "Ne oluyor, Ed?" dedim. "Yoksa önden gitmemi mi istiyorsun?"

-"Bir yere gideceğimiz yok. "Eliyle işaret etti.

Karşı tarafa bakınca koyda bir kızıllık gördüm.

-"Galiba orada bir şey yanıyor, Ed." Birdenbire aklım başıma geldi. "Serseriler uçağı da tutuşturmuşlar."

Daha fazla konuşmama lüzûm kalmadı. Uçağın benzin deposu korkunç bir gürültüyle infilâk etti. Önce alevleri gördüm. Sonra o müthiş sesi duydum.

Biz artık açıkta duruyorduk. Üç veya dört

el ateş ettiler. Bize isabet ettirememişlerdi. Fakat kurşunlar yakınımızdan geçti. Yanan kulübe yüzünden bizi görebiliyorlardı sanırım.

Ed'le ikimiz aynı anda bağırdık. "Ben geliyorlar," diye haykırdım. Ed de, "Gemiye bak!" diye gürledi.

Yedi, sekiz adam bize doğru geliyordu. Üstelik hepsi bir arada da değildi. Bizi saracaklardı galiba.

Yakındaki adamlara iki el ateş ettim. En öndeki yuvarlandı. Diğeri ise kendini yere attı. Ed'in silâhı patladı, bir adamın dönüp dim dik durduğunu gördüm. Serseri iki büklüm olup, düştü. Bu hesaba göre tabancalarımızda birer kurşun kalmıştı.

Koşan adamlar da bize yaklaşmaktan vaz geçip yere yatmışlardı. Fakat halâ ateş ediyorlardı. Yaralandığımı sanmıyordum fakat sol kolum sızlıyordu. Kalçamda da bir kan lekesi vardı. Üstüm başım da petrol içindeydi. Ed'in elbisesine de kan bulaşmıştı.

Ed'le yere uzanmıştık. O hafif bir sesle küfrediyordu. "Biraz evvel bir gemiden mi bahsediyordun?" diye sordum.

–"Evet." Eliyle işaret etti. Bir gemi adaya yaklaşmıştı, dönüyordu. Biraz sonra yeşil Sancak ışığı kayboldu ve kırmızı İskele ışığını gördüm.

Ed, fena halde hiddetlenmişti. "Allah kahretsin! Bu ne biçim iş? Mafia'nın ortasına mı düştük?"

–"Orasını ben de bilemiyorum, dostum." Gözlerimi kısıp baktım. Beyaza boyanmış epey büyük bir gemiydi bu. Boyu da kırk metre kadar vardı galiba. Kaptan köprüsünün arkasına, yani geminin tam ortasına büyük bir silah yerleştirilmişti. Bu bir toptu sanırım. Direkte bir bayrak veya fors sallanıyordu. Geminin kıçındaki bayrak

direğinde de böyle bir şey daha vardı. Gemi dönerken burundaki siyah harfleri ve rakkamları seçtim: CG 95375

Sahil Muhafaza teşkilâtına ait bir gemiydi bu. Kırk metre boyundaki arama gemilerinden biri..

Direkteki fors da Sahil Muhafazaya aitti. Gördüğüm top 20 milimetre çapında bir silâhtı. Kıç tarafta dalgalanan da Amerikan bayrağıydı.

-"Ed, bu Sahil Muhafaza Teşkilâtına ait bir gemi."

-"Aman Yarabbi! Onlarla da mı dövüşeceğiz?"

Ben de şaşırmıştım. "Orasını anlıyamadım, dostum."

Peki, böyle bir geminin Brea adasında ne işi vardı? Ya adayı zaptetmeye karar vermişlerdi? Ya da.....

Birdenbire Feeney'i hatırladım: Belki.... Belki... Feeney, konservelerin içinde eroin bulmuştu belki.

Fakat düşüncem yarım kaldı.

GÜÜM!

Bu korkunç bir patlamaydı. Kırmızı bir ışık bütün adayı sarmıştı sanki. Kulaklarımın tıkandığını hissettim.

Ed, "İşte tutuştu," dedi. Sesi çok yumuşaktı.

Petrol yanıyordu. Kulübenin bulunduğu yerden siyah dumanlar yükseliyordu. Kulübe çoktan uçmuştu. Yalnız Noel Ağacını görebiliyordum. Simsiyah petrol yerden fışkırıyordu ve hemen tutuşuyordu. Sanki topraklar yanıyordu. Bir an bütün adanın alev alev yandığını sandım. Üstelik biz de petrolden sırılsıklam olmuş, toprakta yatıyorduk.

Ed, ayağa fırladı. Yine "Haydi kaçalım!" diye bağırdı.

Yerimden kalktığım sırada ileride yatan

bir adamın alevler içinde kaldığını gördüm.Her halde o da petrollü toprağa uzandığı için tutuşmuştu. Adam çığlıklar atarak yerinden fırladı.Koşuyordu. Petrol içinde kalmış olan elbiseleri alev alev yanıyordu. Adamın çığlıkları kanımı dondurdu. Bu kadar korkunç bir ses daha duymamış olduğumu itiraf etmeliyim.

Ben ayakta duruyordum.Alevler gittikçe yaklaşıyordu. Sıcak hava yüzümü yakmağa başlamıştı. Fakat gözlerimi yanan adamdan alamıyordum. On on iki adım attıktan sonra yüz üstü düştü tekrar haykırdı. Fakat sesi hafiflemişti. Nihayet çığlıkları işitilmez oldu.

O sırada bir siren sesi aksetti. Dönüp Ed'in peşinden koşmaya başladım. Sonra arkamda korkunç bir gürültü koptu. Sanki üç dört dinazor bir ağızdan bağırıp tepiniyordu.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. O anda tehlikeyi filân unutmuştum.

Aptal, aptal, "Ne oldu?" diye sordum.

* * *

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

Yine Cumartesı gelmişti. Halâ Haziran ayındaydık. Yani Aarón'un ölümünden bir hafta geçmişti. Bu kısa müddet içinde o korkunç hadiseleri unutmama imkân yoktu tabii. Buna rağmen yine de hayatımdan memnundum. Bunun da bir kaç sebebi vardı.

Jim, geçen Pazartesi ameliyat edilmiş ve bir kaç saat sonra da kendisine gelmişti. Artık hastahanede istirahat ediyordu. Gitgide iyileştiğini söylemişlerdi. Şimdiye kadar onu ziyaret etmeme izin vermemişlerdi. Fakat bir kaç dakika sonra gidip arkadaşımı görecektim.

Bundan başka güzel bir kadınla randevum vardı. Kim olduğunu her halde tahmin etmişsinizdir? Gece Laurie Lee ile buluşacaktım.

Eve'i içeriye atmışlardı. Kadın yakında dava edilecekti.. Jim. Pazartesi gecesi kendisine gelince durumu anlatmaya muvaffak olmuştu. Arkadaşım kendini vuranın Eve olduğunu söylemişti tabii.

Bu arada Lou Grecian'la on bir adamı da yakayı ele vermişlerdi. Onların da uzun uzun konuşup kabahati Eve'in üstüne attıklarını söylememe lüzûm yok. Sahil Muhafaza gemisinden inen Feeney ve diğer polisler serserileri kıskıvrak yakalamışlardı. Bu arada Sahil Muhafaza Memurları da haydutları ele geçirmesine yardım etmişlerdi tabii.

Feeney'den başka bu işe F.B.I. ın uyuş-

turucu Madde Şubesi memurları da karışmıştı. Yani bir sürü adam adayı bir anda sarmışlardı.

Feeney, ıspanak konservelerinin arasındaki ezilmiş muz kutusunu kolaylıkla bulmuştu. Bunu açınca da ellerine yüz elli gram ezilmiş muzla plâstik bir kap içinde elli gram eroin geçmişti. Feeney hemen durumu F.B.I.'a bildirmişti tabii. Böylece iş birliği yaparak bir Sahil Muhafaza gemisine binmişlerdi ve Brea Adasına doğru yola çıkmışlardı. Üstelik o iki karton kutuya konulmuş olan ezilmiş muz konservelerinin hepsini de fabrikada ele geçirmişlerdi. Böylece doksan beş kutu mamaya el koymuşlardı. Her birinin içinde ellişer gramlık eroin paketi çıkmıştı. Fabrikada bulunan eroin beş kiloya yakındı. Üstelik saftı bu...

İşler böylece çorap söküğü gibi gitmişti. Ed Klein'le ben gemiye binerek sahile dönmüştük. Zaten bir daha uçağa binmek niyetinde de değildim.

* * *

Cadillac'ı hastahanenin önünde park edip indim. Arkadaşımı Loma Hastahanesinden buraya nakletmişlerdi. Drayton Memorial daha lüks bir hastahaneydi. Kapıdan girip Jim Paradise'ı sordum. Güzel bir hemşire beni asansöre kadar götürdü. Tam saat ikide Jim'in hususi odasının önündeydim.

Arkadaşım yastıklara dayanmış yatakta oturuyordu. Yüzü eskisi kadar esmer değildi. Hastahanede yattığı sırada rengi epey açılmıştı. Yani traş olmuştu anlaşılan. Saçları da itinayla taranmıştı. Demek bu hastahanede yatanlara çok iyi bakıyorlardı. Jim, odada kızıl saçlı hemşireyle şakalaşıyordu.

Hemşire bir hayli güzeldi doğrusu. Genç kadın gülerek, "Jim sen çok korkunç bir erkeksin," diyordu.

Jim, beni görünce elini salladı. Hemşire de dönüp baktı ve kıpkırmızı kesildi.

-"Jim, daha iyi galiba," diye mırıldandım.

Genç kadın dudak büktü. "İyi mi? Bana kalırsa o günden güne kötüleşiyor."

Sonra çıkıp kapıyı kapattı. Ben Jim'in uzattığı eli tutup sıktım. Neyse arkadaşım iyice kendisine gelmişti. Deniz rengi gözleri de pırıl pırıl parlıyordu.

Arkadaşım, "Shell Scott gibi sert bir hafiyenin çiçek yollıyacağını tahmin etmezdim doğrusu," diye güldü.

Ona bir saksıya dikilmiş sıklamenler yollamıştım. "Bu bir cenaze çelenginden daha iyi, Jim." Sırıttım. "Hem sen artık iyileşmişsin."

-"Bir hafta sonra buradan çıkabileceğimi söylüyorlar, Shell. Çok sükûr yaşıyorum. Fakat vücûdumu hiç sorma. Kurşunlar, makaslar, bisturiler ve dikişler. Anlıyacağın kurşun yarasının izi kalacak. Artık Strip Poker oynamama imkân yok." Kaşlarını çattı. "Mamafih böylesi daha iyi. Bir daha Strip Poker oynamak istemem."

Jim, olanların sadece bir kısmını biliyordu. Ona işi başından sonuna kadar anlattım. Bilhassa Ed'le adada gördüklerimizi hikâye edince çok ilgilendi.

Hikâyem bitince, "Seninle o adada olmayı isterdim," dedi. "Hiç olmazsa namussuzlardan bir, ikisini de ben temizlerdim."

-"Sen oradaki vaziyeti görseydin şaşar kalırdın. Açıkçasını istersen ada cehennemden farksızdı." İçimi çektim. "Jim, sen bayılmadan evvel bana katilin adını söylemeye çalıştın. Fakat ben o sırada Eve'i kasdettiğini anlayamadım. Bana o-

lanları anlatır mısın?"

-"Tabii. Zaten ben de bunu anlatacak adam arıyorum.." Arkasına yaslanarak bana gülümsedi. "Ağabeyimin cenazesine gitmek üzere giyiniyordum. O sırada sen telefon ettin. Seninle konuştuğum sırada zil çaldı. Telefonu kapatıp kapıya gittim. Dikkatli hareket ediyordum. Tabanca pantalonumun cebindeydi. Bunu yakalayıp kapıyı açtım. Karşımda Eve duruyordu. Kadını görünce telâşlanmadım tabii. Onun katil olabileceği aklıma bile gelmemişti."

-"Haklısın."

-"Eve'i görünce gülümsedim. Genç kadını bir hayli beğeniyorum doğrusu. Sonra ne istediğini sordum. Fakat o cevap verecek yerde tuhaf tuhaf beni süzdü. Çantasını açarak bir tabanca çıkardı. Böyle bir şey beklemediğim için silâhı elinden almayı da düşünemedim."

Jim, içini çekti."Kadın 'Benim adım Eve değil, Jim' dedi. Aslında Eve adında biri yok. Ben Horace Lorimer'in karısıyım. Adım da Gerda. Seni öldürmeye geldim....' Bir şey söyliyemedim. Şaşırmıştım. Eve, bir melek gibi tatlı tatlı gülümsüyordu. 'Ağabeyin Aaron'u da ben öldürdüm,' diye ilâve etti. O arada bana erkeklerden nefret ettiğini de anlattı. Neler söyledi bilemezsin," Jim yüzünü buruşturarak sustu.

-"Bunlar malûm ," diye atıldım. "Zaten Eve'in nasıl bir mahlûk olduğunu tesadüfler sayesinde anladım."

-"İşte bütün bunları tatlı tatlı gülerek anlattı. Ben donup kalmıştım. Emin ol kulaklarıma inanamıyordum. Eve gibi cazip bir kadın katil olamazdı. Anlattığr iğrenç şeyler imkânsızdı. Nihayet aklım başıma geldi. Elimi cebime atıp tabancamı çekmeye kalkıştım. O zaman ateş edip beni vurdu. Bayılmışım.. Fakat sen gelmeden evvel

ayıldım. Kımıldamama imkân yoktu Polise telefon edip vaziyeti bildirecek halde değildim. Hattâ birine durumu anlatacak fırsat çıksa bile ne diyeceğimi bilemiyordum. Zira Eve'in asıl isminin Gerda olduğunu unutmuştum. Bir müddet ismini hatırlamaya çalıştıysam da muvaffak olamadım. Eve Angers adındaki kadın her halde kısa müddet sonra ortadan kaybolacaktı. Belki de kaybolmuştu bile.Zira ne kadar baygın kaldığımı da bilemiyordum."

-"Ben seni bulduğum sırada Eve Angers ortadan kaybolmuştu bile. Yani Claymore'dan çıkmıştı. Daha sonra gidip kocasıyla bir barda buluştu. Yani artık o Gerda Lorimer'di. Üstelik o akşam yedi uçağıyla San Francisco'ya gitmeye karar vermişti. Yâni biz bir daha Eve Angers'i bulamıyacaktık." Sırıttım. "Maalesef Eve, o uçağı kaçırdı. Bir daha da uçağa binebileceğini sanmıyorum."

-"Haklısın. Sen bana katilin adını sordun. Onun erkek olduğunu sanıyordun tabii." İşte o vakit büsbütün şaşırdım. "Sana beni vuranın Eve olduğunu söyleyebilirdim. Fakat Eve, ortadan kaybolmuştu. Sen onu arayacaktın ama bulmana imkân yoktu. Fakat Lorimer'i bulabilirdin. Böylece Lorimer'in karısını da yakalayabilirdin."

-"Doğru."

-"İşte onun için sana 'Lorimer'in karısı Eve' demek istedim. 'Yalnız onun asıl adı Eve, değil,' fakat bunu başaramadım. Zira yine bayılmışım sanırım."

-"Bunu benim tahmin etmem lâzım, Jim. Fakat Lorimer'le Eve'i bir arada yakalayana kadar evli olduklarını anlayamadım."

Jim bir sigara yaktı. Kaşları çatılmıştı. "Aaron'u Brea Adasında çıkan petrol yüzünden öldürmüşler değil mi? Hepsi petrolün peşindeymiş sanırım?"

-"Evet, doğru."

-"Ben Aaron'un tek varisiydim. Adayı benden satın almalarına imkân yoktu tabii. Ben oraya oteller yaptırmayı düşünüyordum. Zaten satmaya razı olsam bile adaya petrol kuyuları açamazdım. O zaman ağabeyimi onların petrol için öldürdüklerini anlardım.Fakat ikimizi de öldürmekle ellerine bir şey geçmiyecekti ki."

-"Jim, adadan dönerken bana farkına varmadan bunu anlattın. Varisi olmayan bir insan ölürse mirası hükümete kalır. O zaman hükümet ölen adamın emlâk ve eşyalarını satışa çıkarır. Her halde Eve, Lorimer ve Lou, sen öldükten sonra adayı hükümetten alacaklarını düşünmüşlerdi. Veya ada açık arttırmayla satılacaktı. O zaman da Lorimer en yüksek fiatı verecekti tabii. Neticede Handi Foods Şirketinin adada fabrikası vardı. Bu yüzden Lorimer'in Brea'yı almaya kalkması hiç de şüphe uyandırmıyacaktı. Zaten ne pahasına olursa olsun o adaya kimsenin ayak basmasını istemiyordu. Zira petrolden başka adada bol miktarda eroin vardı."

Jim, sigarasını tablaya basarak söndürdü. "İnsanların para için yapmıyacakları yok. Mamafih, ortada büyük para olduğunu da kabul etmek lâzım. Sen bana adada olanları ve Feeney'in gelişini anlattın. Fakat sözünü tamamlamadın. Adada ne kadar petrol var acaba?" Güldü. "Adamdaki petrolü soruyorum."

-"Adada hiç petrol yok, dostum."

Jim'in bir şok geçireceğini veya bayılacağını sandım. Fakat o biraz küfrettikten sonra sustu. Uzun müddet sesini çıkarmadı.

Nihayet, "Allah o.....rın belâsını versin." diye homurdandı.

-"Haklısın, Adada bir miktar petrol vardı, Jim. Fakat bunu Aaron temin etmişti. Ağabeyinin

bir müddet petrol aradığını söylemiştin. Kendisi bu işlerden anlıyordu. Fakat anlattığın gibi Aaron çalışmaktan hoşlanmıyordu. Dolandırıcılığı tercih ediyordu. İşte bu yüzden adaya bir kulübe yaptırdı. Bir kuyu açtırdı ve etraftaki toprağı petrolle suladı. Aslında bu mükemmel bir dolandırıcılıktı. Eskiden dolandırıcılar toprağa altın parçaları gömüp araziyi budalalara altın madeni diye satarlarmış. İşte Aaron da onlar gibi hareket etti. Toprağı bolca petrolle suladı. Aslında kuyuyu da öyle derin açtırmamıştı. Yalnız çukurun içine bir kazan yerleştirmiş ve buna da petrol doldurmuştu. Ağabeyin haydutları kandırıp dört milyon dolar sızdırmak istiyordu. Fakat dört milyonu alacak yerde hayatını kaybetti."

Jim, içini çekti. "Ağabeyim çalışmaktan hoşlanmazdı. Elinden de pek bir şey gelmezdi. Fakat fevkalâde bir dolandırıcıydı." Başını salladı. "Bu arada beni de kandırdı."

-"Kandırılan sadece sen değilsin, Jim. Ben de vardım. Fakat asıl aldatılan Lorimer'di. Aaron, onu aldatmağa muvaffak olmuştu. Lorimer parası olduğu için vergi borcunu ödeyebilirdi. Zannedersem serseri bir kenara üç, dört milyon dolar ayırmıştı. Bu eroin satışından kazanmış olduğu paraydı. Eroinden kazandığı parayı da vergi beyannamesinde belirtmesine imkân yoktu. Aaron, önce Lorimer'e yardım edip elli bin dolarını aldı."

Bir sigara yakıp devam etti. "Fakat aslında ağabeyinin elli bin dolara ehemmiyet verdiği yoktu. Aaron, adayı eline geçirip, Lorimer'e iyi bir oyun oynamak istiyordu. Hem fevkalâde bir numara düşünmüştü. Lorimer, adada petrol olduğuna inanmıştı. Hattâ bu arada eroin işinden vazgeçip petrolcülüğe bile başlıyabilirdi. Neyse, Aaron, adayı eline geçirdikten sonra bunun yarısını

Lorimer'e kiraladı. Fakat mukavelede maden hakları yoktu. Yâni Lorimer, adada maden arayamazdı. Herhalde ağabeyin bu işi daha geçen sene tasarlamıştı. Kusura bakma, Jim. Fakat ağabeyin bir gün bile namuslu olmayı düşünmedi. O başından sonuna kadar bir dolandırıcı gibi hareket etti."

Jim, "Beni de kandırdı," diye söylendi. "Öz ağabeyim.... Beni de kandırdı."

-"Habil'le Kabil meselesini biliyorsun. Böyle şeyler kardeşler arasında da oluyor demek."

Jim, bir müddet susup düşündü. "Peki Aaron, işi nasıl plânlamıştı. Hem sen bunu nereden anladın. Petrolün fışkırdığını ve etrafın tutuştuğunu söyledin. Ne oldu?"

-"Ed, yolu tutmuş koşuyordu. O sür'atle Cataline'ya kadar gitmesi bile kabildi. Ben de peşinden gideceğim sırada acaip bir ses duydum. Tehlikeyi filân unutarak durdum. Noel ağacına baktım. Ağacın dibinden gürültüler geliyordu. Sonra petrolün artık fışkırmadığını fark ettim. Hafif hafif akan petrol nihayet durdu. Kendi kendime, 'Şimdiye kadar bu kadar çabuk biten petrol görmemiştim,' dedim. Açıkçasını istersen şaşırmıştım."

-"Halâ anlıyamadım. Varilden petrol nasıl fışkırabilir?"

-"Aaron kafasını kullanmıştı. Adaya büyük bir buhar kazanı getirmişti. Yere bir çukur kazdırıp kazanı içine sokmuştu. Bu kazana bir boru bağlatmıştı. Bu boru da Noel ağacına takılıydı. Ağabeyin bu arada da iki tane otomatik hava pompası getirip onları da valflara bağlamıştı. Kazana yüz varil kadar petrol koydurmuştu. Bu arada hava pompalarını da toprağa gömmüştü."

-"Demek valfı açınca hava pompaları çalıştı ve petrol fışkırdı. İnanılacak şey değil."

-"Haklısın, Jim. Biz bile bunun bir da-

lâvereden ibaret olduğunu anlıyamıyacaktık. Yalnız valfı kapamayı unuttuğumuz için iş ortaya çıktı. Ed gibi eski bir petrolcü bile kuyu görünce deliye döndü. Az kalsın sevincinden oynatacaktı."

-"Aaron bu işi başarabilmek için epey uğraşmış."

-"Hayır, Aaron plânını yaptıktan sonra bir kaç işçiyle Noel Ağacını dikip bu tesisatı kurmuş. Her halde bunu yaparken de büyük zevk duymuştur. Bu arada on bin dolar kadar da bir para harcamış olması lâzım. Fakat dört milyon dolar kazanacak bir insan bunu düşünmez tabii."

Biraz sonra Jim, "Biliyor musun, Shell? diye mırıldandı. "Adada petrol bulunmadığına memnun oldum. Yakında buradan çıkacağım. Brea adasına oteller, villalar, plâjlar yaptıracağım. Orası Cennet Adası olacak. Petrolün Allah belâsını versin!"

Güldüm. "Neyse artık bunları bırakalım. sen iyileş de gidip şöyle baş başa bir içki içelim."

-"Fena olmaz, Shell."

Ayağa kalktım. Yine geleceğimi söyleyerek Jim'in elini sıktım ve odadan çıktım.

* * *

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Fakat bu bir hafta evvelki gece yarısına hiç benzemiyordu. Sadece yine Laurie yanımdaydı. Geri kalan her şey değişikti. Oda duman içindeydi. Göz gözü görmüyordu. Benim apartmandaydık.....

Laurie'yle akşam yedide buluşmuştuk. Önce lüks bir lokantada karnımızı doyurmuştuk. Sonra Strip'deki bütün gece kulüplerini dolaşarak bol

bol içki içmiş ve dans etmiştik.

Yalnız onbir buçukta benim karnım yine acıkmıştı. Laurie'de aç olduğunu söyleyince sinsi sinsi gülerek "İstersen apartmanımda biraz bir şeyler yiyelim," demiştim.

Aslında Jim'in yanından ayrılır ayrılmaz eve kosmus ve hazırlığımı yapmıştım. Yemekleri sıcak tutacak kapları, ispirto ocakları, yiyecekler beni bekliyordu. Peynir, francala, bonfile, mantar ve daha akla gelebilecek bir sürü şey almıştım.

Laurie de neşeli neşeli teklifimi kabul etmişti.

Böylece apartmanıma gelmiştik.Başlangıçta her şey yolunda gitmişti. Sadece masa lâmbalarını yakmıştım.Pikabtan romantik bir melodinin nâğmeleri yükselivordu. Sonra ispirto ocaklarını yakmıştım. Mavi alevler odaya bambaşka bir hava vermişti. İşte o ana kadar her şey yolunda gitmişti. Sonra yemeği pişirmeye koyulmuştum. Aslında ben yemek bilmem. Böyle bir şeye kalkışmamam gerektiğini anlıyamamışım.

Dediğim gibi oda duman içindeydi. Peyniri yakmıştım. Sonra eti ve mantarları da kavurmuştum. Hattâ kadehleri ısıtmak için konyağı bile tutuşturamamıştım. Sadece kadehler çatlamıştı. Nihayet bütün tabakları toplayıp mutfağa bıraktım.

-"Kusura bakma, Laurie."

Laurie bir kahkaha attı. Yemekleri yakma ma kızmamıştı anlaşılan. Gözlerini süzerek, "Pek alâ şimdi ne olacak?" diye sordu. Halâ gülüyordu.

-"Hepsi bu kadar,"diye homurdandım. Nedense hiddetlenmek bana düşmüştü. "Zaten ateşten de alevden de nefret ediyorum. Neredeyse o adada kavrulup kalacaktım. Allah kahretsin! Küfrettiğim için özür dilerim, Laurie."

Genç kadın sesini çıkarmadı. Merakla beni süzüyordu.

-"Pek alâ, pek alâ. Çıkıp dışarıda bir şeyler yeriz. Fakat alevli bir yemek ısmarlayacak olursan....."

-"Bu kadar üzülecek bir şey yok, Shell. Genç kadın kakao rengi divanda oturuyordu. Başını yastıklara dayamış tatlı tatlı tebessüm etmekteydi. "Zaten ben aç değilim. Haydi yanıma gel de biraz dinlen."

-"Dinlenecek halde değilim," dedim.

Yanındaki yastığa eliyle vurdu. "Haydi gel, Shell. Yanıma otur." Kendisi de yastıklara iyice gömüldü.

Ona baktım. "Şey' belki sen haklısın. Biraz dinlensem fena olmayacak."

Laurie, haklıydı. Onun yanına gidince her şeyi unuttum. Sadece bir şeyi hatırladım. Laurie denilen 'bal rengi gözlü, plâtin saçlı afetle diğer kadınların başa çıkmalarına imkân yoktu.O fevkalâde, cazip bir mahlûktu..

Üstelik ateş gibi insanı yakıyordu. Bu arada yanmış peynirle çatlayan kadehleri düşünmekle budalalık etmiştim.

Hem zaten ben de pek aç değildim.....

Biraz sonra Laurie içini çekerek, "Yemek yapmasını bilen bir erkeği kim ister?" diye mırıldandı.

-SON-

SHELL SCOTT

CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ, Mayk Hammer, James Bond'dan sonra Dünyanın en ünlü Polis Hafiyesi SHELL SCOTT'un birbirinden güzel ve heyecanlı on iki polisiye romanını sunmakla bahtiyardır. SHELL SCOTT'un bu serisinde çıkacak kitapların isimleri şunlardır:

1. DOST YÜZLÜ KATİL
2. CEHENNEMDEKİ CESETLER
3. ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE
4. BİR KADININ PEŞİNDE
5. ÖLÜM PERİSİ
6. ÇİFTE BELÂ
7. HAYDUTLAR ŞEHRİ
8. MEŞ'UM GECE
9. SICAK ÖLÜM
10. TABUTTAKİ CESET
11. SOKAKTAKİ CESET
12. HIZLI KURŞUN

FİATI 5 LİRA